This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

NIX
~~B4620~~

Christen Prams

udvalgte

digteriske Arbeider

samlede og udgivne

af

K. L. Rahbek,

Professor og Theaterdirecteur, R. af D.

ASTOR LIBRARY
NEW-YOR

Fjerde Bind.

Kjøbenhavn.

Trykt hos og forlagt af Directeur J. Hostrup Schultz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1827.

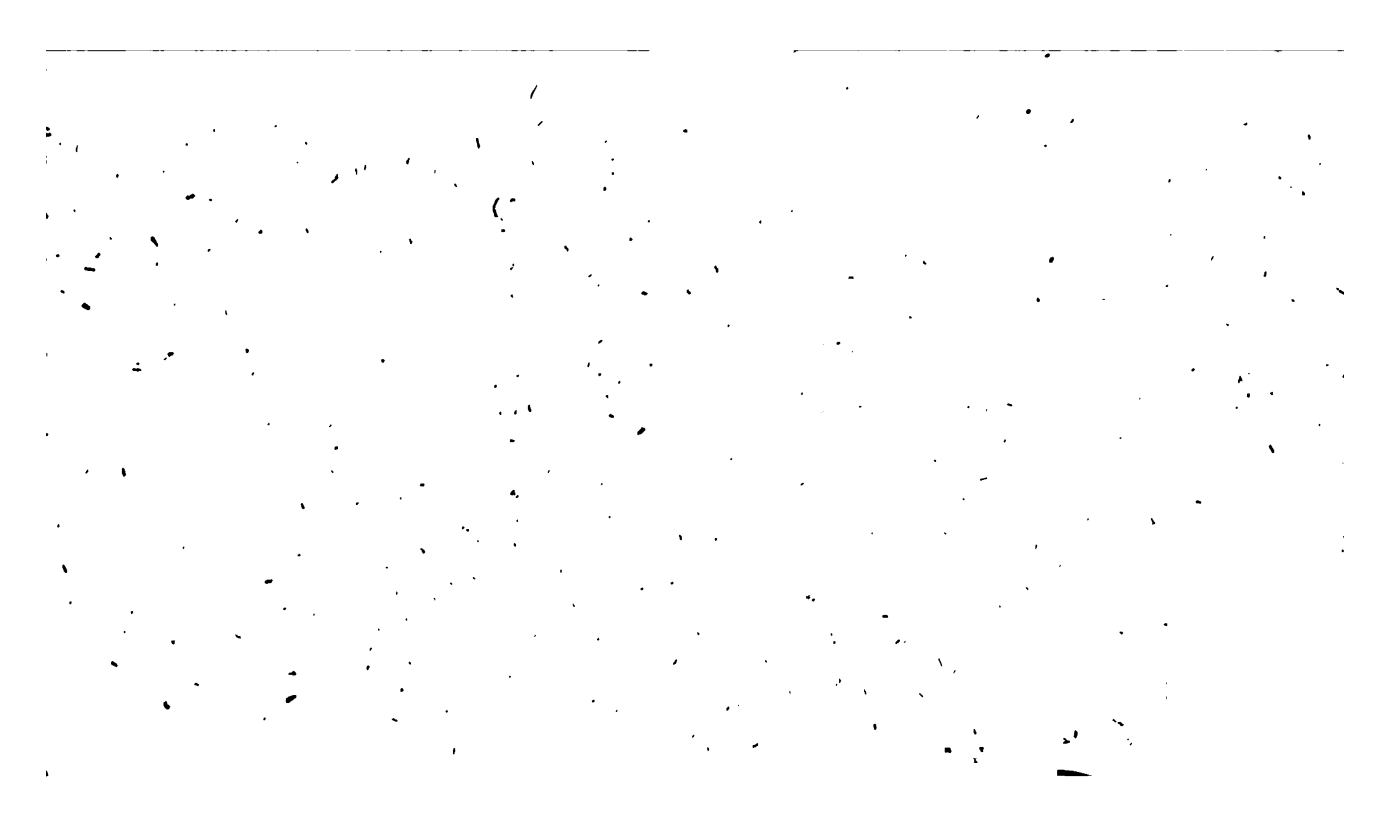

Naadigste Fyrstinde!

"Digteren tager sig den underdanige Frihed, at tilegne Deres kongelige Høihed sit Skuespil (Damon og Pythias) for at fortælle dem, som om sildige Aarhundrede, naar Stykket og dets Forfatter længe have været glemte, opstøve det i Bibliothekernes Vraader, at det har Oprin, som De, naadigste Prindsesse! har værdiget en Opmærksomhed, der henrev Dem, der bevægede Dem saa, at de øvrige Tilskuere henvendte Opmærksomheden fra Stykket for at nyde Synet af den elskværdigste Ømheds Yttringer paa Deres Kinder."

"Jeg fortæller det, og fordi det saa høiligen hædrer mig, vil De tilgive, at jeg fortæller det, uagtet det især og uendeligen mere, hædrer Dem."

"Naar den Kunstforstandige nu anviser mig Feil i mit Stykke, saa anvender jeg al min Flid paa at rette dem; thi jeg veed, at mit Arbeid har indvortes Værd, og fortjener denne Flid, da Danrigets Augusta har seet det med Opmærksomhed og sin Deeltagelse. Naar man anviser mig saa mange og store Feil, at Rettelsen overgaaer mine Evner, eller det er umuligt at rette dem, saa siger jeg trøstende til mig selv: "mit Arbeid er ikke foragteligt: Danrigets Augusta har, med en ved Bekjendtskab med Mønsterne i andre Europas Sprog opdyrket Forstand og Smag, og det, som langt mere er, med det gabneste ædle Hjerte, seet det forestilles, og seet det med Opmærksomhed og Deeltagelse."

Med disse Ord tilegnede min forevigede Ven Deres kongelige Høihed sit ædle Heltedrama, og disse gjøre mig det til en hellig Pligt her, paa den skjønne Mindestøtte, han reiste sig selv i sine Værker, med Sandhedens Griffel at tegne, hvad jeg veed med fuldeste Visshed, veed fra de Læber, hvor Sandheden hav-

de sin ufravigelige Helligdom, men hvorfra den aldrig loftede sin Stemme renere og skjønnere, end naar den tolkede Deres Værd og Roes, Deres høifyrstelige Gemahls: at Danrigets Augusta hædrede og yndede den herlige Digter og hans Arbeider, som alt, hvad der var Dannerigets Hæder, og Dannesprogets Ziir; ligesom jeg, og enhver, der, om end ikke saa nøie som jeg, har kjendt min hedengangne Ven, med mig veed, hvor taknemmelig, hvor glad, hvor stolt han var af, at erkiænde, hvilken Hyldest han her hædredes med, og hvilken mægtig Spore dette var ham til at være, vorde, og vedblive, hvad, saalænge Dannersprog tales, og Danneraand slattes, og skjønnes, Samtid og Fremtid vil erkjænde i ham.

Det er da, fordi dette saa høiligen hædrer ham, men tillige — Deres kongelige Høihed tilgive denne min Stolthed; da det er, i min forklarede Vens Navn, og af Dem jeg er stolt — fordi det endnu uendelig mere hædrer Deres Danneraand og Skjoldungehjerte, jeg herved i min afdøde Vens Sted i allerdybeste Underdanighed taknemmelig helliger hans høie Velynderinde disse hendes yndede Digters efterladte Skrifter.

Bakkehuset den 17de December 1826.

Underdanigst

R. L. Rahbek.

Indhold.

Folkesange:

	Side.
Bernstorfs Vise	1.
Gerners Vise	8.
Mindesang over Gerner	10.
Historisk ny Vise over anden April. med oplysende Tillæg	14.
Sang for Kronprindsens Livcorps	22.
Indvielsessang for Monumentet over 2 April 1801 Faldne	33.
Hr. Alfs Sømands Sang	36.
Olyar	37.
Borgerqvad	41.
	43.

Oder:

Til min Moder	44.
Til min Ven Rahbek	45.
Til min Læge	47.
Til Elisa	48.
Til Tiden	50.
Efter Horaz 1 B. 9 O.	51.
Efter samme 2 B. 3 O.	53.
Efter samme 2 B. 20 O.	54.
Efter samme 1 B. 13 O.	55.
Efter samme 1 B. 4 O.	57.
Efter Anacreon 3 Ode	59.
Efter samme 20. Ode	60.
Efter Horaz 1 B. 20.	62.
Murerhymne	63.

Viser, muntre Sange, lyriske Smaating:

Amors Testament	64.
Amor en Snurk	73.
Efter Horaz 3 B. 19	78.
Klubsang	79.
Drikkevise	80.
Vise	81.
Selskabssang	83.
Lykønskningsvers fra Børn til deres Moder	84.

Sang paa 4de September . . . . . 85.
Af Fransk . . . . . 87.
Citharsang . . . . . 88.
Kierlighedsvise . . . . . 89.
Efter Hagedorn . . . . . 90.
Af Fransk . . . . . 91.
Citharsang . . . . . 91.
Udentvivl af Tydsk . . . . . 92.
Af samme Slags . . . . . 92.
Af Fransk . . . . . 93.
Fransk . . . . . 93.
Af Fransk . . . . . 94.
Efter Boileau . . . . . 94.
Af den Blinde i Palmyra . . . . . 95.
Sangerinden til Digteren . . . . . 95.
Digteren til Sangerinden . . . . . 96.
Den fortvivlede Elsker . . . . . 96.
Efter Kleist . . . . . 97.
Efter samme . . . . . 97.
Romance af Hyrdinden paa Alperne . . . . . 98.
Af samme . . . . . 99.
Af samme . . . . . 100.
Svar af samme . . . . . 100.
Klagesang af samme . . . . . 101.
Sang af samme . . . . . 102.
Af samme . . . . . 102.
Af samme . . . . . 103.
Af Vildmanden . . . . . 103.
Af samme . . . . . 104.
Af samme . . . . . 105.
Af samme . . . . . 106.
Af Cecilie . . . . . 108.
Af samme . . . . . 109.
Barcarolle . . . . . 110.
Romance . . . . . 111.
Efter det Franske . . . . . 112.
Sang paa Frue Morgenstjernes Fødselsdag . . . . . 114.
Fødselsdagssang til Fru J. Lange . . . . . 116.
Sang paa Farumgaard . . . . . 117.
Julesang paa Fladeby . . . . . 120.
Bryllupssang . . . . . 122.
Dito . . . . . 124.
Sang for Dreyers Cinb til Stifterens Datters Bryllup . 127.
Balvise . . . . . 129.
19 December 1808 . . . . . 131.
Nytaarssang . . . . . 132.
Paa Bakkegaard . . . . . 134.
Fødselsdagsvise . . . . . 136.
Paa Kammerherinde Ankers Fødselsdag . . . . . 138.
Hymne til Februar . . . . . 140.
Til Fru Moltkes Fødselsdag . . . . . 142.
Ved Aarets Slutning . . . . . 143.
Sang paa Fredriksværk . . . . . 146.
Nytaarssang til J. og Charl. Kierulf . . . . . 149.
Sang til en 90 Aars Fødselsdag . . . . . 151.
Tilbageblik paa Ungdomstiden . . . . . 154.
For D. D. L S. . . . . 156.
Fødselsdagssang . . . . . 158.
Sang den 25 Februar . . . . . 159.

Sang paa en Faders Fødselsdag . . . . . 162.
Sang til Digterens Forældres 40de Bryllupsdag . . . 163.
Sang til et Sølvbryllup . . . . . 165.
Slutningssang i Venneslag . . . . . 167.
Paa en Venindes Fødselsdag . . . . . 169.
Paa Prof. Kjerulfs Fødselsdag . . . . . 172.
Sang paa Regentsen til Nyrup . . . . . 173.
Til Hjemkomstfesten for Ingemann . . . . . 176.
6te Januar 1820 . . . . . 178.
Til Slagslundeproæstens Bryllup . . . . . 180.
Paa en Venindes Fødselsdag . . . . . 183.
15de September 1818 . . . . . 185.
Afskeed med de til Norge reisende Universitetslærere . . 187.
Afskeedsang til Prof. Schjelderup . . . . . 189.
Trønderſang . . . . . 192.
Murerfarvel til Pr. Fr. a. H. . . . . 195.
Paa Luise Augustas Fødseledag . . . . . 197.
Til Dannerdronningen, norske Universitets Stiftelses Fest 199.
Paa Kongens og Kronp. Fødselsdag 1799 . . . . . 201.
Balsang i det harm. S. Kong. og Kronp. Fødselsd. 1801 . 203.
Paa Kongens Fødselsdag 1806 . . . . . 206.
Til Kongens Fødselsdag 1812 . . . . . 208.
Til samme Fest 1814 . . . . . 212.
Samme Fest 1820 . . . . . 215.
Cantate til Kronpr. Louisa Augustas Fødmæling . . . 216.
Sang i harmoniske Selskab 1792 . . . . . 225.
Nytaarssang sammesteds 1793 . . . . . 228.
Sang sammesteds 1793 . . . . . 231.
Selskabssang ved Slutning af Vinteren . . . . . 235.
Cantate i harmoniske Selskab . . . . . 239.
Cantate i Rønne den 28de Januar 1808 . . . . . 242.
Cantate ved Festen for Norges Høiskole 1811 . . . . 249.

Ved h. k. H. Louisa Augustas Bortreise 1791 . . . . 258.
Prindsesse Maria Louisas Død den 12 Oct. 1793 . . . 260.

Prologer og Epiloger:

Prolog til Kongens og Kronprindsens Fødselsfest 1795 . 271.
Prolog ved Kong Gustav den 3dies Nærværelse 1787 . . 275.
Prolog ved Skuepladsens Aabning i Christianſand . . . 279.
Epilog for Madam Heger 1803 . . . . . 286.
Epilog for Skuesp. Heinsvig efter Ægteskabsskolen . . 287.

Skuespil:

Serenaden eller de forte Næser, Syngespil . . . . . 289.
Frokosten i Bellevue . . . . . 379.

Fortællinger og Facetier:

Elimene eller Fruentimmerforfængelighed . . . . . 427.
Alasman eller Skatten, første Sang . . . . . 445.
Najaderne efter Dalin . . . . . 475.

Den fangne Amor, en Fortælling *) . . . . . 476.
Efter Horatses 1. B. 8. Ode, i en Vens Stambog . . . 481.
Efter Horatses 3. B. 30. Ode . . . . . 283.

*) Ved en Feiltagelse kommet af Titlernes Lighed, er i forrige Bind, S. 78 Sangen Amor en Skurk aftrykt istedet for dette Stykke, som imidlertid her staaer paa det Sted Pram i een af sine Fortegnelser har anviist det, hvorimod Sangen er i dette Bind igjen bleven aftrykt, hvor man efter dens Natur maatte søge den.

Til Læseren.

Med dette Bind endes Samlingen af vor forevigede Prams poetiske mindre Arbeider; imidlertid er endnu hans Hovedværk, Epopeen Stærkodder, tilbage, som tilligemed hans sidste dramatiske Arbeid, Drømmeren, og en kort Udsigt over hans Liv vil udgjøre endnu et Bind i de øvriges Størrelse. Undertegnede havde vel efter det Overslag, som fandtes imellem hans afdøde Vens Papirer, haabet, at kunne rummet det Hele i de fire Tomer, men dette kunde ikke skee, naar man, hvad han ansaae for Pligt, ville optage, hvad Digteren i sine Fortegnelser havde bestemt dertil, og endda maa han lade meget af Prams prosaiske Vittighedsfrister utrykte, som han havde haabet at kunne medtage. I Henseende til de saakaldte Leilighedsdigte, der findes i dette Bind, tilstaaer han vel, at han ingen Fortegnelse har havt at følge; men da de fandtes samlede blandt Digterens efterladte Papirer, vilde han i at Fald hellere forsee sig ved at meddele et eller andet lidet Stykke, som Digteren maaskee vilde udeladt, end ved at udelade noget, han ønskede bevaret; ved det første er han ikke for, at han ikke forsynder mod sin ædle Vens Minde, hvilket han derimod ikke kunde være ved det første.

Det tør findes paafaldende, at den i dette Binds Tilegnelse anførte Dedication af Digterens heroiske Drama Damon og Pythias ikke findes aftrykt paa sit Sted: men Aarsagen er ligefrem, at Undertegnede aldrig har kiendt den, førend hans Ven Nyrup i Aar paa deres Forelæsninger gjorde ham kiendt dermed, da den ikke findes i hans Exemplar, som Digteren gav ham af de, under Stykkets Prøver til Skuespillernes Brug tagne, første Aftryk. I det han imidlertid haaber Undskyldning for denne uvitterlige Forseelse, erkiender han den Pligt af samme Tilegnelse ydermere at meddele følgende den ædle Digters skjønne Troesbekiendelse om Skuespildigterens Kald:

"Det høieste Mærke paa Bifald, som et Skuespil pleier "at vinde ved stort Tillob, Klappen og Bravoraab, var, "hvor langt jeg end vilde være fra derved at være ligegyl"dig, dog vel ei nok til at svare til det, jeg ønskede, og "efter Evne stræbte at opnaae ved mit Skuespil. Et Ar"beid, der med saamegen Forberedelse fremstilles paa Skue"pladsen, hvis Forestillinger udgjøre den vigtigste Deel af, "hvad den hedder Forlystelse for Kongehuset, og den ædlere "Deel af det her forsamlede Folk, synes mig ei den Hæder "værd, dersom det, foruden at være morende Tidsfordriv, "ikke leder kraftigen til nogen god forædlende Følelses Op"vækkelse, nogen Sjelens levende Henvendelse paa et eller "andet, Menneskket, som Menneske eller Borger, værdigt og "vigtigt Formaal."

"Saa tænkte jeg, da jeg skrev mit Skuespil, og naar "jeg ved Opførelsen ønskede det Bifald, glædedes jeg især "ved den Tanke, at det ei kunde underholde, uden at opnaae "nogen Deel af sin langt høiere Hensigt. Stille Opmærk- "somhed af den tænksomme og ædle Tilskuer var mig der- "for i Hukket langt vigtigere, end det høitlydende Bifalds "vilde Tummel."

"Stykket vækkede ingen saadan meget høitlydende Tum- "mel. Digteren er og langt fra at smigre sig med, at "hans Arbeide har æsthetisk Værd nok til at fortjene endog "de Bifaldstegn, som lydede i Skuespilhuset. Og endda "er han stolt af sit Skuespils Lykke."

Efter nu at have sagt, hvad i Tilegnelsen af dette Bind er anført, hvor befviet denne hans Stolthed var, slutter han:

"En skjønnere Hensigt, end Glæden over høitlydende "Bifaldstummel kan være, er jeg derved desuden bog vis "paa at opnaae. Mit Arbeides Held vil opmuntre de be- "dre Talenter, der kunne berige vor Skueplads med Sør- "gespil af det høiere Slags, men, som alt for beskedne "skjule sig, til at fremkomme med deres Skatte. Det vil "ved Stykkets Læsning befindes, at Skuespildirecteonens "Velvillighed og varme Omhu for at iagttage alt til Styk- "kets bedste Foreskilling, har bidraget saare meget til at "hæve det; det vil befindes, at især Skuespillernes Kunst, "og den udmærkede ædle Flid, de have gjort sig for, at "dette, som de altid gjøre sig for, at ethvert originalt "dansk Skuespil skulde opnaae det bedste mulige Held, har "gjort langt mere, end Stykkets Forfatter til den Virkning, "det har frembragt; ja at maaskee hele dets Virkning er "dem at tilskrive. Men saa see jo dog hine alt for beskedne "Talenter, at, naar vore gode Skuespillere anvende, som "de vist vil, deres Kunst og Flid paa et andet Arbeid, "ville de, om det endog ei er bedre end dette, dog der- "ved kunne naae, hvad jeg opnaaede."

"De see og, at, om det ei er, vil det blive usandt, "hvad man har hvidskket om, at vor Publikum ei elsker det "høie tragiske. Publikum kan ei uvilligen antage et Skue- "spil, som det seer den ædleste dyrkede Smag, det ædleste "aabne Hjerte bivaane med Opmærksomhed og en Deel- "tagelse."

Ved at afskrive Ovenstaaende, paa mit syv og tredsindstyvende Aars første Morgen, har jeg levende følt, hvilke Venner den Algode paa min ikke korte Bane har givet mig, og hvad han har givet mig i disse.

Bakkehuset den 18de December 1826.

K. L. Rahbek.

Folkesange.

Bernstorffs Vise.

Omtrent en Miil fra Kjøbenhavn
Paa høie Gjentofts Bakke
Der staaer en Steen, paa den et Navn,
Et Reeg, en Skovl, en Hakke.
Den Steen, det Navn hver Dannemand
Af Hjerte bør at prise;
Saa vil og jeg, saa godt jeg kan,
Og det i denne Vise.

Der er et Land paa Jorden her,
Og Speizerland det heder,
Den ædle Friheb findes der,
Og Lykke, Ro og Hæder
Der frygtes ingen Herremand,
Ei nogen Fogeds Svøbe;
Der Svig og Vold ei tvinge kan
En Mand fra Gaard at løbe.

Sandt, Sølv og Guld er sjeldent der,
Der bruges ingen Penge;
Men hvor der Flid og Frihed er,
Staaer ingen til at trænge;
Thi aldrig saae man nogen Tid
Den Arbeid at fortryde,
Som veed, at Frugt af Sved og Flid
Skal Søn og Hustru nyde.

Imellem os og Sveizerland
Er Tydsklands store Rige,
Hvor mangen lille slem Tyran
Mishandler sine Lige.
Den Million af Herremænd
(Hver vil durchlauchtig hedde)
Troer andre skabte, kun for den
At plyse, slæbe, svede.

Der var en Tid, da man blandt os
Begyndte og at tænke,
At Bonden, fast hver ved sit Gods,
Var skabt at gaae i Lænke.
Og hvordan det end gik omkring,
Blev, som man vilde have,
Vor Bonde til en usel Ting,
Den stolte Adels Slave.

Det gik saa hen i mange Aar,
Skjønt gode Konger stræbte
At lette Bondens usle Kaar,
Som for en Hosbond slæbte;
Men dermed kom det ingen Vei,
Som med saa meget andet,
Thi gjerrig Adel svarte: Nei,
Vi vil beherske Landet.

Tilsidst der kom fra Tydskland hid
En Tydsker uden Lige;
Han saae, og ynked' Bondens Slid,
Og elskde Danmarks Rige.
Selv Herremend, hvor hen var fra,
Han her fik Gods og Bønder,
Men var og stedse blev endda
Vor Bondestands Velynder.

Grev Bernstorff var den Herres Navn;
Den gode Tydske Herre,
Han lod sig danske Bondes Gavn
Saa kjert og vigtigt være.
Han kaldte sine Bønder frem
Og sagde: "Børn og Venner!
"Jeg skjænker eder Gaard og Hjem,
"Og eder frie erkjender.

"Men I maae pløje dybt Jer Jord,
"Hver sit for sig nu eier;

Sandt, Sølv og Guld er sjeldent der,
Der bruges ingen Penge;
Men hvor der Flid og Frihed er,
Staaer ingen til at trænge;
Thi aldrig saae man nogen Tid
Den Arbeid at fortrybe,
Som veed, at Frugt af Sved og Flid
Skal Søn og Hustru nybe.

Imellem os og Sveizerland
Er Tydsklands store Rige,
Hvor mangen lille slem Tyran
Mishandler sine Lige.
Den Million af Herremænd
(Hver vil durchlauchtig hedde)
Troer andre skabte, kun for den
At plsie, slæbe, svede.

Der var en Tid, da man blandt os
Begyndte og at tænke,
At Bonden, fast hver ved sit Gods,
Var skabt at gaae i Lænke.
Og hvordan det end gik omkring,
Blev, som man vilde have,
Vor Bonde til en usel Ting,
Den stolte Adels Slave.

Det gik saa hen i mange Aar,
Skjønt gode Konger stræbte
At lette Bondens usle Kaar,
Som for en Hosbond slæbte;
Men dermed kom det ingen Vei,
Som med saa meget andet,
Thi gjerrig Adel svarte: Nei,
Vi vil beherske Landet.

Tilsidst der kom fra Tydskland hid
En Tydsker uden Lige;
Han saae, og ynked' Bondens Slid,
Og elskde Danmarks Rige.
Selv Herremand, hvor hen han var fra,
Han her fik Gods og Bønder,
Men var og stedse blev endda
Vor Bondestands Velynder.

Grev Bernstorff var den Herres Navn;
Den gode Tydske Herre,
Han lod sig danske Bondes Gavn
Saa kjært og vigtigt være.
Han kaldte sine Bønder frem
Og sagde: "Børn og Venner!
"Jeg skjænker eder Gaard og Hjem,
"Og eder frie erkjender.

"Men I maae pløje dybt Jer Jord,
"Hver sit for sig nu eier;

"Saa ebers Avl skal blive stor,
"Og ikke, som den pleier.
"I for Jer selv, til Arbeids Løn,
"Skal pløie, saae og harve,
"Og, naar I døe, skal Søn for Søn,
"Hvad I har samlet, arve."

Dermed var Tingen i en Hast
En anden Vending givet;
Den stakkels Bondes Lænke brast,
Hans Mod blev nu oplivet;
Han stræbte kaft, og følte sig;
Det vared' ikke længe
Før Bonden der blev flink og rig,
Og avled' ruske Drenge.

Med Frihed vorte Velstand til,
Strax følges Sagens Nytte;
Saa sagde de: "Vi bør, og vil
"Opreise her en Støtte;
"Ved Kongeveien skal den staae;
"Den Grevens Navn skal bære;
"At alle Folk erkjende maae
"Vor Tak og Grevens Ære."

Hver Bondesøn, som Støtten seer,
Jeg nu vil underrette,
Hvad han bør tænke, naar han der
Seer Støtten, nemlig dette:

"Den Herremand, som elsker os,
"Og vil sin Bondes Nytte,
"Har og fortient sin Bondes Roes,
"Om ikke just en Stytte.

"Men da vi see, at Kongen selv,
"Ved Kongeveiens Side,
"Seer denne Steen, ja synes vel
"Den Ting ret godt at lide;
"Saa kan han ikke lide den,
"Som Bonden vil udsue,
"Ja vist er Kongen Bondens Ven,
"Det kan vi klarlig skue.

"Han har jo selv saa mangen Mand
"Sin Gaard og Frihed ydet;
"Han vil, at i det ganske Land
"Al Trældom blev udrydet.
"Men det gaaer ei saa hurtigt til,
"Der meget staaer tilbage,
"Skjøndt trygt derpaa vi lide vil,
"Han hører Bondens Klage.

"Ja Bondens Klage hører han;
"Naar Bonden da tør haabe
"Mod, Svig og Vold, og er en Mand,
"Saa har han Ret at haabe.

"Velan, Enhver, som har et Bryst,
"Og Hjerte udi Brystet
"Mod Adels Aag, med høien Røst
"Skal see at faae det ryster."

Selv uden for hiint Sveizerland
Der-ogsaa Bønder gives,
Som, glade, frie og muntre kan
Ved Flid og Stræben trives.
Saa fri er neppe Sveizeren,
Som Norges raske Sønner,
De lyde Kongen, Landets Ven,
Og ere kjekke Bønder.

Den Tid oprinder og for Jer,
Som boe paa Danmarks Sletter;
Ja denne Tid maaskee er nær,
Som Jer i Frihed sætter.
Men høit, ja høit vi raabe maae,
Og holde ved at raabe,
Da skal den vore og bestaae,
Den Lykke, som vi haabe.

Der var en Tid, her Tydsken kom,
Og hele Tydske Flokker,
Og, hjemme vant til Herredom,
Behandled' os som Pokker.

Den Tid er ogsaa nu forbi;
Vor Landsmand, uden Hinder,
Kan see vort Tarv, og staae os bi,
Snart al vor Sorg forsvinder.

Ja Tiden kommer, kommer snart,
See, Joseph, Tydsklands Keiser,
Forjager Trældom; med en Fart
Den af hans Lande reiser.
Blandt Tydsklands mange Fyrster smaae,
(Hvor bitte smaae de fleste!)
Nys stor man Markgrev Baden saae
Sin Bondes Vel befæste.

Grev Bernstorff selv en Tydsker var,
Sligt os end mer bør lære,
At Tydskland selv dog Mange har,
Som værd er vores Ære.
Ja den, som denne Sang har gjört,
Tør her i Sangen sige:
Her findes end, og det er stört,
Vor gamle Bernstorffs Lige.

Men eet endnu: saa ikke vi saa
Om Aag og Frihed stride,
Vi først dog ret betænke maae,
Hvad vi har saa for Vie.

"Velan, Enhver, som har et Bryst,
"Og Hjerte udi Brystet
"Mod Adels Aag, med høien Røst
"Skal see at faae det ryster."

Selv uden for hiint Sveizerland
Der-ogsaa Bønder gives,
Som, glade, frie og muntre kan
Ved Flid og Stræben trives.
Saa fri er neppe Sveizeren,
Som Norges raske Sønner,
De lyde Kongen, Landets Ven,
Og ere kjekke Bønder.

Den Tid oprinder og for Jer,
Som boe paa Danmarks Sletter;
Ja denne Tid maaskee er nær,
Som Jer i Frihed sætter.
Men høit, ja høit vi raabe maae,
Og holde ved at raabe,
Da skal den vore og bestaae,
Den Lykke, som vi haabe.

Der var en Tid, her Tydsken kom,
Og hele Tydske Flokker,
Og, hjemme vant til Herredom,
Behandled' os som Pokker.

Den Tid er ogsaa nu forbi;
Vor Landsmand, uden Hinder,
Kan see vort Tarv, og staae os bi,
Snart al vor Sorg forsvinder.

Ja Tiden kommer, kommer snart,
See, Joseph, Tydsklands Keiser,
Forjager Trældom; med en Fart
Den af hans Lande reiser.
Blandt Tydsklands mange Fyrster smaae,
(Hvor bitte smaae de fleste!)
Nys stod man Markgrev Baden saae
Sin Bondes Vel befæste.

Grev Bernstorff selv en Tydsker var,
Sligt os end mer bør lære,
At Tydskland selv dog Mange har,
Som værd er vores Ære.
Ja den, som denne Sang har giort,
Tør her i Sangen sige:
Her findes end, og det er stort,
Vor gamle Bernstorffs Lige.

Men eet endnu: saa tidt vi saa
Om Aag og Frihed stoie,
Vi først dog ret betænke maae,
Hvad vi har saa for Øie.

"Saa ebers Avl skal blive stor,
"Og ikke, som den pleier.
"I for Jer selv, til Arbeids Løn,
"Skal pløie, saae og harve,
"Og, naar I døe, skal Søn for Søn,
"Hvad I har samlet, arve."

Dermed var Tingen i en Hast
En anden Vending givet;
Den stakkels Bondes Kone brast,
Hans Mod blev nu oplivet;
Han stræbte rask, og følte sig;
Det vared' ikke længe
For Bonden der blev slank og rig,
Og avled' ruske Drenge.

Med Frihed voxte Velstand til,
Strax føltes Sagens Nytte;
Saa sagde de: "Vi bør, og vil
"Opreise her en Støtte;
"Ved Kongeveien skal den staae;
"Den Grevens Navn skal bære;
"At alle Folk erkjende maae
"Vor Tak og Grevens Ære."

Hver Bondeson, som Støtten seer,
Jeg nu vil underrette,
Hvad han bør tænke, naar han der
Seer Støtten, nemlig dette:

"Den Herremand, som elsker os,
"Og vil sin Bondes Nytte,
"Har og fortient sin Bondes Roes,
"Om ikke just en Støtte.

"Men da vi see, at Kongen selv,
"Ved Kongeveiens Side,
"Seer denne Steen, ja synes vel
"Den Ting ret godt at lide;
"Saa kan han ikke lide den,
"Som Bonden vil udsue,
"Ja vist er Kongen Bondens Ven,
"Det kan vi klarlig skue.

"Han har jo selv saa mangen Mand
"Sin Gaard og Frihed ydet;
"Han vil, at i det ganske Land
"Al Trældom blev udrydet.
"Men det gaaer ei saa hurtigt til,
"Der meget staaer tilbage,
"Skjøndt trygt derpaa vi lide vil,
"Han hører Bondens Klage.

"Ja Bondens Klage hører han;
"Naar Bonden da tør haabe
"Mod, Svig og Vold, og er en Mand,
"Saa har han Ret at haabe.

"Velan, Enhver, som har et Bryst,
"Og Hjerte udi Brystet
"Mod Adels Aag, med høien Røst
"Skal see at faae det ryftet."

Selv uden for hiint Sveizerland
Der-ogsaa Bønder gives,
Som, glade, frie og muntre kan
Ved Flid og Stræben trives.
Saa fri er neppe Sveizeren,
Som Norges raske Sønner,
De lyde Kongen, Landets Ven,
Og ere kjekke Bønder.

Den Tid oprinder og for Jer,
Som boe paa Danmarks Sletter;
Ja denne Tid maaskee er nær,
Som Jer i Frihed sætter.
Men høit, ja høit vi raabe maae,
Og holde ved at raabe,
Da skal den vore og bestaae,
Den Lykke, som vi haabe.

Der var en Tid, her Tydsken kom,
Og hele Tydske Flokker,
Og, hjemme vant til Herredom,
Behandled' os som Pokker.

Den Tid er ogsaa nu forbi;
Vor Landsmand, uden Hinder,
Kan see vort Tarv, og staae os bi,
Snart al vor Sorg forsvinder.

Ja Tiden kommer, kommer snart,
See, Joseph, Tydsklands Keiser,
Forjager Trældom; med en Fart
Den af hans Lande reiser.
Blandt Tydsklands mange Fyrster smaae,
(Hvor bitte smaae de fleste!)
Nys stor man Markgrev Baden saae
Sin Bondes Vel befæste.

Grev Bernstorff selv en Tydsker var,
Sligt os end mer bør lære,
At Tydskland selv dog Mange har,
Som værd er vores Ære.
Ja den, som denne Sang har giort,
Tør her i Sangen sige:
Her findes end, og det er stort,
Vor gamle Bernstorffs Lige.

Men eet endnu: saa tidt vi saa
Om Aag og Frihed stoie,
Vi først dog ret betænke maae,
Hvad vi har saa for Øie.

Hvis Frihed skal bestaae deri,
Ei Pligt og Lov at lyde,
Da gid vi aldrig blive frie,
Og aldrig Aaget bryde!

Den Mand er fri, som stræbe kan
Til sin og Sines Lykke,
Og hævde Ret, trods Rang og Stand,
Mod hvo, ham vil nedtrykke;
Og som, naar han gjør Ret og Skjel,
Adspørger ingen Herre,
Den Mand er fri, som Kongen selv,
Og saa bør hver Mand være.

Gerners Vise.

Naar erkjendtlig Sang belønner
Fordums Daad i Fred og Strid,
Da opflammes Nordens Sønner
Til at hædre vores Tid,
Og til selv at naae engang
Eftertidens Priis i Sang.

Ogsaa vores Old skal give
Efterverden Hædersmænd;

Hvi skal den ei selv opsive
Deres Priis, som høbre hen?
Hvi fortie vi dens Roes,
Som er stor, skjøndt stor blandt os?

Hvi skal Gerners Hæder gjemmes
Til usødte Skjaldes Sang?
Skjøndt hans Navn skal aldrig glemmes,
Aldrig kjende Undergang.
Vi, som skue Mandens Værd,
Vores Pligt hans Lovsang er.

Sømand! syng, og lad hans Rygte
Lyde høit til fierne Kyst;
Thi dit Skib vor Gerner bygte
Raskt og stærkt i Stormens Dyst;
Gerner gjorde og vor Havn
Dyb og tryg til Sømands Gavn.

Gerner!, naar vor Flaade freder
Mægtig om vor elskte Land,
Om dets Ro, dets Held, dets Hæder,
Glad dit Værk du skue kan;
Og vor Sømand seierrig
Deler Seirens Priis med dig.

Nys vor Dok, vor Flaades Støtte,
Blev saa mangen Sømands Grav;

Gerner tog til fyrfold Nytte,
Brave Sømand Byrden af.
Trældyr drage nu det Aag,
Mahden forhen ſlaviſk drog.

Sligt og meet vor Sang ſkal lære
Vor og ſildigſt Eftertid;
Herligt ſkal vor Vidm være
Om vor Gerners Konſt og Flid;
Gerners Roes, ved ham vor Sang,
Trodſer Tid og Undergang.

Mindeſang over Gerner.

Med Foie brauter brittiſk Mand
Af Newtons Værd:
Stolt raaber Britten: "hvilket Land
"Frembragte vel en Mand, ſom han?
"Men jeg, ſom han, en brittiſk Mand,
"Hans Landsmand er.
"Han over Himlene opſvang
"Sin Roes, ſit Folkes Roes og Rang,
"Og Værd.

"Høit over Jorden hæved' han
"Sin ſtore Sjel;

"Med Skabers Die skued' han
"Naturens store Skabnings Plan;
"Fandt hver det Skabtes Solegran,
"Kun skabt til Hæld.
"Den Priis opfyldte Skabningen,
"Som blev ved ham Brittanien
"Til Deel.

Saa lyder Brittens stolte Roes,
Men Dansk er jeg;
Og Gerner, han, hvis sande Röes
Hver anden Lovsang byder Trods,
Hvis Hæder skinned' her blandt os,
Var Dansk som jeg;
Hans Roes er Roes for stiftet Gavn,
Et større end vor Gerners Navn
Er ei.

Naturen grandskeb', maalte han,
Med Newtons Sjel;
Dybt skued', grandskeb', maalte han,
Men for at gavne Folk og Land,
Og kun at gavne var hans Plan
Og gjøre vel.
Og alle Danner-Rigets Mænd
Bevidne, han opfyldte den,
Med Held.

I Dokken brave Sømænd før
Drog Trældoms Aag;
Men brave Sømand ikke bør
Som Laſtdyr trælle, til han dør;
Gud glæde den ſom Ende gior
Paa brav Mands Aag!
For ſligt er nu vor Sømand fri,
Thi Gerner ham fra Slaveri
Uddrog.

De Orlogsſkibe, han har bygt,
Er' bygte ſaa,
At Danmarks Kyſter uden Frygt
Tør Fienden ſee, og lade trygt
De mange andre, han har bygt
I Handlen gaae.
Hans Værk for Fred og Strid var Gavn,
Thi ſkal med evig Roes hans Navn
Beſtaae.

Hvo kan opregne alt, hvad Gavn
Den Mand har giort,
Ei blot for Flaade, Dok og Havn,
Velſigne Sømænd Gerners Navn,
Hver Stand bevidner, at hans Savn
Er tungt og ſtort.
Den Sjel, ſom kiendte Gerners Daad

Og haaner ved hans Savn vor Graad,
Er fort.

Priis kun din Newton brittisk Mand!
Høit Sangen hæv:
Gud sagde: "Vorde Lys" og han*)
Blev da det Lys, han tændte an;
Gud gjentog Budet; Danske Mand!
See Gerner blev!
Med ham oprandt den klare Dag,
Som Natten i hans vilde Fag.
Bortdrev.

---

*) Nature and Natures Laws lay hid in Night?
God said: "*Let Newton be!*" and all was Light.

En hiſtoriſk

n y V i ſ e

eller

ſangviis forfattet Riimkrønike

Om vore Orlogshelte

i det brabelige Slag ved Kjøbenhavn

den 2den April 1801,

da en mægtig engelſk Flode, udſendt, paa den ſtorbritanniſke Konges onde Raadgiveres Tilſkyndelſe, at anfalde, og, ſom de meente ſaa let, underkuinge os, ja plat lægge os øde, og bemægtige ſig Kjøbenhavns Havn, eller bringe os til, med en uretfærdig Krig tilligemed den at overfalde vore Bundsforvante; hvorledes da disſe vore Helte alene ſte med ſyv meſtendeels raadne ſamt ſeil- og maſtiſøe Blokſkibe, og nogle faa Smaafartøier, forſvarede ſig mod den ſtærke brittanniſke Flode, indtil meſtendeels de ſidſte Kanoner paa hvert Batterie vare ſønderſkudte, afſlog derved Anfaldet, frelſte Kongeſtaden og Floden, og nødte Fienden at tilbyde Forlig m. m.

Til Underviisning og Opmuntring for vore tappre Sømænd og Landeværn opſat, og med oplyſende Tillæg ledſaget.

1.

Sig ſelv, ſig ſelv end fyldeſt ligt,
Som altid naar det gjældte,
Vort Fædreland endnu er rigt
Paa ſande Orlogshelte.

Nys Britten fandt i blodigt Slag
Vor Konge og vor gode Sag
Forsvart af Mod, som, deres ligt,
Boer kun hos sande Helte.

2.

Sig Britten væbner mod en Magt,
Som er med os forbunden;
Og ærlig Troskab i hver Pagt,
Han veed, hos os blev funden;
Thi finder han Nødvendighed
I ei at komme svag afsted,
Og han vort Mod har uforsagt
Som troe i Kamp os funden.

3.

Kun sine beste Orlogsmænd,
Brittanien betroede,
Til Kamp mod os at skikkes hen
I treesneesflagget Flode;
Kun gamle Parker selv det bli'er,
Og ham, der vandt ved Abukir,
Som man, mod os at føre den,
Sig tryster at anmode.

4.

Vort gode Kronborg dem en Dyst
Forgjæves monne byde;
Dem Sverrigs Konge nær sin Kyst
Meest skudfri' saae henflyde.

De stunde hid; saa ganske fri'
De dog ei Kronborg slap forbi;
Og Kjøbenhavn med modigt Bryst
Seer Kampens Dag frembrydе.

5.

Snart ligger her bereed til Slag
Den seiervante Fiende;
Men reen og god er vores Sag,
Den dog tilsidst maa vinde.
Vor Rets, vort Forbunds Sag er god,
Og vi har Mænd med Kraft og Mod,
Dem stræmmer ei paa Kampens Dag
Selv overvældig Fiende.

6.

Vor Flode, ei bestemt og bygt
For nogens Fred at bryde,
Kun, at vor Ret paa Havet trygt
Vi kan, om vægres, nyde,
Endnu laae rolig, Stavn ved Stavn,
I vores fredelige Havn,
Ei Overmod ei heller Frygt
Befoel dem ud at flyde.

7.

Men mod ufremkaldt Overfald,
Og uforskyldet Fare,
En god Forskandsnings Vaaben skal
Vor Ro og dens forsvare.

Men fremfor alting værner den
Den Aand, det Mod hos vore Mænd,
Som mod ufremkaldt Overfald
Os altid saaes forsvare.

8.

Og yderst der vi lægge hen,
Naar Angreb sees imøde,
Hvad Orlogskib' vi har igjen,
Af Tiden halv lagt' øde.
Alt forud Vrag, de stærke er'
Blot, blot ved dem, som sættes der;
Alene ved, at der er Mænd
Der Vælden kan afbøde.

9.

Nu var der Mænd, vor Orlogs Zier,
Dens evig faste Ære;
Selv Seireren fra Abukir
Skal derom Vidne bære;
Med Britterskibe fire fem
Han maa anfalde hvert af dem,
Gaae bort, og sende nye frem,
Før de kan Taushed lære.

10.

Men Taushed lære ei endda
De frygtelige Blokke,
Men rive Nelson Britter fra
I hele store Skokke;

Saa længe indtil vore Mænd
Har neppe een Kanon igjen,
Og neppe Folk endda til den,
De lade sig ei rokke.

11.

Saa stod det stolte Prøvesteen,
Som Lassens Mod opfyldte;
Saa brave Risbrigbs Vagrien,
Blod begge overskylte;
Saa Brandt dit Jylland, saa stod og
Hauchs Kronborg, Braun! dit Danne-
brog,
Saa Rosods, Thuras Brag — og slog
I Mord og Død indhylte.

12.

Nu med sin Hjelper Liliensskjold
Sees djerv og rask fremskride;
Saa Rothe, trofast, sindig, kold,
Saa brave Fasting, stride;
Saa unge slanke Villemoes,
Og alle alle evig Roes
Erhverved' sig, erhverved os,
Som Mænd, paa hvem vi lide.

13.

Dit Sjælland, Harboe, Fiendens Ild
Fra Toug og Retning river;
Trods Mod og Kraft, den aser vild,

Og tabt og knust det driver,
Men dig og dine brave Mænd,
Og Elvens, Rendsborgs — hver og een
Vort Fædreland, mens det er til,
Sin Tak og Hæder giver.

14.

Hvad kjæk retskaffen Stridsmand kan,
Som Hædersmænd I gjorde;
Endog af kjønsom britisk Mand
Det Eders Roes skal vorde.
Og Danmarks Kronprinds stod og saae,
At han og vi kan lide paa
De Hædersmænd, som her holdt Stand,
Og gjorde det, I gjorde.

15.

Og midt i rædselfuldest Slag,
Og Drab fra begge Sider,
Da selv et Par af Fiendens Flag
Ad Masten ned der glider,
Saa heiser Nelson paa sin Top
Det hvide Flag til Stilstand op;
Halvfemte Times Vaabenbrag
Han trættes ved omsider.

16.

Det halve af vort Ubenværk
Saa djervt ham fra sig støder,
At han, skjønt stridvant, kjæk og stærk,

For haardt alt herved bløder:
Som værdig Fiende det anstod,
Han hylder Danskens Kraft og Mod,
Og midt i Striden — Landsmænd! mærk!
Han os med Fredsbud møder.

17.

Vi stred mod syvfold Overmagt;
Hvor mange lod sig skrække?
Den høire Fløi blev ødelagt
Af vores Blokskibrække.
Men, Gud skee Lov! vi har igjen
En Smule meer — og vi har Mænd,
Hvis Mod, som disses uforsagt,
Bli'er ikke let at knække.

18.

Der faldt for mægtig Fiendes Skud
Ei blot de gamle Truge;
Af Orlogsrangen meest stødt' ud,
Lad ham kun dem ophugge!
De faldt i Fiendens Haand, — og han
Dyrt kjøbte Brænde stak i Brand;
Til Skovning meer end Jern og Krud
Han har paa det maatt' bruge.

19.

Men ak — der faldt, i Seirens Favn,
Saa mangen ædel Kriger,
Hvis Død er Saar, er bittert Savn,

For Dannerkongens Riger.
De faldt, som sande Ærens Mænd,
Held dem! — held dem, vi har igjen,
Hvis Værd, og Roes, og Hædersnavn
Til de Henfarnes stiger!

20.

Det Tab var tungt, og sørgelig
Blev derved Dagens Hæder;
Ved slige brave Sønners Liig
Med Foie Danmark græder.
Men Held os, vi som Dem har fleer!
Og vee den Usling, hvo det er,
Som pynter om, at Fienden sig
Her ved en Seier glæder.

21.

Den stolte Britter beder sig
Nok fri for det Slags Seier;
At byde midt i Kamp Forlig
Er ikke det, han pleier.
Vi tabte mangen ædel Mand;
Men Fienden da! mon færre han?
Nei Tab mod Tab, hans rundelig
Det, vi har lidt, opveier,

22.

Men vi — vi vandt vor Fiendes Agt,
Europas og vor egen;
Det blev for Verdens Øine lagt,

For haardt alt herved bleber!
Som værdig Fiende det anstod,
Han hylder Danskens Kraft og Mod,
Og midt i Striden — Landsmænd! mærk!
Han os med Fredsbud møder.

17.

Vi stred mod syvfold Overmagt;
Hvor mange lod sig strække?
Den høire Fløi blev ødelagt
Af vores Blokskibrække.
Men, Gud ske Lov! vi har igjen
En Smule meer — og vi har Mænd,
Hvis Mod, som dises uforsagt,
Bli'er ikke let at knække.

18.

Der faldt for mægtig Fiendes Skud
Ei blot de gamle Truge;
Af Orlogsrangen meest stodt' ud,
Lad ham kun dem ophugge!
De faldt i Fiendens Haand, — og han
Dyrt kjøbte Brænde stak i Brand;
Til Skovning meer end Jern og Krud
Han har paa det maatt' bruge.

19.

Men ak — der faldt, i Seirens Favn,
Saa mangen ædel Kriger,
Hvis Død er Saar, er bittert Savn,

For Dannerkongens Riger.
De faldt, som sande Ædens Mænd,
Held dem! — held dem, vi har igjen,
Hvis Værd, og Roes, og Hædersnavn
Til de Henfarnes stiger!

20.

Det Tab var tungt, og sørgelig
Blev derved Dagens Hæder;
Ved slige brave Sønners Liig
Med Føie Danmark græder.
Men Held os, vi som Dem har fleer!
Og vee den Usling, hvo det er,
Som ynder om, at Fienden sig
Her ved en Seier glæder.

21.

Den stolte Britter beder sig
Nok fri for det Slags Seier;
At bryde midt i Kamp Forlig
Er ikke det, han pleier.
Vi tabte mangen ædel Mand;
Men Fienden da! mon færre han?
Nei Tab mod Tab, hans rundelig
Det, vi har lidt, opveier,

22.

Men vi — vi vandt vor Fiendes Agt,
Europas og vor egen;
Det blev for Verdens Øine lagt,

Vor Kraft er ikke vegen.
Vi vandt, at, sluttet Forbund troe,
Vi snart kan vente hædret Ro.
Vi vandt! vi vandt vor Fiendes Agt,
Europas og vor egen!

23.

Sig selv, sig selv end fyldest liigt,
Som altid, naar det gjeldte,
Vort Fædreland endnu er riigt
Paa sande Orlogshelte.
Snart, snart skal disses Tapperhed
Gjenbringe os den gyldne Fred!
Held os, vort Fædreland er riigt
Paa sande Orlogshelte!

Oplysende Tillæg.

1 Vers. "Endnu er riigt paa sande Orlogshelte." Ligefra de ældste Tider, endnu førend Danmark ved sine Søhelte 1018 aldeles undertvang, og derpaa en Tidlang beherskede Engelland, og stedse siden, har vort Fædreland havt Søkrigere, hvis Mod og Daad det har den Anseelse, det har vedligeholdt blandt de andre Europas Folk, for det meeste at takke; naturligviis siden dette Rige, bestaaende for saa stor een Deel af Øer, er saa nær som paa et lidet Stykke, hvor Sønder-Jylland støder til Tyskland, ved Havet adskilt fra sine Naboer, og kan derfor ikkun angribes med Sømagt.

2 Vers. "Britten væbner sig mod en Magt, som er med os forbunden" nemlig Rusland, Danmarks, forhen og indtil nylig ogsaa Engelands Bundsforvandt. Nu havde Rusland, Danmark, Sverrig og Preussen foreenet sig ved en saakaldt bevæbnet Neutralitet, for at forsvare deres Handelsskibes fredelige Fart. Denne Foreening vilde de herskesyge britanniske Ministre ikke taale, nagtet det i Forbundsacten udtrykkeligen var bestemt, at dens Indhold ikkun skulde gjelde, for saavidt det ikke stred imod de Forbund, vi havde indgaaet med andre Magter, altsaa, for saavidt os angik i det mindste, ingenlunde kunde være Storbrittanien til Fornærmelse. Ikke desmindre indbefattedes Danmark og Sverrig med i

den Fiendtlighed, Esterhrstanien foretog mod Rusland. Vinteren varer i Rusland længer end her, og Søen ligger tilfrossen indtil ud i Maj. Forend altsaa derfra nogen Sømagt kunde sendes imod dem, kom fra Engelland en Flode paa omtrent 60 Seilere, sigtet især mod Rusland, men ogsaa mod Sverrig og Dannmark, som Deeltagere i Neutraliteten. Da Sverrig heller ikke var færdig, saasom dens Flode af Smaaskibe, eller Skiærbaade, ogsaa endnu laae indfrosjen ved Stokholm, og den af store Skibe ei endnu fra Carlskrone havde kunnet komme hid, saa maatte vi eene tage mod Britternes Angreb.

3 Vers. Hyde Parker, en af Britanniens gamle berømte Admiraler, havde Overcommandoen; under ham som Anfører for en Deel af denne Flode den Viceadmiral Nelson, som vandt det store Søslag ved Abukir eller Indløbet til Alexandrien i Ægypten, 1798, over den franske Flode.

"Trefneesflagget Flode." Stort og smaat var den britiske Flode, som meldt, bemed 60 Flag eller Skibe, deraf 19 eller 20 store Orlogsskibe, mange Fregatter, og Resten Bombardeerer, Brandere o. d. l.

4 Vers. Da denne Flode kom henimod Kronborg, og vilde seile derind gjennem Sundet, var der endda ingen Krigserklæring gjort mod Dannmark. Vel havde Engelland udøvet Fiendtlighed mod os, ved at lægge Embargo paa, det er anholde, alle de vor Konges Undersaatter tilhørende Skibe, som laae i engelske Havne, eller som kom derhen; hvilken Embargo vedvarer endnu, uagtet der paa Forespørgsel, om man kunde befrygte, at de anholdte Skibe og Ladninger skulde vorde condemnerte, skal være svaret med det Gienspørgsmaal," om man ansaae Britterne for Røvere"? et formeligt Fredsbrud var her imidlertid dog endnu ikke. — Da nu Commandanten paa Kronborg havde tilkiendegivet den britiske Admiral, at han under Fæstningens Kanoner ikke kunde taale en fremmed Flode, hvis Hensigt han ei vidste; og denne svarede, at han ansaae denne Ytring af Commandanten som en Krigserklæring, hvorpaa han den 30 Martii gik under Seil for at passere Kronborg, saa bestiød Kronborg Skibene, og disse svarede ligeledes med en levende og vedholdende Kanonering og Bombekastning. Dog vare de saa langt fra Fæstningen over ved den skaanske Kyst, at der nok ikke skede stor Skade paa nogen af Siderne. Der faldt en Deel Bomber paa Kronborg og Helsingøer, men uden anden ødelæggende Virkning, end at to Mand bleve dræbte og to saarede. Kronborgs Kugler menes dog at have gjort mere og ei ganske ubetydelig Skade paa Britterne, hvilket er troeligt, da der skødes sikkrere fra en Fæstning end fra et Skib. Vinden var god, og efter nogle Timers Forløb ankrede den ganske britiske Flode paa Kiøbenhavns Rhed. Kongen af Sverrig som paa Bakken ved Helsingborg var Vidne hertil, sendte, saasnart Kanoneringen var forbi, et Budskab over til Kronborg, for at tilkiendegive Commandanten, at han med Fyldestgiørelse havde seet ham og de Danske opfylde deres Pligt.

Det var paa en Maade at understøtte den i mørkere Tider opkomne, i Hensende til begge os to paagiældende Folks, danskes og svenskes Charakteer saa ugrundede, som ulykkelige Fordom, hvormed de utænksomme af os paa begge Sider alt for ofte gienfødigen have betragtet hinandens Forhold, og Foretagender, dersom man ei her ialtfald Leiligheden til at advare mod de umodne og ugrundede Domme, man hører der hist og her paa begge Kyster fældes over, hvad der skeer paa eller ved den modsatte Kyst. Hist over skal nogle af vore Gienboer deraf, at vi ikke længe siden med alle engelske Skibes Anholdelse i vore Havne, ligesom de, gienglældte Britternes lige Adfærd mod os, have taget Anledning til at mene

at vi for svageligen virkede mod den fælles Fjende. Denne Anke have vi nu nok fuldkommen veltet fra os. — Nu skal der nok være de blandt os, som finde det paafaldende, at Fjenden gik uantastet saa nær den svenske Kyst, medens vi, overholdende vor Forbundspligt, søgte djerveligen at hindre ham Farten gjennem Sundet. Mon med Føie? — Dersom vi end, uagtet vore Tractater med Gjenbofolket nægte det Ret til at befæste sin Side af Sundet, nu tilstedede det, skulde da dette, udført, saa det kunde gavne, vel være nogle Dages eller endog Ugers Foretagende, helst da Sundet dog er mere end 7000 Alen bredt, og der saaledes vel ikke kunde ventes stor Nytte af det Angreb, man endog derfra kunde gjøre paa Skibe, som med rask Vind ilede gjennem? — At den svenske Flode ikke allerede var her, for i Foreening med vor at møde den fælles Fjende, torde vel og retfærdiggjøres med Grunde, som de, der uden Kald dømme herom, i det mindste burde kjende, førend de afsagde en Dom, der kun fornyer gammelt barbarisk Nag. Vi have Grunde i gylden Overflod til at agte høit vort høit hæderværde Nabo- og Broderfolk, som vi have ligesaa afgjort Gjenfordring paa dette ædle Folks Høiagtelse. Som det saaledes er retfærdigt, at vi gjensidigen yde hinanden denne, saa er det altid, men især i et Øieblik som det nærværende, da vi foreenede have fælles Maal at virke for, ligesaameget Klogskabs som Retfærds Pligt, at vi holde ømmeligen over det Venskab, den gode Forstaaelse, vi paa begge Sider saa meget fortjene. — Nabohad og fiendsk Mistydningsaand være mørke Hedenolds nu aldeles henlagde Uskik, som vi nu ei uden gjensidig Undseelse maatte erindre, engang at have havt Sted, end sige, fornye. Hvor ønskeligt, hvor godt, at denne ikke engang kunde leve op, om endog vor onde Skjæbne skulde, — hvad vel nu mindre end nogensinde er at befrygte, hvad Forsynet for stedse afvende! — nogen Gang i Tiden afbryde den gode Forstaaelse, de Enighedsbaand, der nu som Stater forbinde os med hinanden!

5 Vers. Vor Flodes Bestemmelse er i Almindelighed vor Søfarts Forsvar, og vort Lands og vore Kysters, naar de angribes. En Deel af den er ude i Middelhavet og andre Steder, for at ledsage og betrygge vore Handelsskibe mod Sørøvere og Barbarere. Af det øvrige laae her 16 Linieskibe, og 2 Fregatter, fuldfærdige til at løbe ud, naar behøvedes. Men saa lidet havde vi her nogen angribende Fjendtlighed i Sinde, at vi ej endnu have ladet de fornødne Søfolk til disse Skibes Besætning komme. Kun et Par Orlogsskibe og en Fregat vare lagde uden for Havnen, som vare bestemte til at bedække en Transport af Korn og Proviant, der skulde gaae op til Norge.

7 og 8 Vers. Havnen er forsvart af Christianshavns Vold, hvis yderste Ende, Quintus kaldet, har især stærke Vandbatterier; af Batterier paa Øen Nyholm, af Batterier paa en Holm, der er opkastet paa en Grund midt i Indløbet; og af Kastellet Frederikshavn. Uden for alt dette var der lagt en Række af gamle Orlogsskibe og andre Krigsskibe, af Tiden halv, for en Deel meere end halv lagte øde; nogle af dem vare over 40 Aar gamle. De laae her uden Master og Seil, faste for fire Ankere. Da Angrebet gik for sig, var mellem dem lagt en Deel Kanoneerpramme, Flydebatterier, Skjærbaade; altsammen uden Tvivl øyensynligen kun Forværk, en Forskandsning, der havde sin Styrke, ikke af sin egen Fasthed, men af de Mænd, som sattes der; ingenlunde det virkelige Hovedværn for vor Flode og Kongestaden. At en Deel af dette, ved et alvorligt Angreb af en mægtig Flode, maatte gaae i Løbet, var vel ligesaa forudseeligt, som det er klart, at den angribende Fiende, derved svækket til Hovedangreb paa den virkelige

Forskandsning, ej ved et Brud derpaa maatte ansees for Sejrer, eller for at have opnaaet Angribers Hiemed.

9 og 10 Vers. Da Admiral Nelson med 12 Linieskibe, hvoraf eet paa 88 de andre paa 74 Kanoner, 6 til 8 Fregatter, en Deel Bombardere og mindre Fartøier, tilsammen nogle og tredive Seilere, om Eftermiddagen den 1 April var sejlet sønder ned forbi dette ommeldte Forværk, østen for Middelgrunden, altfaa langt udenfor, hvor vore fastliggende Blokkes Kanoner kunde naae, sejlede de om Morgenen den 2 April tilbage ad det indre Løb op mod den søndre Ende af Blokskibrækken; medens det, der under Admiral Parker laae tilbage norden for Kiøbenhavn, hvilket bestod høist af 8 Linieskibe og nogle mindre Fartøier, krydsede sig ned for at naae den nordre Ende af Defensionen. Klokken halv Ellève denne høist mærkværdige Dags Formiddag kom de forreste af Nelsons Skibe op for de sydligste af Blokskibene. Nu begyndte Slaget. Prøvestenen og Vagrien, de første af disse vore fastliggende Brag, og strax derpaa ogsaa et Par af dem, som laae længere op i Rækken, bleve snart anfaldne af hele den fremseilende britiske Somagt; saa der, efter Commandeuren Olfert Fischers officielle Beretning, ej allene overalt var to fiendtlige Skibe mod eet af vore, men at Prøvestenen paa eengang forudden Contreadmiralen og et Linieskib, var i Slag med to Fregatter, som skjøde den hele Tid ret for ind, uden at den kunde besvare disse eet Skud, hvilket strax blev Tilfældet med flere af vore Blokskibe, saa efterhaanden ogsaa ethvert af disse ligesom Prøvestenen, bleve beskudte af indtil fem fiendtlige Skibe ad Gangen, som stoppede med Varpankere agter ud, for at samle sig og forene de angribe og ødelægge eet efter eet; hvert især; hvorved stedse maa agtes paa, at naar et britisk Skib havde efter kort Tids Forløb faaet for vældig en Hilsning af vore Kanoner, seilede det væk, og et nyt kom ifteden, medens det bortseilende fik Tid til at bringe sig i Orden, faae nyt Mandskab i det bortskudtes Sted, bortskaffe de forskudte Kanoner, og henbringe nye, og kortsagt berede sig til Kampens Fornyelse, da imidlertid vore Blokke, ubevægelige, maatte udholde Fiendens Ild og Bestormning, uden noget Øieblik at faae Pusterum, da efterhaanden flere og flere af deres Kanoner bleve ubrugelige. Alligevel holdte de saaledes ud mod den saa umaadeligen overlegne Fiende, at de, uagtet han fik idelig og kalrig Undsætning fra de af sine Skibe, som under Admiral Parker ei kom med i Slaget, dog saaledes afbødte Angrebet, saa den overlegne Magts Ild allerede en Time før Slagets Ende var saa svækket, at adskillige af de engelske Skibe, hvoriblandt Nelsons, kun skjøde med enkelte Kanoner; at to engelske Linieskibe allerede havde strøget Flag, det er, overgivet sig, men da de bleve understøttede af friskere Skibe, heisede Flaggene igien: og at Helten Nelson midt i Slagets Hede sendte en Parlamentær, (en Baad med Fredsflag) i Land, for at foreslaae Stilstand.

11 Vers. Prøvesteen, forhen et stort Orlogsskib, men 34 Aar gammelt, raadent og udskudt af Orlogen som ubrugeligt, efterat det øverste var borthugget, henlagt her for 4 Ankere, uden Maste, med 58 Kanoner, hvoraf kun halvdelen eller 29 paa den mod Fienden vendte Side. Øverst Befalende var her Capitain Lassen; næst efter denne Helt Capt. Lieutn. Rasmus Rasn, fremdeles Prem. Lieutn. Michael Bille og Maanedslieutenanterne Rosenkilde, Rosod, Holm, Jensen; samt af Landetaten Lieutenanterne Zuckov, Fedder, og Fændr. Høst. Det er dette Brag med Lassen og hans Krigere, som Defensionens høit hæderværde Hovedanfører Command. O. Fischer i sin beskedne officiale Beretning nævner, den, med al min høie Idee om dansk Tapper-

hed, ubegribelige Prøvesteen. Den slog, indtil nærsten alle dens Kanoner vare demonterede. Dens Flag blev tidlig nedskudt, atter sat, atter nedskudt. Heltene strede længe uden Flag, gave sig aldrig. Det var de sønderskudte Kanoner, det raadne, af talløse Kugler gjennemborede, Vrag, ei vore Mænd, der omsider "vege for Overmagten." De overblevne Folk skjød med de overblevne Kanoner, saalænge der var nogen. Derpaa udstyrtede de i Havet det Krud, de ei meer, men Fienden, om han kom, ellers kunde bruge. Da først forlode de overvundne, uovervindelige, Helte den ei længer brugelige, den tapperligen forsvarede, blodigen hevnede Prøvesteen, og frelste saa mange, de kunde, af de saldne saarede Vaabenbrødre. For at drage Omsorg for de øvrige af dem, og for at fornagle de paa Vragets vestre Side fra Fienden vendte Kanoner, som maatte falde i hans Hænder, forblev den ædle Lieutn. Mich. Bille om Borde paa Vraget, og udstod saaledes der endnu den Hagl af Fiendens Kanonkugler, som gjennempidskede det end en temmelig Tid, efterat det fuldeligen havde ophørt at skyde, indtil det efter en blot for vore Mænd, men for dem saa synderligen hæderrige Kamp, blev besat af Fienden.

I intet for vore Krigere hæderfuldt eller væsentlig er det herfra forskjælligt, hvad der er at melde om det næst lagte Blokskib Vagrien. — 18 Aar gammelt, ogsaa raadent, udstødt af Orlogsrangen, og her ligeledes svinebundet, besat med 52 Kanoner, altsaa kun 26 til Brug, laae det her under vor Gen. Adjutant og Capitaine Risbrighs Befaling. Under ham anførde Prem. Lieut. Heinne, Lieutn. Hagerup, Maanedslieutenanterne Stæger og Groth, samt af Landofficierer Lieutenanterne Røyner og Adeler, vore Krigere. Vagrien tilligemed Prøvesteen modtog Fiendens første Skud, gjengjældede hvert hans Skud med fyldestgjørende Kraft, og en Standhaftighed, som aftvang selv Fienden høit hædrende Beundring. Ikke heller dette Vrags Helte strøge Flaget. Ogsaa disse vedbleve Striden, til der var saa godt som ingen Kanoner tilbage paa Batterierne, at skyde med. Da først var det ogsaa, at de, efterat have ladet de her til ingen Nytte længer Mod og Blod bortsdslende overblevne faa Folk gaae i Land, og efter ogsaa at have borkastet i Havet det, da Kanonerne ei længer vare brugelige, unyttige Krudt, forfulgte ligesom Prøvesteenens hjemmevendende Helte af Fiendens seirløse Skud, bragte saa mange muligt af de Saarede ud af Slaget.

Kun Navnene ombyttede, er alt dette med næsten ingen Forandring det, der er at melde om Vraget af det Orlogsskib, som før hedte Jylland. Bygt 1760, altsaa nu 41 Aar gammelt, var ogsaa dette længe siden udueligt til sand Orlog. Det bar dog nu 52 Kanoner, men ingen Maste. Her var Capit. Brandt den øverste Befalende, næst ham Capt. Lieut. Wleugel, og derefter nu Fædrelandet frivilligen tjenende her som Lieutenant, den som Koffardiefarer af Etaten længe siden udtraadte yngre Risbrigh, og M. Lieut. Frandsen, Holm, Rasmussen, Johansen, og af Landfolket Lieutenanterne Luttichau og Burgsdorff. Af Blokskibene var dette det, der længst og lige til Slagets Ende vedblev at besvare Fiendens Skud.

Imellem Jylland og det følgende større Blokskib Dannebrog laae, ogsaa som Blokskib, Fregatten Kronborg, hvor Overbefalingsmanden var først Prem. Lieutn. Hauch, som tidligen i Slaget døde Heltens ærefulde Død. Efter ham var Prem. Lieutn. Søren Bille Befalingsmanden, med M. Lieutenanterne Helt og [illegible]bne. Vore Krigere paa dette som paa alle vore flydende Batterier fulgt deres Blod saa dyrt, dem ved Mod og Standhaftighed

Dannebrog hedte det derpaa følgende Blokskib, som meget kort efter de før nævnte, eller tilligemed det sidste, kom med i alt Slagets Heede. Dette var 29 Aar gammelt, skrøbeligt, mastløst, men bar dog endnu 60 Kanoner. Den Overbefalende var her Capit. Ferdinand Braun, som i dette Hæderskald mistede ved et fiendtligt Skud sin høire Haand; næst ham befalede Capit. Lemming, saa Pr. Lieut. Lützen, Sec. Lieut. Wulff, hvilken sidste her under Slaget døde Heltens ærefulde Død; der strede og M. Lieutenanterne Kornbeck, Warming, Hatrup og Lützen; af Landetaten Capt. Arends, Lieut. Winkler og Fændrik Ebel, ogsaa denne sidste døde her i Kampen for Fædrenelandet. Dannebrog havde allerede tidlig Nelson selv paa Siden. Allerede Kl. 11½ var det skudt i Brand. Denne og det myrdende Angreb bleve nu saa voldsomme, at Defensionens Anfører, som, her omborde, havde her heiset sin Stander, fandt sig forpligtet, at henflytte den til det nordligere liggende Holsteen. At Stridens Gru her har raset i al sin Vælde, er forstaaeligt deraf, at Fiendens Skud af dets Mandskab dræbte og saarede inden Slagets Ende 270, medens man kun dæmpede, ej formaaede at slukke den antændte Brand, under hvilken de faa øvrige her fortsatte Modværget. Da dette formedelst Branden og Tabet af Krigere blev aldeles umuligt, reddede dog de Øvrige saavel mange af de Saarede, som deres endnu tilbageblevne Medkjæmpere. Dette Dannebrog havde Skjæbne fælles med det Orlogskib af samme Navn, som 1710 i Slaget i Kjøgebugt kom i Brand. Kun blev det ej vore her klæmpende Brødre muligt, som Helten Hvidtfeldt og hans Medstridere, at fortsætte Kampen

Til Ilden ned til Kruddet brød,
Og alle døde Heltedød.

Den imidlertid gjorte Stilstand afbrød Kampen. Dog her som allevegne stredes saa, at det med Ret kan og bør siges her, som den ædle Digter qvad ved Hvidtfeldts Heltedaad:

Vort Fædreland — o det er riigt
Paa sande Orlogshelte!

Det Vrag, paa hvilket Capit. Kofod havde øverste Befaling over dem, som der med ham forsvarede os, hedte Charlotte Amalia. Det var for 36 Aar siden bygt til Orlogskib, tjente ud, og blev Koffardiefarer; det optoges omsider til Blokskib, og blev her besat med 26 Kanoner. Capt. Kofod havde der med sig Pr. Lieut. Bardenfleth, M. Lieutenanterne Willers og Risom. En halv Time før Slagets Ende, da al videre Strid, efter at Kanonerne vare ødelagte, her var forbi, forlod først Capit. Kofod dette fuldkomne Vrag, og tog med sig, foruden saa mange Friske og Saarede, som Baadene kunde bære, ogsaa sit forrige Blokskibs Flag og Vimpel, hvilke saaledes ikke kom i Fienders Vold. Med endeel af Mandskabet begav han sig — ej ud af Striden, men kun hen paa de tre Kroners faste Batteri, for derfra at vedblive at modstaae Fienden. Da Lieut. Willers i en af Baadene havde bragt en Deel Saarede i Land, gik han igjennem det alt meer og mere hid trukne Kuglenveir ud, for endnu at afhente flere Saarede. Men nu kom Stilstanden, og nu bestege ogsaa Britterne dette forladte Vrag.

Det Blokskib, paa hvilket Capt. Thura var øverst Befalende, hedte Indfødsretten, Skroget af et Orlogskib paa 64 Kanoner, som de øvrige uden Maste og Seil. Dette var det næst yngste af alle de egentlige Blokskibe, eller som Flydebatterier brugte Skibsskrog, bygt 1786, men ej uden stor Hovedforuyelse tjenligt som Søskib. — Capit. Thura var den anden af de øverste Befalende, som faldt i Slaget, dræbt af Fiendens Skud. Under ham befalede M. Lieutenanterne Cortzen, Meinertz, Sonne, Müller,

Rasmusen og Möller, og af Landetaten Lieutenanterne Rothe og Münster. De sendte i Land, at berette deres Anførers og med hans en Mængde af hans Krigeres Død, og at forlange en ny Anfører. Angrebet var yderst heftigt. Kronprindsen var selv tilstede paa Nyholm, hvor han med egne Øine tilsaae, og, ej uden Deeltagelse i Stridens Fare, ordnede og befoel alt mueligt, til Undsætning, de efterhaanden i Land kommende Saaredes Besørgning, alt, hvad der nu var at foranstalte. Om ham var en Kreds af dem, som ej umiddelbar deeltoge i Slaget. Den faldne Thuras blodige Plads var i dette Øieblik ej ved Befaling at overdrage nogen. Kronprindsen, tillidsfuld til vore Søemænd, tilbød hvilken af dem, som endnu vilde, at modtage den. Capitaine Schrødersee, der for sin Helbreds Skyld for nogle Aar siden var udtraadt af Etaten, var den, der iilsomst fremstod, og modtog den frygtelige Opfordring. Tilligemed et Antal Krigere, der frivillige som han ilede til Striden, gik han i Baaden, de britiske Kanoners Haglstorm, og Døden imøde. Døden fandt han. I det Øieblik han besteeg Faldrebstrappen paa det giennemhullede Vrag, rev en fiendtlig Kugle ham tvertover.

12 Vers. Hielperen en synkefri Fregat paa 18 Kanoner førdes af Pr. Lieuten. Lilienskiold. Denne forsvarede sin Plads i Striden, indtil den, da Blokskibene havde maattet forlades, havde, hvor den laae, allene at stride mod den alt for overlegne Magt. Den af en kjæk Fægtning til vor Handels Forsvar mod Kapere i Vestindien allerede før hæderligen bekjendte Anfører nødtes nu til blot at redde Skib og Mandskab fra at falde i Fiendens Vold.

Capit. Lieutn. Rothe førde Cavallerie-Prammen Nyborg; under ham vare Maan. Lieutenanterne Lind og Tellesen; Pr. Lieut. Fasting Cavall. Prammen Aggershuus, under ham M. Lieutenanterne Schmidt og Bang. Hver af dem havde 20 Kanoner og omtrent 210 Mand Besætning. Da de havde holdt ud til henimod Slagets Ende, vare de begge formedelst Mængde af Grundskud aldeles synkefærdige. De havde havt Master og Seil; men baade disse og hine vare, især de paa Aggershuus, saa sønderskudte, at de ikke vare længer til Tjeneste; ogsaa de fleste Kanoner vare demonterede, eller ved Fiendens Skud gjorte ubrugbare. Af Rothes Mandskab var kun 90, af Fastings endog kun 30 Mand tilbage. Aggershuus maatte aldeles have været tabt, dersom ikke Capit. Lieuten. Rothe med sit kun lidet bedre Nyborg havde vovet alt for at slæbe det med sig. Nær ved Land sank det alligevel, men saa at det, der af Bemanding, Skib og Kanoner var tilbage, er frelst, og intet kom i Fiendens Haand. Rothe bragte sit Nyborg lige til tæt uden for Toldbodens Ladningssted; der sank ogsaa dette paa et Dyb, hvor netop Dækket laae i Vandskorpen. Alle Kjøbenhavns Indbyggere have der seet, hvorledes et Skib seer ud, førend danske Sømænd drage det ud af Striden. Bugspridet og een Mast reent borte, de andre forkunste med mange Skud, og faldefærdige, alt løst paa Dækket i Stumper, Takkelagen hængende i Fryndser, Rælingen itubrudt overalt, de fleste Rapperter ligesaa, og det undre i den Tilstand, at — det synker. Men hvor mange Mennesker og Grundskud det har kostet Fienden at bringe dem i denne Forfatning, det vil vel aldrig blive erfaret.

Lieut. Willemoes, en meget ung Søeofficier, men saaledes kjendt, at der betroedes ham Befalingen over det af Gerner bygte Søbatterie paa 24 Kanoner. Det lykkedes denne unge Mand, at blandt de britiske Skibe, han fik at stride med, var Nelsons eget; og saaledes udførte han det ham tilfaldne alvorlige Ærende, at den britiske Søhelt, da han efter Slaget kom her i Land, un-

derrettede sig om, hvem det var, som havde ført dette Batterie, hvilket, han tilstod, havde tilfiiet ham megen Skade, og gjort hans Angreb en synderlig haardnakket, levende og velbestyret Modstand; hvorved denne Fiende fandt sig forpligtet til at gjøre Vedkommende her opmærksomme paa det meget, Fædrelandet har i Tiden at vente af den unge Krieger, som saaledes begyndte. Ved at rette sine Skud deels saavidt mueligt mod Roret, og derved gjøre Skibet ustyrligt, deels lige ind mod Boven af Skibet, da denne vendte mod ham, holdt han mere end en halv Time dens Ild saa nogenlunde fra sig. Da omsider Nelson med Anstrengelse vilde lægge ind paa dette frygtelige Batterie, og bemægtige sig det, efterat det allerede bar meget forskudt, kappede han Ankrene og sik det, under vedholdt og ei ved Arbeidet med at flytte bort afbrudt velligtet Skydning, formedelst Hurtighed og modig Aandsnærværelse, haalet ind paa Grunden paa Siden af Tre Kroners Batterie, i Sikkerhed, og var dette det eneste af samtlige de skillose Fartøier, som vare med i Slaget, der undgik, forladt eller gandske ødelagt, at falde i Fiendens Hænder.

13 Vers. Sielland, et kun 14 Aar gammelt brugeligt Orlogskib paa 74 Kanoner, der dog her, hvor det i Blokkræften behovedes, maatte henlægges, fastankret som de andre, udskiønt forsynet med Master og Takkelage, dog uden Seil, som det ei var bestemt til her at bruge. Den Overbefalende var her Capit. Harboe, frembeles Pr. Lieutn. Hoppe, og Sec. Lieutn. Diederichsen, samt M. Lieutenanterne Wedele, der hæderfuld faldt i Slaget, Justesen og Bøhrentsen, og af Landofficierer — — — Lieutn Friis. Efter flere Timers dierve Deeltagning i Slaget vilde Ulykken, at Ankertougene bleve overskudte, og at dette Skib, saaledes ustyrligt, drivende og omsider fastsiddende paa Udybet, maatte modtage Strømmen af Fiendens Kugleild. Ved den tjække Harboes og hans Medstrideres Mod og Syndighed holdtes det alligevel endnu i Virksomhed, indtil Slagets Ende ved Stilstanden. Ei førend den paafølgende Dag, blev det — skiønt det førend Stilstanden hverken var forladt eller overgivet — af Fienden taget i Besiddelse; men dog ei uden i Slaget saaledes at være forskudt, at det havde 27 Grundskud, alle Master, Rundholte og Takkelage reent sønderbrudte, og at Fienden i en af de paafølgende Nætter overgav ogsaa dette Bytte til Luérne.

Elven, en liden Fregat paa 10 Kanoner, der egentlig var med som Repetitenr, eller Gientager af de Signaler (Befalingstegn med Flagge) hvorved Defensionens Overanfører bestyrede Slaget. Det førtes af Capit. Lieut. Baron Holsten, med Sec. Lieutnanterne Grothschilling og Dorn. Ogsaa paa dette lidet Skib saaes vore Mænd at deeltage i Striden saa meget som efter dets Styrke muligt. Efter adskillige Grundskud, melder Commandeur Fischer, lagde ogsaa dette med Master og Takkelage forskudt indenfor Stubben.

Rendsborg, en Cavallerie-Pram paa 20 Kanoner, ført af Capt. Lieut. Egede, med M. Lieutenanterne Møller og Aarestrup. Den havde sin Plads mellem Blokskibene og Vagrien og Jylland, var saaledes blandt de første, der kom i Slagets Hede, og længst maatte udholde den. Saa beundringsværdigt, som det nok virkeligen er, at intet eneste af de andre med Seil forsynede Fartøier, der i dette over 5 Timer varende Slag mod en saadan fiendtlig Flode, blev Fiendens Bytte, saa lidet er det at undre paa, at dette, saa længe udsat for det umaadeligen overlegne Angreb, der omsider sik de svære med den ubegribelige Tapperhed forsvarede Trækasteller, det laae ved Siden af, til at tie, maatte, efter efter et stort Tab af Mandskab, reent skudt til Vrag, og løsskuds fra sine An-

kere staaende paa Grund eller sunken, omsider falde i Fiendens Haand.

Forsaavidt de Batterier, der ere nævnde i Visen (hvilken ingen Ende vilde faae, dersom der alting skulde opregnes) vare her med i Kampen, og bidrage i Forhold til deres Styrke kraftigen, til at giøre den hæderfuld for den danske Orlogsmagt, nyttig for Fiænden, tre Skydramme Søhesten paa 18 Kanoner under Lieut. Middelhoe med M. Lieut. Lilleholdt; Sværdfisken paa 20 Kanoner under Lieut. Sommerfeldt med M. Lieut. Bang; og Høyen ogsaa paa 20 Kanoner under Lieutenant F. C. Møller og M. C. Lind.

Endnu var et af de vigtigere Forsvarsværker, Orlogsskibet Holsteen paa 60 Kanoner; det var 29 Aar gammelt, dog brugeligt bemastet og tiltakket, men laae her med som Blokskib, uden Seil. Den Overstbefalende var Capt. Ahrensfeldt, nærst ham Capt. Lieut. Andresen, Pr. Lieut. Linstow, M. Lieutenanterne Sonne, Haas og Langemark, og af Landetaten Hein og Holm. Da Dannebrog Kl. 11½ kom i Brand, flyttede Defensions-Anføreren derfra hidover med sin Stander. Efterhaanden kom nu Angrebet saaledes hid, da det var det nærst nordligst lagte af de Blokskibe, der deeltoge i Slaget, at han Kl. 2½, atter maatte flytte den herfra hen paa det faste Batterie ved Tre Kroner, hvor nu Slaget begyndte mellem samme, samt det øvrige af den nordre Linie, og Admiral Parkers Devision. Allerede da var Holsteen meget forskudt, havde mange døde og saarede, et stort Antal Kanoner ubrugeliggiorte; og først da og siden gik den talrige Fiendes Hovedangreb ud paa det og de deromkring nærliggende Batterier. — Dette saaledes, som det under saadan Kamp var og videre blev tilredt, forud af Tiden allerede ødelagte Skib var, uagtet dets brave Officerers og Besætnings hæderfulde Deeltagelse i Striden, det eneste af, hvad Fienden giorde til Bytte, hvilket han, for dog at have noget Bytte at forevise, foretog at reparere, og bruge. Efterat have tilstoppet og saavidt muligt lukket for de utallige Huller, hvormed det var giennemboret, borttaget de forknuste og brudne Master og sat nye i Stedet, blev det saavidt i Stand, at han bar vovet at bruge det til Hospitalskib, og som saadant sendt det hjem til Engelland.

Endnu var her nogle faa Skiærbaade med i Slaget. Disse hver kun med to Kanoner forsynede, smaae Ro-Fartøier, bidroge dog ogsaa noget med til at bestemme den saa giudsk angribende Fiende til at vende om med uforrettet Sag, hvor lidet end den herværende Beliggenhed er skikket for disse Søehusarers flygtige Angreb. Rygtet nævner især to af dem, een ført af Lieut. Conrad Grove, en anden af Lieut. Lous, der med udmærket Dierthed passede paa, nærmede sig tæt under de fiendtlige Orlogsmænds Forstavne, og giennemstrøge dem langskibs med deres Kugler. Lieut. Grove gav paa den Maade en af Britterne 11 Skud af sine to Kanoner, førend han tilbagekaldt fra dette Vovestykke lige saa hurtigen med Seil og Aarer freiste sit lille Fartøi. Ingen af disse faldt i Fiendens Vold.

Ikke maa dette, og endnu mindre det lidet, der staaer i Visen, paa nogen Maade anseés for en fuldstændig Fortegnelse over alt det, vore Forsvarere have giort for os. Overmaade meget er der ganske vist at tilføie, da dette kun er bestemt til at give Læseren, uden Ophold, i stor Korthed, Kundskab om saa mange enkelte Træk af det, der hører til denne høist mærkelige Dags Skildring, som kan være nok, til at han deraf kan fatte et Begreb om, hvad vi skylde Heltene. Løgn er intet af det, her er sagt, der er intet, forsætligt fremstillet bedre eller værre end Optegneren veed saa nøiagtigen, som hun har faaet det at vide. Mange

af de nærvinte Mænds Fortieneste, alles, er sikkerligen større end her meldt. Ingen fortryde, om han finder sin Fortieneste, og det, han har gjort, ikke sat i sit fulde eller rette Lys; ei heller, om der skulde være nogen Uretighed i det anførte, som haabes ei at kunne være i det mindste af Betydenhed. Dette er alt uforsætligt, og mod Anmelderens inderlige Ønske, der gaaer ud paa at forkræle Sandhed til enhvers fulde ham tilkommende Hæder. Ved et nyt Oplag af dette er Anmelderen paa det redevonste saa villig som pligtig til at rette og forandre det, som saadant behøver, hvorfor han taknemmelig modtager enhver Anvisning til Rettelse.

14 Vers. Dannmarks Kronprinds. Efter at, have med en Iver, en Nidkjærhed for at ordne og sikke alting saa, som det til Statens og Stadens Trygbed, Forsvar og Held, i Forhold til Statens Styrke og Evne, dens Forhindelse med andre Stater, og til hvad der, alle Omstændigheder tilsammentagne, paa nogen Maade var muligt; efter dertil at have brugt, raadspurgt, anfat, fulgt, de dueligste og bedste Mænd, som han til ethvert bidhørende Ærende kunde og burde forlade sig paa, efter hermed at have sysselsat sig Dag og Nat med en Arbeidsomhed og Vedholden, hvori ingen af Undersaatterne vil kunne overgaae ham, stod han i Farens og Angrebets afgjørende Timer, Slaget saa nær, som det uden overdreven og unyttig Forvovenhed var muligt, paa Nyholm, og tilsaae, og anordnede selv alt, hvad der var at anordne, og, vedblev der saa længe, til Bomberne haglede ned rundt om ham, da først de, der vare om ham, fik formaaet ham til at drage sig lidt mere bort fra den Fare, han for sin Person ei har ladet Fiendeteget til at bemærke. Men der saae han, og sikkerligen lagde paa Hjerte, hvorledes han og Staten kan lide paa vore Sokrigere, og hvem det var, der her vifte, hvorledes man kan lide paa dem, samt hvad der til vort Forsvar og Trygbed fremdeles er at iagttage.

15 Vers. Et Par af Brittens Flag. Mod Enden af Slaget, da ei allene endnu Bjelkeibet Sjælland, Hielperen, og Wilhelmoefes flydende Batteri, trods alt, hvad de havde lidt, men ogsaa omsider Tre-Kroners-Batteriet havde faaet ret Skud paa nogle af Fiendens Skibe, deriblandt Nelsons eget, og der af disse var eet kommet paa Grund, og derved havde forviklet sig i et andets Takkelage, saa saae man Vimplerne paa to ja maaskee tre af dem at blive strøgne. Men Britterne vare talrige, de som kunde manoeverere, manoevererede, som altid, fortræffeligen; der kom Undsætning, men især kom i det samme — Stilstandsflagget og Ordren at høre op med Slaget. Britterne bleve frelste. Men da først om Natten derpaa, gjorde de, siger man, deres ingen Mismodelse værde Erobring af de forladte Skuder.

16 Vers. Det halve af vort Uoenværk. Det maa vel lægges Mærke til, at det var kun Uoenværket, der var i Slag, og kun det halve deraf. At deraf en stor Deel gik i Løbet, medens der ei engang var noget ret Angreb paa det andet halve, end sige paa vor Hovedforsvarsindretning, nemlig Quintus, den lange Linie bag Christianshavn, Nyholm og Kastellet, dette er dog vel ikke nogen Erobring eller Seier? Man kunde næsten ligesaa gierne fremvise som Seierstegn de fiendtlige udskudte Kugler.

17 Vers. Med syvfold Overmagt. Vore syv Blokskibe, (eller om man vil ni), og de opregnede mindre Fartøier vare i Slag med hele den britiske Flode, ei engang Parkers tilbageliggende Afdeling fraregnet, thi den var nær nok til at hindre vores nordenfra at komme til Bistand, medens den sendte dem, der vare i Slaget, ubehindret idelig Undsætning af Folk, Munition, ja Skibe. Men endog de af Fienden, der virkelig og umiddelbar vare med i Slaget, havde dog nok, uden Overdrivelse, mere end dobbelt

saa mange Kanoner at bruge mod os, som vi med dem. Hvor havt vil man nu regne, at deres Skibe alle vare bevægelige? at de unddrage sig, saasnart de fejlede noget, sætte sig i Stand igjen, og lagde imidlertid nye frem? at de kunde lægge sig den for vore, hvor det var bekvemmest og mindst farligt, medens vore, faste og ubevægelige paa Pletten, maatte blive, hvor de vare, uden at unddrage sig og sætte sig i Stand igjen, uden Tilsted eller sand Undsætning?

18 Vers. Dyrt kjøbte Brænde. Paa det ikke meget værde, forhullede, og temmelig trøskede Holsteen uær, opbrændte Fienden efterhaanden, i Nætterne efter Slaget, alle de Skrog, vi, efter prægtigen giort Brug, ved Stilstanden overlode i hans Haand. Den Lysning blev ham nok temmelig dyr. Han forkæller vel ikke om, hvad den har kostet ham, men vist er det mere, end den var værd. De af hans Skibe, som vare især med i Heden, saae vi her fra vore Høider og Taaene, først hullede som Dørslage, ligesom vore, da vi forsøde dem, siden belagde med Lapper og Indskrivninger. Et Par af dem skal han, som og er sandsynligt, have brændt op, tilligemed vore, et eller flere af de mindre skal han som uistandsættelige, have ladet synke her ude paa Dybet. Det være, som det vil, saa ere dog vore gamle Truge en daarlig Erstatning for, hvad Toget hid kostede ham. Han satte neppe dem af vore Folk, der bleve tilbage paa nogle af vore Blokke, ombord paa de værst tilredte af sine. Et af dem, Ardent, hvor der kom af vore Folk, havde dog faaet 74 Skud i Skrauget, deraf 14 i Vandgangen, Masterne bragede, Bugsprædet afskudt, alle Stængerne, samt Vanter og Takkelage overskudte, og døde og saarede Folk i Forhold derefter; et andet fortælles at have havt 150 Mand døde, et tredie lige til 270 Mand; nogle af Fiendernes Egne skal have angivet deres Tab af Døde til imellem 1200 og 1600; andre angive det endnu meget større. — Vi ski slet ingen af deres Fartøier. Vi havde vel, hvordan det end gik, ikke derpaa giort Regning? vore fastbundne Blokskibe skulde dog vel ikke i en Hast have sat Master ind og beiset Seil for at indhente de forskudte Skibe af den talrige brittiske Flode, som dog vel maatte formodes at holde nogle tilbage til at undsætte dem, der værst bleve tilredte? Vor Strid var drabelig Forsvars-Strid, og drabelig udførte vi den, og afslog Angrebet. Vor Stad og vor Flode er i fuldkomneste Bebold; og derimod, ei mod de mastløse Skrog, var dog Angrebet sigtet

19 Vers. Der faldt, og døde den hæderfulde Død for Fædrelandet vel en 7 til 800 af vore Forsvarere. Der indbragtes i Lazaretherne omtrent 700, bedækte med hæderfulde Saar. En Deel af dem ere ogsaa døde; men mange ville vore gode Lægers Omhu og Kunst give os tilbage. Vore formuende Medborgere, endog af de mindre Formuende mange, have yttret deres Mennesfekjærlighed, Borgersind og Taknemlighed ved at sammenskyde betydeligt til deres Pleie, til at formilde deres Smerter, til at lette dem deres Kaar for de kommende Dage, som blive ved Tab af Lemmer eller Forlighed mere eller mindre satte ud af Stand til selv at forsørge sig og sine; og til at oprette det, der kan oprettes, af deres Tab, som her mistede ernærende Mænd eller Fædre.

22 Vers. Vi smart kan vente hædret Ro. Ved Stilstands-Conventionen af 8de April er denne Forventning begundt at gaae i Opfyldelse. En Fred paa de Vilkaar, Admiral Parker havde Fuldmagt til at slutte, vilde vor Konge ingenlunde modtage, ingenlunde fratræde den Forbindelse med de andre nordiske Magter, som Britterne vilde tvunget os ud af, ingenlunde afvæbne den Magt, som var bestemt til fremdeles at haandhæve denne Forbin-

delse. Men for saameget muligt at spare den Blodsudgydelse, den Elendighed, den Ødelæggelse, som Krigen paa begge Sider altid medfører, hvordan dens Udfald end bliver, samtykkede H. M. i at standse med Fiendtligheds Udøvelse og videre Rustning for saa lang Tid, som der kunde behøves til, med samtlige de paagjeldende Magter at overlægge og aftale det fornødne for med eller uden videre Vaabenbrug at tilveiebringe en saadan fast og varig Fred, som svarende til Landsfaderens Ønske kunde betrygge os vedvarende Nydelse af den Statslykke, som Fædrelandets ene derpaa stilede Regieringsførelse har vænnet os til; den Hæder for Trofasthed i Forbund, hvortil ethvert vor Regierings Skridt i Freden og Krigen hidtil har berettiget vor Stat; og den Hæder for Kjækhed i Kamp, hvilken vore Krigere den anden April tilstrede sig. — En saadan Fred var ikke med Admiral Parker at slutte; men vel en Stilstand, i hvilken den kan tilberedes; en Stilstand, som imidlertid aabner Dannmarks Havne, sikrer dette Riges Kyster, og skjøndt denne Admiral naturligviis ikke kan befale over det øvrige af den brittiske Somagt, der muligen uafhængig af ham kunde beordres mod Norge, dog sætter os i Stand til at sende vore norske Brødre den Undsætning af Korn, som de i dette Øieblik trænge til. Denne Stilstand, denne, som det frydeligen haabes, saa visse som hærderfulde Indledning til Fornyelsen af den gyldne Fred, den er allerede, som Freden vil vorde, en umiddelbar Virkning af vore Forsvareres Forhold den anden April. Derfor atter her:

Held os, vort Fædreland er rigt
Paa sande Orlogshelte.

Sang
for
Kronprindsens Livcorps
i April 1801.

Fredens, Sandheds, Lysets Vane,
Hædersvei til Held og Roes,
Du er vor; selv Stridens Fane
Kun ad dig skal lede os.
Men paa dig den at forsvare,
Kamp, og Møie, Vold og Fare,
Saar og Død vi bydr Trods.

Chor.

Fredens Banner at forsvare,
Kamp og Møie, Vold og Fare,
Saar og Død vi byde Trods.

Fienden er her; han anfalder
Fredelige Danien;
Brødre! Fædrelandet kalder,
Freden flyer, gjenbringer den!
Griber, drager, hvæsser Sværdet,
Uforfærdet, uforfærdet,
Staaer mod Fienden frem som Mænd!

Chor.

Draget har vi, hvæsset Sværdet,
Uforfærdet, uforfærdet,
Staae vi her til Kamp som Mænd.

Vældig vore Brødre mødte
Hist hans tunge første Slag;
Og med Heltemod ham stødte
Bort med uforrettet Sag.
Ogsaa vi ham saa vil møde,
Vold med Mod og Fryd afbøde
Til vort sidste Aandedrag.

Chor.

Hine Helte lig vi møde,
Vold med Mod og Fryd afbøde
Til vort sidste Aandedrag.

Snart skal vældig mødte Fiende
Ønske Fred med danske Mænd,
Tvedragtsflammen slukt forsvinde,
Freden smile blid igjen;
Og med Venskabsbaand Athene
Atter frydelig forene
Albion og Danien.

Chor.

Snart med venskabsbaand Athene
Atter frydelig forene
Os med hædret gammel Ven!

Formand i vor Fred at nytte,
Ædle Fyrste, Frederik!
Formand, Freden at beskytte,
Vi af dig vort Banner sik,
Og ved den, med den vi sværge,
Fred, og Ret, og dig at værge
Til vort sidste Øieblik.

Chor.

Fyrsten Frederik vi sværge
Fred, og Ret, og ham at værge
Til vort sidste Øieblik.

Indvielsessang

for

Monumentet over Anden Aprils Faldne.

Paa deres Grav, hvis skjønne Lod
Det blev i Kamp mod vældig Fiende
At offre Fædrelandet Helteblod,
Staaer dette Taks og Hæders Minde;
Skjøndt og det staaer i hvert erkjændtligt Bryst
Forinden Danmarks, Norges, Holstens Kyst.

Men Fædrelandet selv det er,
Som hædrer dem og sig med dette Minde;
Og takfuld Danmark, Norge, Holsten her
Med Hædershrandsen det omvinde.
Af os indviet her, o Steen! du staaer,
Vor Tolk til fjerne Fremtids sidste Aar.

Og til i Støv du smuldner hen,
Velsigne Freden Dannerkongens Rige!
Men trues eengang, eller krænkes den,
Du kraftig Dannerfolket sige:
Saa værned dine Sønners Tapperhed,
Saa stedse værne den om Rigets Fred!

Sømands Sang.

Du Sømand, som ei laer dig kræmme,
Af Stormen og Bølgernes Gang.
En Viise jeg vil nu istemme,
Giv Agt paa min gammelbags Sang.
Hvis du mig opmærksom vil høre,
Og blir dem, jeg synger om, lig;
Saa kanskee jeg ogsaa vil gjøre
Med Tiden en Viise om Dig.

Herr Alf var saa vældig en Herre
Paa Norges den bjergfulde Kyst;
I Striden han søgte sin Ære,
Og Hjertet sad høit i hans Bryst.
Han agted ei Skjær eller Vinde,
Sit Sømandskab Helten forstod;
Han mødte den mægtige Fiende,
Og ingen Tid isned hans Blod.

Men derfor saa tog han sig vare,
At seile med en, som var ræd:
Han aldrig, naar han skulde fare,
Tog nogen Tid Krystere med;
Og hvis han kom efter en Slyngel,
Saa lod han ham gaae over Bord;
Snart aldrig i hans Tid den Yngel
Blev christelig stædet til Jord.

Saa reiste han tredive Gange,
Mod Fjenden til Orlog og Slag;
Til Slutningen blieve de bange,
Saafnart de kun skimted hans Flag;
Thi de ved Erfaring alt kjendte,
At Sejer ledsaged hans Stavn;
Han kjempede, og entred, og vendte,
Beladet med Bytte, til Havn.

Som engang han efter sin Maade,
Til Orlogs var taget fra Land;
Saa mødte en Sørøver-Flaade
Herr Alf og hans tredive Mænd,
De havde vel tredive Skibe,
Men han og hans Folk havde Mod;
Og Lykken kun sjelden i Knibe
Behjertede Sømand forlod.

Herr Alf farer frem, som han pleier,
Og raaber med glædelig Røst:
Hei Karle, her har I en Seier,
Som vel kan fortjene en Dyst.
Lad see, at I ikke forglemme
Den Leeg, I har øvet Jer i.
Frisk, lad de Halunker fornemme,
At de, som de møde, er vi,

Saa slog de saa rask, som de kunde,
Fem sex de af Skibene tog;
Tolv Tretten blev boret til Grunde,
De andre paa Flugten de jog.
De sang, mens de sloges, og ladte
Med Penge og Guld deres Rom;
Saa modige Kursen de satte
Til Havnen did, hvorfra de kom.

Men før de sik Landet i Øie,
Frembryder et skrækkeligt Veir;
Som Fjelde gaae Bølgerne høie,
Og Kjølen stod fast paa et Skjer.
I Bjelker og Planker det knager,
Og Masten er slængt over Bord;
Hvert Øieblik Stormen tiltager,
Herr Alf tager derpaa til Ord:

Kom, Folk, vi i Havet maa slænge
Det Guld, som vil blive vor Død.
Snart Bølgerne gjennem vil trænge,
Snart synke vi for deres Stød.
Hvad, svarte een: skal vi ombringe
Den Skat, vi har kjøbt med vort Blod?
Tolv af os i Søen maa springe,
Og derom maa strax kastes Lod.

Godt, svarte en anden, vi sloge
For Alf og vor Pige, og vandt;
Om Bølgerne Lønnen borttoge,
Hvad var da den Fordeel, vi fandt?
Men Ære og Løn vi begjerte,
Og begge jo blev os til Deel.
Hvi da kaste Lod? vi har Hjerte,
Jeg selv er den første, Farvel.

Rask han over Borde sig kaster,
Og spotter den Bølge saa vred;
Med Sang strax en Flok til ham hafter,
Og lettet sløi Kjølen afsted.
Herr Alf vilde holdt dem tilbage,
Men Helten ad Døden kun leer;
Det blev nu hans eneste Klage,
At han sine Folk var saa kjer.

Hvad synes I, Karle, om disse,
Som Døden saa ringe ansaae?
Fortjente de ikke en Vise?
Og gad I fortjene den saa?
Ifald I tør tugte en Fiende;
Saa har jeg alt lovet Jer een.
For Jer og Jer Konge I vinde,
Om I gaae mod Døden som Mænd.

Olvar.

Jeg synger slet om Drab, og Mord, og Krige,
Mig glæder ei Trompetens vilde Skrig;
Jeg synger helst for min den kielne Pige,
Og, Vinens muntre Gud! en Sang for dig.

Dog, Vinens Gud med Krigens Gud ei striider,
Selv Helten tidt har været Bacchi Ven,
Og Nordens Mænd i fordums krigske Tider
De baade Fienden slog, og drak som Mænd.

Saa sad du før i Harald Gilles Alder,
O Olvar! glad ved dit det brede Bord,
Et Anskrig skeer: "Kom! Venden overfalder
Dit glade Hjem med Sværd, og Brand og Mord."

Han iilte ud, han saae den lede Fiende,
Og uden Skræk han deres Vaaben saae;
Af Misden varm, han lysted an at binde,
Og nu blev Vaabenbrag min Helts Attraa.

Af Væggen han den tunge Øxe tager,
En Kobberhjelm fra Tambeskjelvers Tid,
Sit Pantser nu han frydefuld idrager,
Og kalder Gjesterne herud til Strid.

"Mænd! drikker nu", saa lyded Heltens Stemme,
"Vor Haralds Skaal i stærken Øl og Misd!

Endeel af os den Fryd skal snart fornemme,
At stride, Fienden slaae, døe Heltens Død.

Kom! trodser ham med Mod, som Normænd sømme,
Sit Glavind han ei længer svinge bør"
Saa talte han, sit Bæger han udtømmet,
Og gaaer, og ingen Mand ham følge tør.

"Vel!" blev han ved, jeg ene da skal nyde,
Den Glæde, at afbøde Fiendens Stød.
To Fienders Blod dog for min Arm skal flyde,
For dig mit Land jeg døer en værdig Død.

Saa foer han frem; strax Fienden ham omringer;
Men Heltens Sjel kan kjek mod Farer gaae.
Med stærke Arm han hvasse Øxe svinger,
Og Fienden dyngevis trindt om ham laae.

Borgerqvad.

Naar Viin, og hvad der hører til,
Opvarmer os til Glæde;
Enhver da strax om, hvad han vil,
Er rede til at qvæde.
Endskjøndt, naar han skal sige Sandt,

Er saadant tidt det bare Tant;
Hvad om man dog var lidt klog iblandt?

Et Suk for elskte Fødeland
Ved første Skaal skal stige;
Lyksalig leve hver en Mand
I Dannerkongens Rige!
Vor Konge først, og saa hver Sjel,
Hvis Værk og Flid er Landets Vel,
Høit! Kongen og Landet Fred og Held!

Den næste Skaal skal offres dem,
Hvis Sveed os Brødet vinder,
Og dem, der værne om vort Hjem,
Og strække vore Fiender.
Velsign, o Himmel! Mandens Sveed!
Glæd Landet med den gyldne Fred,
Kjæk Stridsmanden staae til Kamp bereed!

Og Borger, Konstner, Handelsmand,
Og hvo det endog være,
Som stræber for vort Fødeland,
Dets Velfærd og dets Ære;
Med Held de bruge Træ og Steen,
Og Skib og Øre, Rok og Pen,
Til Hæder og Held for Nordens Mænd!

Oder,
Til min Moder.

Da første Gang min spæde Røst
Med Taarer hilste dig og Livet,
Da trykte du til moderlige Bryst
Den Spæde, dig til Smertens Løn blev givet,
Jeg veed, o elskte Moder! nøie
De Ord, hvormed du hilste mig;
Thi tidt, naar jeg omfavnet blev af dig,
Jeg tydelig dem læste i dit Øie.

"Vox, sagde du, vox op, min Søn!
"I Dyd, og til din Skabers Ære.
"Bliv i den Godes Øie stor og skjøn,
"Den Godes Løn dit Maal gid stedse være:
"Er Dydens Vei end haard at træde,
"Snart ender Gravens Hvile den,
"Forlad den ei, snart skal den lede hen,
"Først vorde du min Alders Trøst og Glæde."

O elskte Moder, kunde jeg
Det Øie, som har sagt mig dette,
Bestandig hos mig see paa Livets Vei,
Ei blev min Fod forvildet fra den rette!
Velan, jeg søge vil, og finde
Den Vei, du selv saa ædel gaaer,

Jeg nøie træde vil i dine Spor,
Og herlig blier den Løn, jeg da skal vinde.

Med Glæde vil jeg vandre den,
Med Glæde — thi skjøndt Taarer i dit Øie
Forkynde Sorg, saa veed jeg, Dydens Ven,
Han, som seer ned til Støvet fra det Høie,
Han har, endskjøndt den Fromme græder,
Dog blandet Vellyst i hans Graad,
Men sat en hvas, en grum, en Aspis Braad
I den Vellystiges meest sværmeriske Glæder.

Til min Ven Rahbek.

Hyler, I Storme! raser over Jorden,
Dundrer I Tordner, saa Naturen sukker,
Vift kun, o Lynild, trefold hvasse Pile
Ned mod mit Hjerte.

Dobblegt Kummer! kom, min Haand er rede,
Kom kun, jeg følger gjennem dine Rædsler,
Rædsler? hvad Skygge! for et mandigt Hjerte
Intet er Rædsel.

Har du ei rakt mig før de kolde Hænder?
Har jeg ei fulgt dig ned i dine Huler?

Saae jeg ei, skjøndt ei vendtes bort mit Øie,
Hele din Fælhed?

Jo vær velkommen, hist jeg seer dig atter,
Atter jeg følger; græsselige Skygger?
Trefold Ægyptisk Nat med kolde Vinger
Alt mig indhyller.

Rædsomme Tausheb! tordensvangre Stilheb!
Stedes Naturen ikke trange Sukke!
Ak! men hist brister Skyen, hist adsplittes
Lynende Himmel.

Men Storme, hyler! raser over Jorden,
Dundrer I Tordner, saa Naturen sukker,
Vist kun, o Himmel, trefold hvasse Pile
Ned mod mit Hjerte.

Ven! jeg vil spotte hele deres Vrede;
See, jeg oplefter mellem Himlens Pile
Denne min Haand, med den anden jeg dig favner,
Medens jeg sværger.

Synk kun, o Klode! Himlens Hvelving briste,
Knus kun Planeten til Stev, knus den til Chaos,
Tumlende Klode, sønderbrustne Himmel,
Os ei skal skille.

Ven, Ven, dit Favntag hæver mig fra Jorden;
Sielen beblandes med din, jeg Støvet slipper;
Jorden forsvinder, nær den evighoie
Svæve vi begge.

Hyler, I Storme, raser over Jorden,
Dundrer, I Tordner, saa Naturen sukker,
Vift kun, o Lynild trefold hvasse Pile,
Her er jeg sikker.

Til min Læge.

Martii 1778.

Elisas elskte Smiil mig lærte
En Ting, hvorom jeg tvivlet har,
At trods Candiden og Voltaire,
Jeg skulde selv uskjønsom være,
Om jeg med ligegyldigt Hjerte,
Og taus din Omsorg oppebar.

En Verden, hvor en Times Glæde
Tidt voldte lange Kummers Aar,
Hvi skulde jeg fra den ei ile
Med Glæde til en evig Hvile?
Hvi næsten fri paa ny fremtræde
Til Liv og Graab og tunge Kaar?

Saa tænkte jeg: Eliſa ſmilte,
Og minhre grum du ſyntes mig;
Jeg ſkal da ei din Død begræde!
Saa talte hun, fornyet Glæde
Tilbage i min Barm hun ſmilte
Og Tak, erkjendtlig Tak for dig.

Eliſa lærer mig, at finde
Vor Verden, trods dens Galde, ſød:
Den Elſktes huldе Blik forjager
Alt Mismod, alle Livets Plager,
Og glad jeg ſeer igjen forſvinde
Nys vinkende, nys ønſkte Død!

Men du, ſom drog mig hid tilbage
Til Livets Fryd, og Døden tvang;
Hvad ſkylder jeg nu dig? hvad Gave
Dig værdig nok kan Livet have?
O vil du, ſom Eliſa tag:
Til Takke med min ſvage Sang!

Til Eliſa 1778.

Ja Philoſoph, ja viis du taler;
Naturen eier ingen Qvaler,
Fornuften jo en Lindring veed.

Kan Lykkens Soel ei vederqvæge,
O al dens Storm kan ei bevæge,
Ei rygge din Lykſaligheb.

Hvad kan en glad Indbildning fattes?
Hvad kan imod dens Rigdom ſkattes?
For den en Verden Intet er.
En Krone, hvad! kan den forvoie
Den Mand, ſom haanlig fra det Høie
Ned paa al Verdens Kroner ſeer?

Han hæver kun ſin Sjæl fra Jorden,
Ei frygter han al Skyens Torden,
Selv ei dens Brøl op til ham naaer,
Og ſværmer kun, I Støv! hvad ſkader
Det den, ſom nær Algodheds Fader
Blandt hine høie Aander gaaer?

Glad ſvinger han ſig blandt Soriter,
Og ſeer, hvad hiin den ſtore Britter,
Og Jordens Viiſe kun ſik ſee,
Glad han ned i Afgrunden ſtiger,
Og ſeer Naturens vide Riger,
Og ſig blandt dens Lykſalige.

Stolt i ſin Fryd han Støvet glemmer,
Henrykt ved Sphærers høie Stemmer,

Og Hvirvelvandsens Majestæt.
Men Viismand! har da og dit Die
Seet Præget af den Evighed?
O har du min Elisa seet?

Til Tiden.

Kaft er din Fart, o Flod! hvad Haand
Har Kraft at standse den?
For langsom er endog min Aand,
At skue Løbet hen.

Min Baad blev sat paa Bølgen ud;
Din Strøm den rev med sig,
Den tumler frem; o Tidens Gud!
Kun du kan redde mig!

Nu gjennem grumme Hvirvler gaaer
Dens Kjøl med voldsom Jil
Nu Storm og Bølge mod den slaaer,
Snart, snart den synke vil.

Forvirret tumler jeg, og seer,
Og kjender Løbet ei,
For standset ved det blinde Skiev
Jeg seer mig af min Vei.

O, Tidens Gud! og blinde Skier,
Og Bølgens aabne Grav,
Den eneste Veiledning er,
Du en Forvildet gav?

Du høie Styrer! o, lessag
Mig selv, hvor jeg skal gaae,
Ifald min Baads forknuste Prag
Den ønskte Havn skal naae.

Driv alle fiendske Storme hen,
Split Torden-Skyen ad,
Gjør Himlen klar, og Farten reen,
Og Reisen let og glad.

Jeg ønsker mig ei Lykkens Vind;
Selv den kuldkaste kan;
Bedst jevne Strøm mig føred ind
Til ønskte Havn og Land.

Efter Horaz.

Forsølvet af den dybe Snee
Du Marken seer, og Skovens Eger
Af Vintrens Byrde staae nedbøiede,
Og med staalklædte Sø forgjæves Zephyr leger.

Driv Kulden bort, læg Ild paa din Camin,
Og gjennemvarm os saa med ungersk Vin.

Giv Resten tryg i Skjæbnens Magt,
Den vil, og al Naturen lyder;
Dens Skjebne Jord og Hav et underlagt,
Og Stormen slumrer ind, saasnart dens Vink kun byder.
Sørg ei for det, som først i Morgen skeer,
Modtag det glad, hvorledes det end er.

Hærd ei for Kjerlighed dit Bryst,
Og bands, thi Dands forjager Griller!
Snart qvæler Livets Vinter muntre Lyst,
Skjøn Vuegangen er, naar blege Maane smiler,
Og Mængden surrende opfylder den,
I Pelsen svøbt du ile bør derhen.

Saa skal du under Aftenlyst
Opbage her din elskte Pige.
Den kjendte, kjere, skjelmske Røst
Dig, hvor hun gaaer, med Visshed snart vil sige,
Den Ring hun dig tilbageforbre da,
Som du til Pant fik revet hende fra.

Efter Horaz.

Lad Skjebnens Had dit Mod ei undertrykke,
Men trods den med et stedse roligt Sind.
Ei heller bliv fortumlet af din Lykke,
Snart til sit Hjem Dig Døden vinker ind.

Din Fryd, din Sorg, alt skal du da forlade,
Hvad enten du hver Time-græd, min Ven!
Hvad heller de dig alle vare glade
Med Druesaft og Gammen drevne hen.

Mit Raad er, hist hvor Granetræets Skygge
Venskabelig med Poplens samler sig,
Du Glæden der et Tempel skulde bygge,
Og der med Lykkens Gunst forlyste dig.

Bring derfor dib alt det, som Hiertet glæder,
See Bækkens Vand slyer kjelvende forbi,
Hvor skjønt! o iil, mens Aldren det tilstedet,
Nu kan du; Livets Dør snart lukkes i.

Din Gaard, din Mark, hvis Bredde Søen lyser
Din Have, alt du da skal reise fra;
Dit Guld, hvis Klang dig nu saa sødt indbyder,
Den hele Verden skal forlades da.

Du rige Mand, hvad vil da Guldet nytte?
Hvad stolte! de, af hvilke du er fød?
Ei meer, end om I fødtes i en Hytte,
I da bevæge skal den haarde Død.

Enhver af os det samme har ivente,
Og Lykkens Hjul ombreies for enhver.
Seent eller snart vi sidste Lod skal hente,
Det sidste Skridt os alle fælles er.

Efter Horaz.

Ei paa før vante smage Vinge
I tynde Luft jeg hæver mig.
Min Sjæl med Jorden ei fornøiet,
Nu over Avind høit ophøiet,
En Stad, en Verden agter ringe,
Og høit fra den opløfter sig.

Du store Væsen, Aanders Herre!
Jeg Støv, som mine Fædre var,
Jeg skal blandt Støvet ei forsvinde,
Jeg Tid og Død skal overvinde,
Og naae hos dig saa høi en Ære,
Som Verden ei at byde har.

Det Jordens Leer, jeg det alt taber,
Min Sjæl sin Frihed føler alt,
Det svage Legem jeg forlader,
Og Aand, som du, o Godheds Fader,
Jeg nærmer mig til dig, min Skaber!
Alt seer jeg dig, Støvdækket faldt.

Ja hvor hiin store Aand selv svæved,
Før Støvet avled Mennesket,
Dybt, Dødelige! ned til Eder
Seer jeg fra hine høie Stæder,
I Jordens Guder! høit ophøvet
Fra Eders usle Majestæt.

Nu Jordens Støv jeg seer ei mere,
Selv Jorden kun som Stjerne stor,
Og du, hvis Aasyn før mit Øie
Gav Glands lig Glandsen af det Høie!
Selv dine Straaler borte ere;
Farvel da, usle, trange Jord.

Mig andre Kloder nu alt skue,
Befriet fra mit Legems Baand,
Blandt andre Solekredsers Skarer
Min Skabers Spor jeg gjennemfarer:
Høit brænder her i ædel Lue
For dig, min Gud, min lette Aand.

Og I, som kravle end i Støvet,
Og til mit Støv med Sorg see hen,
I Sorg og Jordefærd kun spare,
Og denne Graad, o lad den fare!
Er da min Bortgang saa bedrøvet?
Nei kun et Blink, vi sees igjen.

Efter Horaz.

Naar Telephus henrykker dig,
Fordi hans Hoved, Rosen lig,
Udbreder Vellugt, og hans Arme
Som Voxet ere, Lydia!
Min hele Galde kaager da,
Og hoit mit Hjerte slaaer af Harme.

Forstanden næsten flyver hen,
Nu rød, nu bleg, nu rød igjen,
Du skulde see din Elskers Kinder,
Selv Taarer da sig stjele frem,
O Lydia! o seer du dem,
Og seer, hvor jeg af Sorg hensvinder?

Hvad Smerte, om det faldt ham ind,
Din Skjønhed, rasende af Viin

Med nedrig Klammen at vanære;
Om mig til Hævn, men dig til Straf,
Han din den skjønne Læbe gav
Et Mærke af hans Tand at bære?

O troe mig dog, haab aldrig, han
En trofast Elsker blive kan,
Han flet paa dine Kysse skjønner,
De Kysse, som Cytheres Haand
Gav Nectar-Sødme, Liv, og Aand
For sine meest udvalgte Sønner.

O hvor lyksaligt var det Par,
Hvis Elskovs Baand saa knyttet var,
At intet det opløse kunde,
Hvis Kjerlighed ei nogen Tid
Blev svækket ved usalig Splid,
Og først med Døden gik til Grunde.

Efter Horaz.

Nu løses Vintrens Baand, og verler af
Med yndig Vaar, og Vestens milde Vinde;
Nu aabnes før tilbundne Hav,
Ei Hjord ei Plovmand nu vil længer holdes inde,

Nu Venus alt med hendes Gratier
Ved Maanens blide Skin jeg dandse seer.

Nu seer jeg og den haltende Vulkan,
At smedde Tordnens Gud de grumme Vaaben;
Jeg nu mit Hoved pryde kan
Med Krandse; Blomstret alt har fundet Jorden aaben.
I skyggefulde Lund til Vaarens Gud,
Jeg atter frit kan aande Sukke ud.

Den blege Døds de haarde Knokler skal
Paa Riges Dør saavel som Armes banke,
Ja selv paa Kongers gyldne Sal;
Ven! Livets Korthed dig forjage bør hver Tanke,
Som alt for vidt hen ud i Tiden seer;
Et Øieblik, vi ere ikke meer.

Brug Tiden da, imedens du den har.
Snart skal du bort, bort fra de muntre Glæder,
Din Doris, nu saa dyrebar,
At næsten Kjønnet selv den Yndige tilbeder,
Hun selv, som nu du saa henrykket seer.
Dit Kjøn endog snart ei behager meer.

Efter Anacreons tredie Ode.

Som en Nat jeg engang laae,
Stormen hæslig hylte,
Det var mørkt, og Himlen graa,
Voldsom Regn nedskylte,
Alle sov, alene jeg
Laae i dybe Tanker;
Kommer i det samme et
Elskovs Gud, og banker!

"Hvem er det, som banker der?"
Raabde jeg forbittret.
"O en lille Dreng det er,"
Svarte han, og zittred',
"Jeg er vaad fra Taa til Top,
"Jeg foer vild, jeg Arme!
"Frygt ei, skynd dig, luk mig op,
"Giv mig Ly og Varme!

Jeg, som en barmhjertig Sjæl,
Ham i Stuen bringer,
Tænder Lys; men tænk mig vel,
Drengen havde Vinger,
Vinger, Kogger, Bue, Pil,
Hvo kan saadant fatte?

Nu Venus alt med hendes Gratier
Ved Maanens blide Skin jeg dandse seer.

Nu seer jeg og den haltende Vulkan,
At smedde Tordnens Gud de grumme Vaaben;
Jeg nu mit Hoved pryde kan
Med Krandse; Blomstret alt har fundet Jorden aaben.
I skyggefulde Lund til Vaarens Gud,
Jeg atter frit kan aande Sukke ud.

Den blege Dods de haarde Knokler skal
Paa Riges Dør saavel som Armes banke,
Ja selv paa Kongers gyldne Sal;
Ven! Livets Korthed dig forjage bør hver Tanke,
Som alt for vidt hen ud i Tiden seer;
Et Øieblik, vi ere ikke meer.

Brug Tiden da, imedens du den har.
Snart skal du bort, bort fra de muntre Glæder,
Din Doris, nu saa dyrebar,
At næsten Kjønnet selv den Yndige tilbeder,
Hun selv, som nu du saa henrykket seer.
Dit Kjøn endog snart ei behager meer.

Efter Anacreons tredie Ode.

Som en Nat jeg engang laae,
Stormen hæslig hylte,
Det var mørkt, og Himlen graa,
Voldsom Regn nedskylte,
Alle sov, alene jeg
Laae i dybe Tanker;
Kommer i det samme ei
Elskovs Gud, og banker!

"Hvem er det, som banker der?"
Raabde jeg forbittret.
"O en lille Dreng det er,"
Svarte han, og zittred',
"Jeg er vaad fra Taa til Top,
"Jeg foer vild, jeg Arme!
"Frygt ei, skynd dig, luk mig op,
"Giv mig Ly og Varme!

Jeg, som en barmhjertig Sjæl,
Ham i Stuen bringer,
Tænder Lys; men tænk mig vel,
Drengen havde Vinger,
Vinger, Kogger, Bue, Pil,
Hvo kan saadant fatte?

Nu Venus alt med hendes Gratier
Ved Maanens blide Skin jeg dandse seer.

Nu seer jeg og den haltende Vulkan,
At smedde Tordnens Gud de grumme Vaaben;
Jeg nu mit Hoved pryde kan
Med Krandse; Blomstret alt har fundet Jorden aaben.
I skyggefulde Lund til Vaarens Gud;
Jeg atter frit kan aande Sukke ud.

Den blege Døds de haarde Knokler skal
Paa Riges Dør saavel som Armes banke,
Ja selv paa Kongers gyldne Sal;
Ven! Livets Korthed dig forjage bør hver Tanke,
Som alt for vidt hen ud i Tiden seer;
Et Øieblik, vi ere ikke meer.

Brug Tiden da, imedens du den har.
Snart skal du bort, bort fra de muntre Glæder,
Din Doris, nu saa dyrebar,
At næsten Kjønnet selv den Ydige tilbeder,
Hun selv, som nu du saa henrykket seer.
Dit Kjøn endog snart ei behager meer.

Efter Anacreons tredie Ode.

Som en Nat jeg engang laae,
Stormen hæslig hylte,
Det var mørkt, og Himlen graa,
Voldsom Regn nedskylte,
Alle sov, alene jeg
Laae i dybe Tanker;
Kommer i det samme ei
Elskovs Gud, og banker!

"Hvem er det, som banker der?"
Raabde jeg forbittret.
"O en lille Dreng det er,"
Svarte han, og zittred',
"Jeg er vaad fra Taa til Top,
"Jeg foer vild, jeg Arme!
"Frygt ei, skynd dig, luk mig op,
"Giv mig Ly og Varme!

Jeg, som en barmhjertig Sjæl,
Ham i Stuen bringer,
Tænder Lys; men tænk mig vel,
Drengen havde Vinger,
Vinger, Kogger, Bue, Pil,
Hvo kan saadant fatte?

Men han fres, jeg gjorde Ild,
I mit Skjød ham satte.

Jeg vred Vandet af hans Haar,
Pusted' i hans Hænder;
Kulden i en Hast forgaaer!
Smukt han sligt erkjender.
Da han kom sig, siger han:
"Fly mig hid min Bue!
"Jeg gad vist, om Strengen kan
"Endnu længer due."

Derpaa griber han en Pill,
Sigter paa mit Hjerte,
Spænder Buen, skyder til,
Leer saa af min Smerte.
"Glæd dig med mig," siger han,
"Nu jeg er alt trøstet,
"See, min Bue er i Stand;
"Du har Saar i Brystet."

Efter Anacreons tyvende Ode.

Man ved Elskov mange, mange
Forbum saae forvandlede,

Som man af de gamle Sange
Alt for vel endnu kan see.
En blev Træ, en anden Svale,
En som Abe løb omkring,
Somme blev til Nattergale,
Mange blev til ingen Ting.

Jeg for dig, min elskte Pige,
Gjerne lod mig skabe om,
Dersom Skjæbnen vilde sige
Over mig en saadan Dom.
For Exempel, jeg gad due
Til et Natbord-Speil for dig;
Stedse jeg dig da fik skue,
Stedse jeg blev seet af dig.

Jeg modtog det som en Lykke,
Doris, med fuldkommen Lyst,
Om jeg blev det lille Smykke,
Som du hænger paa dit Bryst;
Eller ogsaa Haandpomade,
Sminke, Vaskevand for dig,
Naar kun Skjebnen vilde lade
Dig, min Doris, bruge mig.

Din, min Doris, vil jeg være;
Er jeg det, er alt mig nok;

Du som Uhr mig kunde bære,
Eller og som blot Berlok.
Jeg vil være Viste, Handske,
Sko — nu vel, ja Sko for dig;
O, din var jeg jo dog ganske,
Doris Fod jo traadde mig.

Efter Horatii 1 Bogs 22 Ode.

Ærlighed og Dyd behøver
Ingen Bue, intet Spyd;
Kun den feige, lumske Røver
Væbner sig ved mindste Lyd.
Blandt forstegte Hottentotter,
Paa ildsvangre Heklas Ryg,
Musens Yndling vandrer tryg,
Rolig han med Farer spotter.

Ingen solbrændt Afrikaner
Saae saa grumt et Dyr engang,
Som blant Dale-Gulbrands Graner
Mødte mig, der gik og sang.
Sigrid sang jeg, glade Tanker
Havde bragt mig af min Sti;
Ulven flyer mig tet forbi,
Mig, som ubevæbnet vanker.

Sæt mig der, hvor ingen Sommer
Smiler ned med yndig Sol,
Der, hvor Vaaren aldrig kommer,
Under iisbedækte Pol.
Sæt mig der, hvor Zahras Heder
Nogne føle Solens Ild;
Sigrids Stemme, Sigrids Smiil
Jeg dog glemmer ingen Steder.

Murerhymne.

Lyset at søge — det Lys, som udstraalet
Fra det alherlige Østen, veileder
Ene med Trygheb vor Vandring til Maalet,
Brødre, er det ei vor Ild og vor Hæder?
Held os, Murere! os blinker her
Lysets det hellige dagnende Skjær.

Sandt! end os ikke det gaves at skue
Lyset usløret i fuldeste Straale;
End vore Øine dets Herligheds Lue
Kun i gjenspeilende Skjær kunne taale;
Held os, Murere, dog blinker her
Lysets det hellige dagnende Skjær.

Tant kun er hele vor Ild og vor Muren,
Ikke vort Alvor at ei gaae i Mørke,

Om vi ei herlig see hele Naturen
Lysne af Viisdom og Skjønhed og Styrke.
Held os, Murere, os Finner her
Lysets det hellige dagnende Skjær.

Viser, muntre Sange, lyriske Smaating.

Amors Testament.

En Vise.

Der en og anden Boglærd er,
Som troer, at Amor lever her
Endnu som før i Tiden;
Ja selv jeg af den Meening var,
Skjøndt nu den Sag er soleklar,
At her han ikke været har
For længe længe siden.

Thi skjøndt jeg føler; at min Barm
Ret paa sin gammelbags er varm,
Saa veed jeg dog tillige,
At siden Hr. Anacreon
Har det, man skrev paa hans Facon
Om Amor, sjelden Amors Aand,
Og vil ei meget sige.

Kort, Elskovs Gud ei meer er til;
Og om hans Død en Sang jeg vil
For eder nu istemme.
Thi det er vist, Historien,
Det er saa rask og morsom en,
At det var Synd, man skulde den
Til evig Tid forglemme.

Udi Olymps den store Sal
Gav Jupiter engang et Bal,
Et Bal foruden lige;
Hans egen Fødselsdag det var;
En Engelsk Dands paa tusind Par,
Som allesammen Guder var,
See, det har lidt at sige.

O I, som det for stort anse,
At stjele jer paa Balparee,
Her var det noget andet.
Betænk, Olympens Riddersal,
Og Musikanter uden Tal,
Mod det var hiint kun lidt, ifald
Der var hver Fyr i Landet.

Mercur, hvad han forstaaer saa net,
Der lagde Bank til en Basset
Sex tusind Louis d'Orer,

Om vi ei herlig see hele Naturen
Lysne af Viisdom og Skjønhed og Styrke.
Held os, Murere, os skinner her
Lysets det hellige dagnende Skjær.

Viser, muntre Sange, lyriske Smaating.

Amors Testament.

En Vise.

Der en og anden Boglærd er,
Som troer, at Amor lever her
Endnu som før i Tiden;
Ja selv jeg af den Meening var,
Skjøndt nu den Sag er soleklar,
At her han ikke været har
For længe længe siden.

Thi skjøndt jeg føler; at min Barm
Ret paa sin gammelbags er varm,
Saa veed jeg dog tillige,
At siden Hr. Anacreon
Har det, man skrev paa hans Facon
Om Amor, skjelden Amors Aand,
Og vil ei meget sige.

Kort, Elskovs Gud ei meer er til;
Og om hans Død en Sang jeg vil
For eder nu istemme.
Thi det er vist, Historien,
Det er saa rask og morsom en,
At det var Synd, man skulde den
Til evig Tid forglemme.

Udi Olymps den store Sal
Gav Jupiter engang et Bal,
Et Bal foruden lige;
Hans egen Fødselsdag det var;
En Engelsk Dands paa tusind Par,
Som allesammen Guder var,
See, det har lidt at sige.

O I, som det for stort anse,
At stjele jer paa Balparee,
Her var det noget andet.
Betænk, Olympens Riddersal,
Og Musikanter uden Tal,
Mod det var hiint kun lidt, ifald
Der var hver Fyr i Landet.

Mercur, hvad han forstaaer saa net,
Der lagde Bank til en Basset
Sex tusind Louis d'Orer,

Den lille Elskovs Gud fig tog
Paa lykkelig Idee en Byg —
Hvi dræber Amor det, som dog
Gjør Kayl af mange Daarer?

Tre Kort fik hver sin Louis d'Or,
To vandt, alt paa det sidste gaaer,
Det sidste er en Dame.
Den vinder, strax en Paraly,
Men derpaa strax: Dame a perdu.
Forstanden reiste vist af By,
Hvis sligt mig skulde ramme.

Og ikke heller faldt det ud
Stort bedre med den lille Gud,
Han havde intet mere;
Sit Haab han maa udslukket see;
Hvad kan han? bide Fingrene,
Godt om han sin Fortvivlelse
Kan uden Taarer bære.

Der oppe, vg paa Balparee
Paa Puf man aldrig spillede;
Hvad skal da Amor gjøre?
En Engelskbands begyndes paa,
Flux han en Dame sees at faae,
Og derpaa selv for Radden staae,
For Dandsen at opføre.

Fortvivlelse, og ode Pung,
Gjør Kroppen let, som Sielen tung;
Frisk altsaa Amor svinger.
Det gaaer ret lysteligt omkring,
Med Allemandens nette Ring,
Og Kjedens ordentlige Spring,
Saa Sveden af ham springer.

Den Dands gik rask, og saa end een,
Og saa en Snees, han var et seen,
Det gik med Fryd og Gammen;
Han dandsed med sin Frue Mamma,
Med Pallas, med Saturnia,
Cotytto, og Egeria,
Kort: med dem allesammen.

Tilsidst er han retskaffen heed,
Den hele Krop er ideel Sved,
Grum brænder Tørstens Plage;
Syg, vild og vred — den arme Gud —
Rask syv Glas Puns han tømmer ud;
Men dette alt, ak lille Gud!
Det ender dine Dage.

Den hele Dands nu Ende tog,
Han sidder eene i en Krog,
Og ingen Ting ham glæder;

Han, som blandt Cavalererne
Var den, man altid før saae lee,
Balglædens Skaber — Vee o Vee!
Han sidder nu, og græder.

Hver Cavaleer, som har Forstand
Forsømmer ei, imens han kan,
Sin Cour nu her at gjøre.
Gestjeftig løber man omkring,
Og hæver sig med nette Sving,
Og siger tusind smukke Ting,
Som Damer nok gad høre.

De tabte Sløifer, o ved dem
Der bringes Vittigheder frem,
Saa smeltende, saa søde!
Men denne gode Leilighed
Og alt forsømmer Amor, kjed
Er han af al den Ting, hvorved
Hans Sorg ei finder Føde.

Carosserne nu rulle frem,
Og Fakkerne ledsage dem,
Hver sig til sit begiver.
Ei glad, for Tiden omme er,
Nu Venus efter Amor seer,
Og siger sørgelig: "Mon cher!
"Ei nogen længer bliver.

"Enhver taer bort, vi altsaa med
"Maae ogsaa vel engang afsted;
"Men hvi den mørke Mine?
"Du jo dog munter dandset har,
"Du ingen Tid af Gulvet var."
"Det volder, var den killes Svar,
"Jeg har lidt Hovedpine."

Imidlertid man Vognen naaer,
Af Duer ført den hurtig gaaer
Den Vei hen til Cythere.
O græd, Olymp; thi aldrig meer,
Ak aldrig Elskovs Gud du seer,
Hans Læbe aldrig Vellyst leer
Til dine Nymphers mere.

Frue Venus kjælte nu for ham.
"Jeg lider skrækkeligt, Madam!
"Og døer, saa Ampr taler,
"Vær derfor af den Artighed,
"Saasnart vi komme hjem, sid ned,
"Skriv til Herr Æsculap, og bed
"Ham lindre mine Qvaler."

Som sagt, saa gjort, hun iler hen,
At sende Bud til Doctoren;
Lidt seent man seer ham komme,

Han føler Pulsen, ka'er Tobak,
Og ryſtende han ſiger: Akk!
Man ſlutter af den liden Snak,
At Amors Tid er ommk.

Og Bud paa Bud der ſendes hen
Til hele Gudfamilien;
Selv Zeus man lader ſige,
"Ifald De end har Lyſt at ſee
"Den lille Amor levende,
"Saa ſkynd Dem hid, thi Vee! o Vee!
"Han gaaer til Dødens Rige."

Zeus kom, ham trykte til ſit Bryſt,
Og ſagde rørt: "Mit Hjertes Lyſt,
"Min Søn!" — Graad Reſten qvalte.
Halvdød den lille Amor ſeer
End derved op, ſelv Zeus han ſeer,
End lidt den blege Læbe leer;
Og ſvage Stemme talte:

"Ifald jeg, ſtore Jupiter!
"I Livet Dig har været kier,
"Saa nægt ei, hvad jeg beder."
Zeus nikked' Ja! det er hans Skik
Han ryſter Himlen ved det Nik;
Til Sagen altſaa Amor gik,
Som jeg fortæller Eder:

"Alt Perus Guld jeg ønskte mig,
"Hvis det dig gjorde lykkelig,
"Du elskelige Unge!
"Men Amor i sin sidste Nat,
"Har alt sit Verdens Guld tilsat,
"Nu er hans efterladte Skat
"Allene tomme Punge.

"Og I, som elske Amors Spil,
"Basset og Spøg, og slige! jeg vil,
"De Eder skal tilhøre.
"Er Elskov ikke bleven riig,
"Var Lykken ham ei føielig,
"Maaskee dog, unge Ven! den dig
"Tør bedre Held tilføre.

"Men paa mit Ansigt, jeg det veed,
"Hav Fader Zeus lagt Ydighed,
"Han gav mig disse Pile.
"Og Buen, som ei slappes kan,
"Og Koggeret, det gav mig Han,
"Og denne Kraft, som tændte an
"Hvert Bryst, naar jeg saaes smile.

"Velan, min Bue, Kogger, Piil,
"Et cætera, jeg give vil
"De begge Kiøn paa Jorden.

"At deraf alle bruge maae,
"Hvad helst de monne falde paa,
"Og som de det selv bedst forstaae,
"Foruden Lov og Orden."

Vist nok er Døden ikke let;
Den Amor selv, saa synes det,
Lidt svækkede Forstanden;
Nu! lidt maaskee, men dog ei reent;
Til Enden hør hans Testament,
Siig da, om ei han det har endt
Saa klogt, som trods hver anden.

"Det Smiil, o Zeus, som gaves mig,
"Det Smiil, som saa fornemmelig
"Min Gudemagt udgjorde, —
"Først naar fra Guders Herlighed
"Engang Elisa stiger ned,
"Pryd Jorden atter da dermed!
"Elisas Lod det vorde!"

Saa talte Amor, og sov hen.
Veemodig sukked Tordneren,
Flux gungred' bydt hans Torden.
Lynvæbnet han i Skyen foer,
Og under Tordnens Stemme svoer,
At hævde Amors sidste Ord
Til evig Tid paa Jorden.

O byder ham da ikke trods,
Men bruger eders Arvegods,
Hans Bue og, hans Pile,
Jeg Løgn jer ei indbilde vil;
Eliſa nu er bleven til,
Jeg ſelv har ſeet Eliſas Smiil,
Og Elſkovsguden ſmile.

Amor, en Skurk.

Man ſeer, naar man har levet lidt,
En Mængde Skurke her paa Jorden.
Er den det meeſt, ſom ved hvert Skridt
Forſtyrrer meeſt Naturens Orden,
Der er da ei paa Jorden her
Saa ſtor en Skurk, ſom Amor er.

En Jammerdal vor Jord jo er,
Den bør en Jammerdal at være;
At nyde, ſtifte Glæder her,
Er ſtridigt mod den rene Lære.
Til Kummer, Ulyſt, Had og Kiv
Beſtemtes dette usle Liv.

Vær gnaven, utilfreds med alt;
Selv vogt dig Nogen at behage,

"At deraf alle bruge maae,
"Hvad helst de monne falde paa,
"Og som de det selv bedst forstaae,
"Foruden Lov og Orden."

Vist nok er Døden ikke let;
Den Amor selv, saa synes det,
Lidt svækkede Forstanden;
Nu! lidt maaskee, men dog ei reent;
Til Enden hør hans Testament,
Siig da, om ei han det har endt
Saa klogt, som trods hver anden.

"Det Smiil, o Zeus, som gaves mig,
"Det Smiil, som saa fornemmelig
"Min Gudemagt udgjorde, —
"Først naar fra Guders Herlighed
"Engang Elisa stiger ned,
"Pryd Jorden atter da dermed!
"Elisas Lod det vorde!"

Saa talte Amor, og sov hen.
Veemodig sukked Tordneren,
Flux gungred' dybt hans Torden.
Lynvæbnet han i Skyen foer,
Og under Tordnens Stemme svoer,
At hævde Amors sidste Ord
Til evig Tid paa Jorden.

O byder ham da ikke trods,
Men bruger eders Arvegods,
Hans Bue og, hans Pile,
Jeg Løgn jer ei indbilde vil;
Eliſa nu er bleven til,
Jeg ſelv har ſeet Eliſas Smiil,
Og Elſkovsguden ſmille.

Amor, en Skurk.

Man ſeer, naar man har levet lidt,
En Mængde Skurke her paa Jorden.
Er den det meeſt, ſom ved hvert Skridt
Forſtyrrer meeſt Naturens Orden,
Der er da ei paa Jorden her
Saa ſtor en Skurk, ſom Amor er.

En Jammerdal vor Jord jo er,
Den bør en Jammerdal at være;
At nyde, ſtifte Glæder her,
Er ſtridigt mod den rene Lære.
Til Kummer, Ulyſt, Had og Kiv
Beſtemtes dette usle Liv.

Vær gnaven, utilfreds med alt;
Selv vogt dig Nogen at behage,

Nei rædsom Ork og Jammerdal;
Kun Torn og Tidsel skal den bære.
Og maatte Amor raade sig,
Den blev jo reent et Himmerig.

Dog nei ved Viisdom sikker er
Dens viiselig bestemte Orden;
Mod Amor sender den en Hær
Af Vogtere omkring paa Jorden,
Anført af Stolthed, Flaneri,
Nid, Vankelmod og Jalousie.

Ved disse skulde man nu troe,
Krabaten holden blev i Ave,
Saa at Planeten, vi beboe,
Ved dem blev, som den bør, af Lave.
Men Amor og har Leir og Hær,
Og raask og kjek i Strid han er.

Og alle Dyder stille sig
Til Kamp, for Amors Sag at stride;
Og sande Skjønhed seierrig
Slaaer sikkre Slag ved Amors Side;
Er han for svag, da Yndighed
Gaaer, vel saa stærk, i hendes Sted.

Den gode Viisdom tidt er svag
Imod saa overlegne Fiender;

Den vigende maa snart hver Dag
Erkjende Amor Seiervinder,
Og taale, at han skaber om
Vor Hrken til Elysium.

Naar Vælde, Stolthed, Pral og Rang,
Naar Storheds Væsen, mægtig Grille,
Naar Gjerrighed, og Svig og Tvang
Ei altid første Rollee spille,
Det Amor er og hans Complot,
Der volder Viisdom saadan Spot.

Naar det, der skjønt og ædelt er,
Som skjønt og ædelt end betragtes;
Naar sande Fryd end findes her,
Og kaade Vellyst haant foragtes;
Kort, er her end Lykksalighed,
Saa er det ham, den stiftes ved.

Men hvis hin Viisboms Herredom
Ved ham indkrænkes over Jorden,
Og er det ham, som styrter om
Naturens foreskrevne Orden;
Der er da ei paa Jorden her
Saa stor en Skurk, som Amor er.

Efter Horaz.

Du Abekat! som grunder alle Daze
Paa, naar en Dansk Regent hed Godefred,
Hvor langt der er fra Odin til Rolf Kraze,
Et Cætera, hvad kommer sligt os ved?

Men hvor man bedst den kjære Viin kan give,
Hvor til sin Puns man helst skal hente Rom,
Hvorledes vi vor Aften kan hendrive,
See saadant bryder du dig intet om.

Nei Glas, Hr. Vert! og Viin, som ikke sviger,
Og Skaal paa Skaal — for hvem? Ih nu, lad see,
Jo, først et Glas for alle smukke Piger,
Saa for mig selv, og saa for Muserne.

Ja Muserne et oprømt Hjerte ynde,
Altsaa, min Ven, et Glas for hver af dem,
I Sang, i Sind harmonisk vi begynde,
Og Gratiernes Skaal, før vi gaae hjem.

Hvi skal jeg ei i munter Sang udbryde,
Hvi gjøre snur hver Time dobbelt lang?
høit, og frisk, og galt vor Stemme lyde,
gustne Nabo ærgres ved vor Sang.

Enhver af os har sin tildøbte Pige,
Vor Fryd, vort Liv blev uden Elskov Fias.
Altsaa, min Ven, en Skaal forudden lige,
Min elskte Chloris' Skaal af fulde Glas.

Clubsang.

Kjærlighed og fulde Glas
Livets Fryd bør hedde;
Uden disse var det Fias
Med al Livets Glæde;
Hele Verden siger det,
Verden har vog engang Ret;
Uden disse er det Fias
Med al Livets Glæde.

Alt, hvad Glæde nævnes kan,
Maa for Elskov vige;
Jeg er en erfaren Mand,
Jeg har selv en Pige.
Ved min elskte Piges Bryst
Alting, Alting bliver Lyst,
Jeg er en erfaren Mand,
Jeg har selv en Pige.

Den er Tyrk og reent Barbar,
Som kan Viin foragte;

Cato, som var ingen Nar,
Lidt dens Sødhed smagte;
Jeg, som er eiheller gal,
Har havt mangen Perial.
Den er Tyrk og reent Barbar,
Som kan Viin foragte.

Drikkevise.

O Flaske, som bragtes forseglet herhid
Fra Nantes i Ludvig den Fjortendes Tid!
I Fryd og i Sorg gior Champagneren varm!
Velan! kom at aabne og glødе vor Barm!

Thi enten du ellers gav Sorg eller Trøst,
Ja, vakte til Galskab, til Elskov vort Bryst;
Du nu kun til Glæde skal bruge Din Kraft,
Da Du for min Ven skal udgyde Din Saft.

Er han i sin Tale ei Sokrates lig,
O, han er dog klog nok at skjønne paa Dig;
Selv Cato erkjendte jo Vindruens Fryd,
Og ofte ved Vinen opmuntred sin Dyd.

Det haardeste Hjerte bli'r blødgjort ved Viin;
Den Vise ved Druen tidt letter sit Sind;
Er Glæden, er Haabet end halv veget hen,
Min Flaske! Din Saft gi'er dog Alting igjen.

Den arme Forſagte Du Stjæbnen gjør huld;
Hans Arm føler Kræfter, hans Pung bli'er ſom fuld
Han trodſer med Mod Undertrykkerens Magt;
Ad væbnede Hære han leer med Foragt.

Viſe.

Vort Liv uſtadigt er og kort,
Faa ere Glædens Dage;
Den gyldne Tid flyer hurtig bort
Og kommer ei tilbage.
O, hvis vi da misbruge den;
O, hvis ubrugt den ſvinder hen;
Hvad nytter os da Livet,
Som os til Fryd er givet?

Vor Ungdoms Vaar er ſkabt til Lyſt,
Kun Daaren den forſkyder;
I Ungdoms blide Vaar vort Bryſt
Sin Sødhed Elſkov yder;
Lad den, ſom kold foragter den,
Kun græde Glædens Dage hen:
De Glæden aldrig ſmagte,
Som Kjærlighed foragte.

Den Kloges Fryd befæſtet ſtaaer
I Livets glade Sommer,

Naar, efter Ungdoms muntre Aar,
den modne Alder kommer.
En mandig Sjel er altid glad,
Og agter lidt om Skjæbnens Had;
Det er ei Mænd, men Daarer,
Som søge Fryd i Taarer.

Selv ei i Livets sidste Høst
Skal Glæden flye den Vise;
Men munter hører han dens Røst
Med sneebedækket Isse,
Han blid modtog, hvad Skjæbnen gav,
Og smiler rolig til sin Grav,
Og seer med Fryd tilbage
Til hine Glædens Dage.

Forsvinde, Brødre! alt for snart,
De blide Glædens Dage,
Vi standse dem i deres Fart,
Vi holde dem tilbage;
De holdes skal i deres Gang
Ved Elskov, Venskab, Viin og Sang.
Lad Tossen saa sig plage
Med philosophisk Klage!

Selskabssang.

Vi ældes, vor Isse bli'r skaldet og graa,
Og lidt efter lidt gaae vi sagte;
Ungdommelig Raskhed, den dadle vi paa,
Som Daarskab dens Daad vi betragte.
Og dog, denne Ungdommens Tid, som randt hen,
De Fleste nok gjerne gad levet igjen.

Held, Venner! enhver, hvo det er, der hendrog
Saaledes de Raskhedens Dage,
At graa, men ei vranten, og skaldet, men klog,
Paa dem han tør skue tilbage!
Held den, der, tilfreds med det Tidsløb, han hat,
Tilfreds kan erindre det Tidsløb, som var.

Sandt, sandt! mangt et bittert og smertende Savn
Fornyer os Fortidens Minde;
Her mangt et os helligt og dyrebart Navn,
Ei dem, hvis de var', vi gjenfinde!
Dog — dexes Erindring, den lever, os kjær —
Det skal engang vor; men endnu er' vi her.

At gjøre en velfortjent Hvilestund blid
Ved angerfri', lønnende Glæder,
At muntre, at danne, ved Aand og ved Vid,
Det altid var Samfundets Hæder:
Du samlede Venner — Mænd mødtes med Mænd,
Den virked' i frydende Samqvem paa Den.

O, Held Dig, vort Samfund! med frydefuldt Qvad
Du mindes de henrundne Dage!
Held — trefold Dig Held, naar Du altid saa glad
Kan see paa Din Fortid tilbage!
Det skee! o, det skee! og i Flor Du bestaae,
Til Børneborns Børneborns Isse er graa!

Lykonskningsvers
fra
Børn til deres fælleds Moder.

Der var en Gud i gamle Dage,
og Phoebus hedde denne Gud;
han er det, siger man, som sætter
Kraft i de svedende Poeter,
og kun hans Haand skal kunne drage
de Stympere af Kniben ud.

Dog Fader Zeus har, vil man sige,
af Døttre trende Gange tre,
som man har kaldet Pierider,
de skal og hjelpe sommetider;
Men de sig ei paa Jorderige
i mange Tider lode see.

Thi vi har lidt med megen Møie
i Sommerfeldts Geographie;

vor Flid var stor, og er usvækket,
selv dem, som skrev Bibliotheket,
vi spurgte: ingen har saaet Vie
paa nogen af dem alle ni.

At synde mod en gammel Vane
det skal dog ikke godt gaae an;
I Prosa selv paa Fødsels Dagen
at ønske Held; hvem saae vel Magen?
Det maae da holdes os tilgode,
at vi gjør Vers saa godt vi kan.

Vi skal vor kjere Pligt adlyde,
ifald vor Flid en Muse naaer.
Nu ligefrem vi alle bede,
nyd Moder længe Livets Glæde.
Din kjere Fødsels Dag den fryde
end Dig, som os i mange Aar.

Sang
paa
fjerde September.

Den Glæde er digtet, og huer kun lidt,
som pyntet fremtriner med afmaalte Skridt;

nei Munterheb haber kjebsommelig Tvang,
den kommer ukonstilet med buldrende Sang.

Saa sang Faber Flaccus med frydefuldt Sind
begeistret og glad ved falerniske Viin.
Saa sang vore Fædre, de gamle, i Nord
med Bæger i Haand ved venskabeligt Bord.

Barbarer og dobbelt Barbarer er' vi,
om Glæden skal vige for kold Harmonie.
Hvi skulde de Venner med svagere Lyd,
vi tvungne og kjelne fortolke vor Fryd?

Nei bort med Rullader, og skreven Musik;
fyld Glasset med Viin efter Fædrenes Skik,
og syng, og udtøm det, og syng saa igjen,
og viis, at du føler din Glæde, min Ven.

Nu reise sig hver, og udstrække sin Arm,
og gribe det Glas, som opliver vor Barm,
og tænke den Fest, som opfylder vor Nord,
og synge med Iver i støiende Chor:

Bliv længe, som nu, ved velgjørende Dyd
o Dronning! erkjendtlige Norden til Fryd!
Uvisneligt, evigt, dit Minde, din Roes
staae Tidens fortærende Vælde til Trods!

Oversat af Fransk.

Skjøn Dagen var, sødt Bækken spilte,
og Lotte sødt var slumret hen;
Paa Blomster-Seng den skjønne hvilte,
er Silkepuden blød som den?
Den elskte Vilhelm Pigen finder,
vaagn, sagde han, vaagn, det er jeg,
som kalder dig, vaagn, det er jeg.
Halsklædet snap han uden Hinder;
nu vaagner hun dog vel, men nei
den smukke Lotte vaagned ei.

Nu tænkte han, jeg dig skal vække,
med Blomster du maa dækkes til;
Halv er hun skjult med Blomsters Dække,
men ei endnu hun vaagne vil.
Et lille Kys, maaskee det kunde
dog vække dig, saa tænkte han
nu frisk velan, nu frisk velan!
Hvem vilde Vilhelm ei misunde?
Han snap saa net, han ene kan,
et Kys, og Middlet slog an.

Forvirret vaagner hun, og skjænder;
en Pige maa vel gjøre saa!
Du Skalk, jo, jo, jeg nok dig kjender,

hvad er det, du tør vove paa?
o, svarte han, naar Solen stiger,
du nu er smukkere end den.
O sov igjen, o sov igjen,
sov smukkeste blandt smukke Piger,
endnu engang, fornøi din Ven,
jeg skal nok vække dig igjen.

Cithar-Sang.

Hvorfor bæver saa min Stemme?
Strenge, hvorfor bæve I,
Da min Elskte skal fornemme
eders elskte Harmonie?
Hvorfor bæver saa min Stemme?
Strenge, hvorfor bæve I?

Er mit Bryst ei fyldt med Glæde?
Hvorfor zittrer Glædens Lyd?
Stræber det ei at udbrede,
at meddele ham sin Fryd?
Er mit Bryst ei fyldt med Glæde?
Hvorfor zittrer Glædens Lyd?

Bæver, bæver kun I Strenge!
Han forstaaer sin Elsktes Røst.

Let skal den sig gjennemtrænge,
smelte, fylde ham med Lyst.
Bæver, bæver kun, I Strenge!
han forstaaer sin Elskres Røst.

Kjerlighedspise.

Tiden flyer med hurtig Vinge,
neppe følger Tanken den.
Spildt den i sig bør bortsvinge,
aldrig kommer den igjen.

Kun den Kloge veed at nyde
Tiden, trods dens lumske Jil;
Timerne hans Vink adlyde,
ile, standse, som han vil.

Daaren trodser den, snart ille
ham forbi ubrugte Aar;
snart i evig kjedsom Hvile
Øieblikket stille staaer.

Doris! jeg har seet dig drage
vældig Tiden ved din Haand;
Bind til dine Damons Dage,
elskede, med faste Baand.

Efter Hagedorn.

Hans kyste mig forleden Dag,
det kom Mama, og fik at høre;
jeg tænkte, det var ingen Sag,
men jeg fik artig paa mit Øre.
dog smilte hun, saa blid, da nys
Papa gav hende selv et Kys.

Hun mig dog selv saa tit har sagt:
Vær, som du var en voxen Pige!
giv stedse paa de gamle Agt,
saa gjør jeg. Hvad vil det da sige,
at jeg faaer Utak, naar jeg gjør
just, som man siger, at jeg bør?

Hør Søstre! kan I dog forstaae,
Den Snak, som man vil os indbilde?
Man siger jeg, ei kysse maa,
fordi jeg er endnu saa lille.
Jeg blier dog hver Dag mere stor,
og kyste Hans jo alt i Fior.

Oversat af Fransk.

Hjord og Hjerte, Hyrde, nei,
begge kan jeg ei forsvare;
Ulven allevegne gaaer;
jeg for et kun indestaaer.
Du mig jo vil Meien spare;
bør den hvile blot paa mig?
Tag mit Hjerte da til dig,
jeg paa Hjorden tager vare.

Cithar-Sang.

Min Cithar! Naar din Stemme lyder,
saa bæver al Bekymring hen;
harmonisk Fryd din Klang indgyder
hvert Bryst, som kun vil føle den.
Taknemmelig vil jeg modtage
min Fryd, tit nyde den igjen.
Hvad Kummer kunde den vel nage,
som har en Cithar og en Ven?

Uden Tvivl overſat af Tydſk.

O — den er følesløs — er blød — hvis Øie
har eengang — mødt Selindes — og har ſeet
i hendes Blik den ømme, — ædle — høie —
den beſte Sjel — og kunde glemme det —
undſkyld din Sværmer — kjæreſte Selinde —
thi hand har ſeet dit Øie — hørt din Røſt —
og har berørt din Hagnd — og vil ei finde
Lykſalighed — om ikke ved dit Bryſt. —

Af ſamme Slags.

Det første Glimt af dine Øines Straaler
Ah — ſmeltede din Damons ømme Bryſt — — —
for følſom er min Sjel — den ikke taaler
at tage mod en ſaadan Strøm af Lyſt —
og Doris — naar du kun vil ſmile —
ſaa baaner jeg —
jeg taaler ei
paa engang alle Amors gyldne Pile!! —

Af Fransk.

Flinteſtenen rører Staalet,
Gniſten funkler, det er Ild,
læg det mindſte Tønder til;
Juſt ſaa raſk naaer Elſkov Maalet;
unge Hjerte fænger let,
naar kun Elſkov rører det.

Haardere end Staal ſaa lige
neppe Pigers Haardhed er;
og dog blier du lige nær,
ſmukke demanthaarede Pige!
At ſlaae Ild ved første Slag
er for Elſkov ingen Sag.

Fransk.

Hvor jeg gaaer, jeg ſom en Skygge
ſtedſe Lindor hos mig ſeer, —
Flugten kan mig ei betrygge,
allesteds han hos mig er.
Han afmaler ſine Qvaler,
ſin Beſtandighed, ſin Ild;
naar mit Øie blot befaler.

sukker han og tier stil;
Men den Taushed! o den taler
bedre, end jeg gjerne vil.

Af Fransk.

Themires Yndigheder
har undertvunget mig;
hun spotter sin Tilbeder,
og er ubsielig.
Forgjeves skal jeg brænde,
hun kun min Ild beleer;
Dog — vil jeg elske hende,
det sødt dog altid er.

Efter Boileau.

Jeg selv ei Grunden veed,
en skjult Uro mig plager;
mon det er Kjerlighed,
som saadant foraarsager?
Hvad Doris! skal jeg troe?
Du kjender stigt til Prikke.
Dog slaa dig kun til Ro,
for dig er det vist ikke.

Af den Blinde i Palmyra

Skjønne ere Dagens Straaler;
de henrive Sjel og Sands.
Elskte! Dier neppe taaler
Glimtet af Naturens Glands.
Ene du mig kan indtage;
hvad er Dagen mod dit Smiil?
Skilt fra dig jeg uden Klage
evig lukker Øier til.

Sangerinden til Digteren.

Sandt at sige, er jeg kjed
af den megen Kjerlighed,
thi det maa man jo dog blive!
Riimsmed! maa den Sang
holde op engang!

Kan du intet andet give?
Syng, om hvad det ogsaa er,
Soel og Maane, Vind og Veir,
men lad heller blive,
end synge nu om Elskov meer.

ſukker han og tier ſtil;
Men den Taushed! o den taler
bedre, end jeg gjerne vil.

Af Franſk.

Themires Yndigheder
har undertvunget mig;
hun ſpotter ſin Tilbeder,
og er ubøielig.
Forgjeves ſkal jeg brænde,
hun kun min Ild beleer;
Dog — vil jeg elſke hende,
det ſødt dog altid er.

Efter Boileau.

Jeg ſelv ei Grunden veed,
en ſkjult Uro mig plager;
mon det er Kjerlighed,
ſom ſaadant foraarſager?
Hvad Doris! ſkal jeg troe?
Du kjender ſligt til Prikke.
Dog ſlaa dig kun til Ro,
for dig er det viſt ikke.

Af den Blinde i Palmyra

Skjønne ere Dagens Straaler;
de henrive Sjel og Sands.
Elskte! Øiet neppe taaler
Glimtet af Naturens Glands.
Ene du mig kan indtage;
hvad er Dagen mod dit Smil?
Skilt fra dig jeg uden Klage
evig lukker Øiet til.

Sangerinden til Digteren.

Sandt at sige, er jeg kjed
af den megen Kjerlighed,
thi det maa man jo dog blive!
Riimsmed! maa den Sang
holde op engang!

Kan du intet andet give?
Syng, om hvad det ogsaa er,
Soel og Maane, Vind og Veir,
men lad heller blive,
end synge nu om Elskov meer.

Digteren til Sangerinden

De kjere Muser tit har Nykker:
desværre, men nu det er saa!
O mangen Pen blier bidt i Stykker,
naar de forgjeves kaldes paa.
Jeg selv har prøvet deres Nykker,
men eengang kommer Elskovs Gud,
han seer min Nød, blier vrt, og rykker
en Fier af egen Vinge ud.
"Tag denne, sagde Elskovs Guden,"
med egen Haand tilskar han den;
"vær nu Gudinderne foruden!" —
— Jeg har kun denne ene Pen.

Den fortvivlede Elsker.

Doris.

Jeg rores ei ved dine Klager.
Jeg er uovervindelig!

Damon.

Hav Medynk med mit Hjertes Plager;
Du vil da see mig døe for dig?

Doris.

Døe længe nok, og dine Sukke
skal ei bevæge mig.

Damon
Ha, grummeſte blandt alle Smukke!
Anſee mig ei ſaa taabelig.

Efter Kleiſt.

Spild ei det Kys, ſom nægtes din Tilbeder,
min Doris! paa den Sang, han ſender dig,
giv ham det ſelv, betænk, han blot om dig
og dine Yndigheder
en evig Samling har i ſig.
Kys ham, og gjør ham lykkelig!

Efter Kleiſt.

Drag i din gyldne Vogn, Aurora, frem,
i al din Glands du ſnart oprinde,
naar ſkilt fra Cloe, al min Lyſt,
kun Smerter fylde dette Bryſt,
og lange Nætter ſeent henſvinde.
Men naar hun aander Fryd i denne Barm;
og hviler i min Arm,
fra gyldne Hjem lad ſeent din Vogn frembrage,
hold Tommen da tilbage.

Romance af Hyrdinden paa Alperne.*)

Du synger, og henrykker mig;
Lærvillig vil min Fløite være
Saa godt den kan, den svarer dig;
Den Kunst er ikke tung at lære.
O man kan let
Udtrykke det,
Som Hjertet engang følte ret.

Forgiæves Lærdom blev forsøgt
Paa den, hvis Hjerte lod sig røre,
Man for at synge smukt og sødt,
Kun dig fornøden har at høre,
O man kan let
Udtrykke det,
Som Hjertet engang følte ret.

Du sang, og sødt fortrylled mig,
Min Fløite jeg da strax forsøgte;
Den al sin Sødhed fik fra dig,
Og den mit Hjertes Ild forøgte.
O man kan let
Udtrykke det,
Som Hjertet engang følte ret.

*) Til en deilig Melodie af Concertmester Hartmann.

Af samme.

Den ægte stille Glæde
En Drøm kun er,
Om den ei har sit Sæde
Oprettet her.
Ei Avind her afbryder
Vor glade Tid,
Søgt hver en Dag henflyder,
Hver Stund er blid.

Her Dagene oprinde,
Og glide frem,
Og intet bittert Minde
Forfølger dem.
De bedste Himlens Gaver
Tilbeeltes os,
Alt, hvad den Rige haver,
Alt Guld tiltrods.

De Blomster, Marken pryder,
Er vores Pragt,
Den Uld, vor Hjord os yder,
Udgjør vor Dragt.
Ved det, vor Jord frembringer,
Ernæres vi;
Vor Tid med Ørnens Vinger
Flyer let forbi.

Af ſamme.

I Skovene blev Amor født;
Han elſker deres dunkle Skygge;
Og Hyrderne, ſom dem bebygge,
Kun de erfarer Livet ſødt.
Lykſalige! ja Eders Dage,
Den gyldne Alders Tid er liig,
I kjænde Trøſt mod alſkens Plage
I Elſkov, ſom gjør lykkelig.

Svar paa Ovenſtaaende.

Naar jeg hiſt ved Bækkens Bred,
Lægger mig i Engen ned;
Bækken ſurrer, det er ſmukt,
Sød er alle Blomſters Lugt.
Skovens Toppe der udbrede
Deiligt Skjul for Solens Hede.

Hisſet nede ſeer jeg Hjorden
Græſſende i ſmuk Uorden,
Lammet ſpringer, Faaret bræger;
Dette Syn mig vederqvæger.
Sligt, tilſtaaer jeg, yndigt er,
Intet kommer dette nær.

Men naar hule Stormvind hyler,
Regnen ſtrømmeviis nedſkyller,

Skyerne gjør Himlen mørk,
Egnen skabes til en Ørk
Lynets Glimt og Tordnens Brag
Mennesker og Dyr forskrækker,
Under Vindes Anfald bræk̃er
Usle Hytters svage Tag;
Faarene da krybe frem,
Regnen drypper ned af dem.
Hyrden selv forfrosſen vaad
Disse Staklers Brægen hører,
Og hvormeget det ham rører,
Finder han dog intet Raad.

Klagesang af samme.

Hvorhen jeg et Blik vil vende,
Jeg min Smertes Spor kan kjende,
Zephyr aander Sukke frem;
Intet lindrer mine Plager,
Echo hører mine Klager,
Sørgelyd besvare dem.

Her selv Skovens Fugles Stemme,
Naar min Klage de fornemme,
Bliver øm og sørgelig.

Bækken risler ei med Glæde,
Den af mig har lært at græde,
Blomsterne visne rundt om mig.

Sang af samme.

Allene er det tungt at være,
Saa godt som Intet een kun er,
Man dog bestandig een behøver,
Som ondt og godt med os kan bære,
Og som os har oprigtig kjær.
Vi trænge tit til Venskabsprøve,
Allene vel det aldrig gaaer;
Nei Livet blir for tungt at drage,
Om nogen ei med os vil tage
En kjerlig Deel i alle Kaar.

Af samme.

Mon Hyrden, Kongen og hans Slave,
Ei een tilfælles Moder have?
Har ikke Skjæbnens milde Haand
Tit valgt den frygtsomme Hyrdinde,
For al Fuldkommenhed at binde,
Til hendes Bryst ved Dydens Haand?

Er munter Aand og Ydighed,
Det skjønneste, den har at byde,
Er det da ei med dem, som med
De Blomster, hendes Fodspor pryde?
Den Blomst, der vild paa Marken groer,
En Havedyrkers Haand undværer,
Og kun Naturens Stemme lærer
Den Sanger, som i Skoven boer.

Af samme.

Kan jeg ei hendes Hjerte bøie,
Hvor vil det da mig Arme gaae?
Den hele Nat jeg for mit Øie
Kun min Tilbedtes Billede saae;
Hvor hun er skjøn! hvor elskelig?
Ved allermindste Lyd mit Øre
Glad troede hendes Røst at høre;
Jeg troede, at hun kaldte mig.

Sang af Vildmanden.

Rask var hun, som raske Hind,
Rank som Roret, myg, som Sivet,

Al den Skjønhed, her i Livet
Nogen Dødelig blev givet,
Var, begrædte Skjønne, din!
Duen mindre tro sin Mage,
Ørnen mindre stolt at jage,
Lammet mindre kjælent ers
Rosen stod paa hendes Kinder,
Ja! og noget, som jeg finder
I de Træk, jeg skuer her.

Af samme.

Ja Deres Smiil
Har fyldt med Ild
Endog den Luft, som mig omgiver.
Seer jeg Dem ei,
Saa drages jeg
Hen til det Sted, som De opliver.
Jeg saae Dem — Glæden strømmer i
Min Sjæl — skjøndt Længsel mig henriver.
Hvi glædes jeg saa,
Hvad er min Attraa!
O Glædens søde Sværmeri!
O kunde jeg for Dem afmale,
Udtrykke Dem min hele Sjæl?

En Vildmand veed ei ret at tale,
Om det, han føler dog saa vel.

Af samme.

"Hvor gaaer man hen
Til Vildmandslandet?
Er det et andet
End Perſien?"
Ja viſt, ja mænd!
"End Spanien?"
Ja viſt! ja mænd!
"Hvor gaaer det der?
Saa galt ſom her?
Og Sproget der
Vildttydſk dog er"
O nei! o nei!
Viſt er det ei.
"Og Mænd er der
Jaloux ſom her?
Og unge Piger,
De elſke Smiger?"
O ja og nei!
Nu saa! nu ei!
"Af Viin man veed,
Og Kjærlighed?"

Af hvilken Tale!
Hvor de er gale?
De bøver mig!
Er for det Andet!
Saa hør da, hør! i Vildmandslandet,
Der taler hver for sig.

Af samme.

Frem til Striden! Æren kalder,
Fienden er ved Havets Bred,
Vældig han vor Kyst anfalder,
Gaaer med ham med Tapperhed!
Kongen, Landet forbeer Eder;
O hvo gaaer da ei med Lyst?
Gaaer til Kamp, til Seir, til Hæder!
Tvang er kun for svage Bryst.

Af samme.

Hvis jeg skal eengang blive Brud,
Selv Kjærlighed maae Baandet flette,
En varig Krands bevinget Gud
Paa vore Tindinge skal sætte;

Et Valg, ſom ſtrider mod vor Lyſt,
En Kilde bliver ſnart til Taarer.
Dig, Frihed! jeg mig da udkaarer.
Du glæder mit utvungne Bryſt.
Bør Hjertet ſelv ei knytte til
Den Knude, ſom ſkal evig vare?
Snart Elſkov Flugten tage vil,
Ifald dens Frihed ſtaaer i Fare.

Af ſamme.

Staaer hendes Hjerte til at vinde,
Jeg hver Medbeiler trodſe vil;
Mig Fare, Møie ei er til,
Jeg intet ſkal beſværligt finde.
Ei Havets Skræk ſkal hindre mig,
Ei Nordens Kuld, ei Sydens Hede,
Ei alle Elementers Krig,
Og alle Stormes barſke Vrede;
Alting blir yndig, ſødt og let,
Naar Brudgoms Navn ſkal lønne det.

Af samme.

Elskede! Du gik til Striden,
Strid! bliv stor, bliv Helte lig,
Herligt staae dit Navn i Tiden!
Verden skal misunde mig.
Flyder kun, I Taarer, flyder,
Den Bekymring selv er Lyst.
Saaret Elskov, Ven gyder
Snart sin Lindring i mit Bryst.

Af Cecilie.

Det Hjertes Friheb er ei meer,
Som Elskovs Magt engang erkjændte,
Og intet kan udslukke der
De Luer, Kjærligheb antændte.
Selv troløs, den omsonst vort Bryst
Sin tabte Friheb gav tilbage,
Der Hjertet vidste at indtage.
O Elskov! grusom er din Lyst!
O, hør min Klage!
Og skal din Grusomheb
Et saaret Bryst fortære,
Jeg dig vil lydig være,

Til Løn for al min Kjærlighed.
Du redde dog paa Gravens Bred
Ham, som forvolder al min Plage.
Hvem jeg — jeg sukker end — og Grusomme! for dig,
For dig, som har opfyldt med Smerte
Den Barm, som kun ved dig var lykkelig,
Som knuset har et ømt, et saaret Hjerte.
Men Tanken blot om dig skal tænde
En flukt, men alt for billig Harm,
Ei meer skal Elskovs Lue brænde,
Bliv kold, som hans troløse Barm!
Een kjærlig Uro end opliver
Den ilde slukte Brand.
O grumme Tvivl! du sønderriver
Et Bryst, som ham ei glemme kan.

Af samme.

Lidt mere kaft, lidt mere Ild,
Tro mine Ord, jeg kjender Kjønnet.
Hvad skal det kolde Væsen til?
Det bliver dog ei ret paaskjønnet.
Man anseer den Ærbødighed,
for, hvad den er, for bare Kulde,
De kommer ingen Vei dermed,
Nu har jeg sagt Dem, hvad De skulde.

Barcarolle af samme.

Klar skinner Solen over Skoven,
I Skyggen tripper Lam og Faar;
Skion Anne dristig og forvoven
Allene ind i Skoven gaaer.
Hører, smaae Piger,
Smukt, hvad jeg siger,
Eensomhed altid undviger!

Saa kommer hun just til en Kilde,
Først stod hun der, og speilte sig,
Saa tænkte hun, det var ei ilde,
Om her engang du badede dig.
Hører, smaae Piger! o. s. v.

Hun netop ned i Vandet stiger,
Saa viser Mester Jesper sig,
God Dag, skjøn Anne! Knægten siger:
Hvorledes anstaaer Badet dig?
Hører smaae Piger o. s. v.

Da blev skjøn Anne vreed og skjændte,
Dog fræmtes Jesper ei derved;
Han Pigers Hjerte bedre kjændte,
Skjøn Anne blev ei længe vreed.

Hører, smaae Piger!
Smukt, hvad jeg siger,
Eensomhed altid undviger.

Romance af samme.

At mig min Hans, jeg ham udvalgte,
Det var bekjendt for een og hver,
Min Fader selv mit Valg bifaldte,
Og anſaae ham ſin Datter værd.
Et helligt Baand man ſønderriver,
Men ingen Tid adſpurgtes vi;
Ak naar uhældig Følgen bliver,
Forældre tit er Skyld deri.

Med redeligt og trofaſt Hjerte
Han ſvor mig evig Kjærlighed;
Forſtillelſe jeg aldrig lærte,
Glad jeg modtog min Elſktes Eed,
Et helligt Baand man ſønderriver,
Men ingen Tid adſpurgtes vi;
Ak naar uhældig Følgen bliver,
Forældre tit er Skyld deri.

Vor Egn erfoer mit Held med Glæde,
Af Hjertet man lykønſkte mig;

Vor Bryllupsdag man alt berebde,
Ak jeg mig troede lykkelig,
Et helligt Baand man ſønderriver,
Og ingen Tid adſpurgtes vi,
Ak! naar uhældig Følgen bliver,
Forældre tit er Skyld deri.

Efter det Franſke.

Du, ſom kom nys fra America,
Fortæl, min Faer,
Hvordan jeg der med Angelica
Vel faren var?
Er præſteviet Ømhed hos Qvinde og Mand
Vel ogſaa der
Latterligt Tøy mellem Folk af Forſtand?
Ligeſom her?

Er Troſaſthed i America
Dyd hos en Glut?
Er der en dydig Angelica
Vis paa ſin Gut?
Er Klasſer og Løgn om en Fyldfri Mand
Ei anſeet der
Som Spøg blandt Folk af oplyſt Forſtand,
Ligeſom her?

Var det ei ſtinkt i America,
Bonhørt at frie
Paa een Gang til en Angelica
Og andre ti?
Den ſom loe ſamtlige elleve ud,
Mon han vel der
Blev mindre velkommen hos tolvte Brud,
End han blev her?

Er alting ej og i America
For Penge fal?
Selv Elſkov af en Angelica?
Dens Fryd dens Qval?
Men blev det Elſkovs pinende Glød,
Man har vel der
Godt Folk, ſom hjelpe i ſaadan Nød,
Saavelſom her?

Af Skindſygſotten America
Vel ogſaa yeed?
Der blev vel og en Angelica
Af gammelt kjed?
Men ſkeer det, har man da den Forſtand
Endogſaa der,
At løbe fra Huus og fra Børn og Mand
Saavelſom her?

Nu! — uden Tvist i America
Og hvert et Land
En tro og dydig Angelica
Der findes kan;
Men, paa Miracler jeg lidt kun troer,
Gaar det ei der,
Og paa den samtlige syndefulde Jord,
Omtrent som her?

Sang

paa

Commandeurinde Morgenstjernes Fødselsdag

den 22de Februar 1804.

Tidt er det sagt,
For tidt erkjendt ved Magt:
Her er for koldt og flemt i Norden,
Knapt somme vil troe,
At i vor Krog af Jorden,
Folk burde boe.

Og det er sandt,
Paa denne Jordens Kant
Trives ej Druer og Lemoner;
Nu! hvad her ei groer,

Vi fra fremmede Zoner,
Bringe vort Nord.

Men Venner, nej,
Nei Sandheb er det ej,
Her Jordens bedſte Frugt ei trives.
Hvad mon det er,
Hvor mon det gives,
Som ſavnes her?

Glæde og Fryd
Og muntre Sanges Lyd,
Venſkab og Elſkov — er' Producter
Som, vi jo ſee,
Modnes her og bær Frugter,
Trods al vor Snee.

Og har vor Ven
Selv' fra Hetrurien,
Den bedſte Plante han der kunde finde,
Bragt til vort Nord,
Bragt os vor Veninde —
Held ham derfor!

Og i vort Nord
Den ſkjønne Plante graer
I varig Blomſtring end den ſamme;
Og ſom vi ſee

Ligne den ynbige Stamme
Aflæggerne.

O længe saa
I varigt Flor bestaae
Planten saa skion, og hver dens Spire!
Længe og frd,
Venskab! den fryde og zire
Din glade Bo.

Sang

ved Høitideligholdelsen af

Fru J. Langes Fødselsdag.

paa Kastrup den 13 Februar 1796.

I hele to Hundred og Fire Snees' Aar
Beboet af Amagre Amager staaer;
De godt Folk, Elisabeth herhid forskrev,
De pløied, og plantet, og Kaalhandel drev;
Men aldrig men aldrig jeg mærked som nu
Til Amager stande saa meget vor Hu.

Imellem den Kaal og de Roer man fandt
Nu vistnok ret gode Amagre iblandt;
Men vist er det, Landet ei forhen blandt dem,
Hvad nu er dets Zir og vor Fryd, viiste frem.

O Lange! din huldе, din yndige Viv
Gav Amager Ynde og Skionhed og Liv.

Forskiønnet ved Hende, du bragte herhen,
Rigt Amager derfor belønne sin Ven,
Og Blidt, som Hun selv, smile alt Hende mod!
Alt trives, alt blomstre omkring hendes Fod!
Selv længe, o Lange, som nu saa tilfreds
Hun fryde, oplive, forskionne sin Kreds!

Sang
til
Festen paa Farumgaard,
den 19 September 1809.

Vi reise paa Land, og vi reise paa Sø
Saa vide de Søkorter lange,
Saa favre som Siællands velsignede Ø
Vi finde paa Jorden ei mange.

I venlige Lund' mellem speilklare Kiær
Paa smilende Sletter og Bakker,
Af Byer, af Borge, af Egne her er,
Hvor mangen ret inderlig vakker!

Men mellem dem alle, hvor Tanken end naaer,
Meer vakker blev ingen at finde,

End Svanenskjolds deilige Farumgaard,
Og det baade ude og inde.

Derude, alt hvad ved Skaberens Bliv
En Egn paa Jorden vel pryder;
Derinde, Han Selv og Hans huldе Viv
Og de Børn med arvede Dyder.

Hr. Svanenskjold stevner til Farumgaard
Et Glædskabs Gilde tilsammen;
Og fremfor udi det hele Aar,
Der hersker frydeligst Gammen.

"Festlig, saa lyder Hr. Svanenskjolds Bud,
"For alle Aarsdets Dage,
"Var alle Aar mig den Dag, da Gud
"Mig gav min velsignede Mage.

"En bedre Gave hans Godhed ei
"Har nogen Dødelig givet;
"Med Blomster bestrøer hun hele min Vei,
"Og fryder, velsigner mig Livet.

"I Dag det hendes Fødselsdag er,
"Den Aarets ypperligst skjønne;
"Paa denne Dag min Attraa det er,
"Hendes Værd, om jeg kan, at belønne.

"Hun Døttre mig fødte — Hendes Tak og min Gaa! —
"Sig selv hun dem danned' saa rige —
"Den ældste blandt dem i Dag er Brud
"Bliver Kone af ypdigste Pige."

"Jeg fører en Ungersvend til hendes Bryst,
"Af Danmarks Sømænd de gjæve;
"Af dem, som er Fædrelands Hæder og Lyst,
"Og atter engang os skal hæve.

"De valgte hinanden, og hun valgte saa,
"At glade vi Valget stadfæste;
"Og froe i Hjertet os alle vi spaae,
"De valgte sig begge den bedste.

"Velsignelse over de Unge To
"For hver af tilstundende Dage!
"Om Sneſe Aar, som i Dag saa froe,
"Paa denne de skue tilbage!

"Velsignelse over den ædle Viv,
"Hvis Fest os i Dag kalder sammen!
"Held over hver Dag af hendes Liv!
"Os alle Held, Glæd, og Gammen!"

Saaledes taled Hr. Svanenskjold,
Hvad Sangen her kun skal gjentage.

Han leve, Han Selv og hans Husfrue bold,
I mange lykſalige Dage!

Med Dage, ſlige, ſom denne her,
Saa glade, haabrige, ſkjønne,
Saa mange, ſom Søſtre af Bruden der er,
Snart Himlen Forældrene lønne.

De leve — de leve — i mange Aar —
Og ſtedſe i voxende Glæde!
Saa være den yndige Farumgaard
Beſtandig Lykſaligheds Sæde!

Sang
paa
Fladeby den 26de December 1805.

Den kjære, velſignede, frydfulde Juul,
Som fordum oplivede Jorden,
Saa ingen Slags Glæde for den kreb i Skjul,
Men fryded iſær vores Norden,
Den ſyntes omſider aldeles at ſlye,
Hverken at findes i Land eller By. —

Chor. { Al Julen den ſyntes aldeles at ſlye,
Hverken at findes i Land eller By.

Det Uvæsen skued' Hr. John og hans Viv;
Det angred' de frydgode Baade;
De sagde til Julen: "skye ikke, nei bliv!"
De agted hans Flugt for en Vaade.
"Men vil du dig skjule, o frydrige Juul,
"See da, vor Fladeby være dig Skjul!"

Chor. { O hvis du vil skjule dig, frydrige Juul!
Fladeby være dit frydrige Skjul.

Og see deres Fladeby yndig og blid
Blev Tempel for Julen den bolde,
Og Venskab og Munterhed tyede hid,
Her de Julens Fest monne holde.
O Juul, see dit Tempel din Fest alt bestaaer
Frydelig her nu i Rækker af Aar.

Chor. { O Juul, see dit Tempel, din Fest alt bestaaer
Frydelig her nu i Rækker af Aar.

Tak vorde de Edle, Hr. John og hans Viv
Som bjergede Julen den gjæve!
Blot frydblide Dages langvarige Liv,
Omgivne af Venskab, de leve!
Saalænge som Himmelens Hvælving er blaa,
Fladeby blomstre, dens Juulfryd bestaae.

Chor. { Saalænge som Himmelens Hvælving er blaa
Fladeby blomstre, dens Juulfryd bestaae!

Tutissimi.

Tak vorde de Edle, Hr. John og hans Viv ꝛc.

Bryllupssang.

October 1809.

Fra Jordens Midtes altfor hede Belte,
Hvor evig Sommer gjør en ør,
Til der, hvor Solen ei formaar at smelte
En Is, som derfor aldrig teer,
Er Mennesket, saa have Reisende sagt,
Heel overalt efter Lykken paa Jagt.

De allevegne vove, savne, lide
Alt, alt, for at faae hende fat;
De færdes, kjøre, løbe, seile, ride,
Fortsætte Jagten Dag og Nat;
Men, som man forsikrer, høist bitterlig faa
Lykkes det, hende, de søge, at naae.

Man kiøber Godser, og man bygger Slotte,
I Haab at did hun lokkes hen;
Naar da man seer, hun nu enda tør spotte,
Man sælger — river ned igjen;
Snart atter man seer hende — seer hende flye —
Og nu fortsætter man Jagten paa ny.

Ja selv de mægtige paa vores Klode,
Skal heri ligne heel de Smaa. — —
Og mangen talrig Hær og mangen Flaade
Blot for den Jagts Skyld rustes maa.
Dog nævnes der neppe den Seirer, hvis Mägt
Lykken hjem med sig til Fange har bragt.

Saa al den Jagt er efter blot en Skygge?
En Drøm? et tomt Indbildnings-Spil?
Saa kun i Luften vi os Slotte bygge?
Og der er ingen Lykke til?
Saa vældig, saa smaalig, saa kummerlig søgt,
Den er et Syn kun, der for os har svøgt?

Men held os, nei! skjøndt Skygger om os sværme,
Som tit man giver Lykkens Navn;
Forsvinde de ei, naar vi os dem nærme,
Vi dog kun Skygger faae i Favn.
Nei held os, Lykksalighed, held blandt os boer,
Og skjøndt tit ukiændt forskjønner vor Jord.

Ved Magt og Vælde er hun ei at fange,
Hun lokkes ei ved Glands og Pragt;
Hun flyer en alt for stormist Søgen bange,
Opspores ei ved saadan Jagt.
Men kjærlig hün gjerne hos dem fæster Bo,
Hvor neppe søgt hun kan nydes i Ro.

Helst der, hvor hende Hymens Haand fremleder
— Maaskee snart aldrig uden den —
Omslynget med hans skjønne Rosenskjæder,
Endog ei ventet, tyer hun hen;
Omfavnet, og kjendt ved sit rigtige Værd,
Siden et Hiem hun stedse har der.

Held dem, til hvilke Hymen saa fremleder
Gudinden, alles Ønskers Maal!
Held Brud og Brudgom, ædle Par, held Eder!
Høit Venner! Bruds og Brudgoms Skaal!
Den Lykke i Dag Eder favner saa fro,
Stedse o stedse hos Eder maa bo!

Bryllupssang.

Engang en, der dog har Rygte
Af sin Viisdom, siges der,
Gik ved høilys Dag med Lygte
Ud at søge Mennesker,
Søgte Staden om heel grant,
Meente, han dog ingen fandt.

Snart der kom i talrig Vrimlen
Folk af al Slags Rang og Dont;

Hin belygtede nøje Stimlen,
Fattig, Rig, Soldat, Archont, —
Hvad han søgte, fandt han ei;
Rynked' Panden, gik sin Vei.

Heel forskjælligt lød de Domme
Over saadan Viismands-Færd.
"Han har tidsnok, mumled somme,
"Midt i Sværmen! — søg dem der!"
Mængden vel, skjøndt hver for sig,
Meente: "seer den Nar ei mig?

Men hvad var da det, han søgte,
Hvis den Søgen ej var Tant? —
Venner, om han med sin Lygte
Her blandt os sig nu indfandt?
Skulde han ei heller her
Troe at finde Mennesker!

Meente han, at Navnets Hæder
Er med Ret kun dens, hvis Barm —
Reen, — for alle ædle Glæder,
Alt hvad skjønt og godt er, varm —
Frydes kun ved selvfølt Deel
I forplantet Dyd og Held;

O han komme med sin Lygte!
Held os, thi blandt os han her

Finde skal, hvad hist han søgte,
Ædle sande Mennesker. —
Slet hver Rynke ud, og blæs
Lygten ud, Diogenes!

Om de ædle, elskte Gamle —
Længe længe leve de!! —
Talrig Kreds sig at forsamle,
Dem at vorde lig, vi see, —
Sande ædle Mennesker,
Navnets fulde Hæder værd.

Held, o Held, den ædle Klynge!
Tak Dig, Hermann, som i Dag
Lod Din huldе Brud indslynge
I det sande Hæderslag!
Blid velsigne Eder Gud!
Leve Hermann og hans Brud!

Sang
for
Dreyers Klub
paa
Stifterens Datters Bryllupsfæst 1809.

"Hvor det var skjønt, ifald vi kunde blandt hverandre,
"Før det ad Eden staaer,
"Her nede blandt vor Jords Pudseerligheder vandre
"Syv — otte Hundred Aar.

"Men ak; Moer Eva har os denne Spas fordærvet;
"Hun Plads ved Englefad
"Har sine kjære Børn langt snarere erhvervet,
"End de der spise gad."

Vi derfor bør det lidt, vi fik, af Liv benytte;
Men ak det er saa kort!
Og alt for jevnlig vi erindres om at flytte
Kun alt for tidlig bort.

Dog Held os, vil vi kun, saa rinde Livets Dage
Dog ei enda saa snart;
Trods Knoklemanden selv, vi holde smukt tilbage
Paa dets for raske Fart.

Thi, Venner, lever ei i trofast Venskabs Minde
Hver sand og værdig Ven?

Kun, hvad ei er Vi Selv, gaar bort — os selv vi finde
I Venners Barm igjen.

Og har vi her vort Liv fuldkommen til et Eden
Ved Søn og Datter gjort,
Saa er det ganske klart, vor Vandreskab herneden
Er ei enda saa kort.

Naar ogsaa Vægt af Aar gjør vore Trin lidt tunge,
Os selv lidt mindre krye;
I Børn og Børnebørn vi see os atter unge,
Og hele Verden ny.

Vort Samfunds Stifter, Dig, vor gode gamle Dreyer!
Held Dig vor Hædersven;
See dette Samfund, som alt Sneese Aar dig eier,
Nu har dig ung igjen.

Til Lykke, ædle Ven! end skal vi med hverandre,
Før det ad Eden staaer,
Her nede blandt vor Jords Pudseerligheder vandre
En artig Rad af Aar.

Nyd Venskabs Salighed, nyd Faders skjønne Glæder,
I mange Aar endnu!
O stedse leve skal vort Selskabs Fryd og Hæder
I Børns og Venners Hu!

Bal-Vise.

Hele Verden speculerer
Paa den Kunst at blive glad;
For at finde den man bærer
Sig som oftest baarlig ad.
Vi, som fandt den, bedst kan vi
Underviise os deri.

Først og fremmerst maa til Glæden
Haves varm og ægte Lyst;
Thi der er mod Kjedsomheden
For den Lunkne ingen Trøst;
Den, som ikke glædes gad,
Bliver heller aldrig glad.

Men at Mennesket er eene,
Er ei godt, som Moses skrev;
Først ved Eva, vil man meene,
Paradiis lykkaligt blev.
O! naar Manden glædes vil,
Der endnu maa Eva til.

Mand og Qvinde bleve skabte
Til hinandens Salighed;
Den og Paradiis de tabte,
Da der kom en Slange med;

Hvis vor Glæde skal bestaae,
Ingen Snog her taales maa.

Vedre, fyrretyve Gange,
Er vor Fryd, end Adams var,
Vi er uden Snog og Slange
Henved fyrretyve Par.
Vores Fryd er reen som hans;
Vi har forud Sang og Dands.

Vist kan Ædles Hjerter frydes
Naar og hvor det være skal,
Selskabs Glæder dog nok nydes
Allerbedst paa velvalgt Bal.
Vi — naar vi vil glædes ret,
Bede venligst om end eet

O! at hver, som Fryd fortjener,
Efter mangen velbrugt Dag
Stundom mellem glade Venner
Nyde den, som vi med Smag,
Og, som vi, i Bunterad,
Ønske hele Verden glad.

Den 19de December 1808.

"Den kommer aldrig meer tilbage,
"Den Glædens hulde Dag, som randt."
Saa lyder ofte Mismods Klage,
Men, Venner, er det derfor sandt?

Endnu, saalænge jeg har svævet
Paa Kloden her — en heel Deel Aar —
Jeg har een Gang hvert Aar oplevet
Ny Sommer, Vinter, Høst og Vaar.

Og troer mig, Venner, hver Gang kommer
Hver Aarstid lige huld igjen;
Thi skjøn er ei blot Vaar og Sommer,
Men Høsten med, ja Vinteren.

Enhver — saa bød Naturens Orden —
Lidt Uveir alt iblandt vel har;
Der bruser Storm, der bundrer Torden,
Men snart igjen er Himlen klar.

Men af de sande Glædesdage
End udebliver ikke een,
Som kommer jo bestemt tilbage
Med Haab om fleer endnu som den.

Saa Venner froe vi see oprinde
Paa ny den Dag, os samler her;
Saa samler den om vor Veninde,
Endnu den Kreds, hvis Pryd hun er.

Og hendes Aand og Ynde fryder
Den Ædles glade Kreds endnu;
Og frydfuld Høitidssangen lyder,
Og Glæde fylder Kredsens Hu.

Velkommen Dag, o du oprinde
Saa fro i mange, mange Aar!
Nu, hver Gang du for vor Veninde
Begynde et lykfaligt Aar!

Nytaarssang.

Du rinder, du rinder
Saa ilende bort!
O Aar, og forsvinder,
Og varer saa kort;
Nys kom du at favne
Os blid som en Ven;
Alt nu vi dig savne!
O bie! o bie!
Vend om! kom tilbage igjen!

Vend om! kom tilbage!
Saa snart du ei flyi.
Kom, giv os de Dage,
Du bragte, paa ny!
Var' end af dem somme
For Skyer ei frie;
O, nu er' de omme!
Held os! held os!
Os droge de Skyer forbi!

Men glade vi nyde
De blideste Kaar;
At frydes og frydе,
Den Lykke blev vor!
O — Dage som denne,
Hvi ile de hen?
Tilbage de vende!
O stands, o stands!
Vend, flygtende Aar, hid igjen!

Og langsom du rinde,
Men yndig og blid!
Før jevnt vor Veninde,
Fremilen de Tid,
Thi længe hun være
Sin Elskedes Fryd!
Og Mønster og Ære,

Som nu, som nu,
I qvindelig Ynde og Dyd!

Og stedse hun nyde
Som nu, saa tilfreds,
Den Himmel, at fryde
Paaskjønnende Kreds!
Af Døttre saa lignet,
Mangfoldig i dem,
I alting velsignet,
Som nu, som nu,
Hun skue sit yndige Hjem,

Paa Bakkegaard.

den 28de Juni.

Held den Mand, hvis Sjæl sig fryder
Ved sin Lod, som Lykkens Ven,
Dobbelt glædet, naar han nyder
Deelt med andre glade den;
Held den ædle Mand, som nyder
Saa den Lod, ham Himlen byder!

Dobbelt Held, hvo Glæden deeler
Med en Barm, den værd som hans!
Vanheld flygter, Avind skeeler,

Svinder bort i Glædens Glands!
Tifold Held den Mand, som nyder
Saa den Lod, ham Himlen byder!

Og naar da, erkjendt, paaskjønnet,
Han af talrig Vennekreds
Sig omringet seer, og lønnet
Af hvers Blik, selv saa tilfreds!
Held den ædle Mand, som nyder
Saa den Lod, ham Himlen byder!

Og naar nu han seer tilbage
Paa den Rad velbrugte Aar;
O kun froe og blide Dage,
Kan han see, der foreſtaaer.
Held den ædle Mand, som nyder
Saa den Lod, ham Himlen byder!

Ædle Hjorth! — o see tilbage —
See din Kreds — betragt dit Nu —
See din ædle elskte Mage
Fremad see — hin Mand er Du —
Længe leve du, som nyder
Saa den Lod, dig Himlen byder!

Som nu, som nu,
I qvindelig Ynde og Dyd!

Og skjøde hun nyde
Som nu, saa tilfreds,
Den Himmel, at frydе
Paaskjønnende Kreds!
Af Døttre saa lignet,
Mangfoldig i dem,
I alting velsignet,
Som nu, som nu,
Hun skue sit yndige Hjem,

Paa Bakkegaard.

den 28de Juni.

Held den Mand, hvis Sjæl sig fryder
Ved sin Lod, som Lykkens Ven,
Dobbelt glædet, naar han nyder
Deelt med andre glade den;
Held den ædle Mand, som nyder
Saa den Lod, ham Himlen byder!

Dobbelt Held, hvo Glæden deeler
Med en Barm, den værd som hans!
Vanheld flygter, Avind skeeler,

Svinder bort i Glædens Glands!
Tifold Held den Mand, som nyder
Saa den Lod, ham Himlen byder!

Og naar da, erkjendt, paaskjønnet,
Han af talrig Vennekreds
Sig omringet seer, og lønnet
Af hvers Blik, selv saa tilfreds!
Held den ædle Mand, som nyder
Saa den Lod, ham Himlen byder!

Og naar nu han seer tilbage
Paa den Rad velbrugte Aar;
O kun froe og blide Dage,
Kan han see, der foreslaaer.
Held den ædle Mand, som nyder
Saa den Lod, ham Himlen byder!

Ædle Hjorth! — o see tilbage —
See din Kreds — betragt dit Nu —
See din ædle elskte Mage
Fremad see — hin Mand er Du —
Længe leve du, som nyder
Saa den Lod, dig Himlen byder!

Fødselsdagsvise.

Dage komme, Dage gaae,
Held for hver den Gudes Dage!
Kan det skee, da gid jeg maa,
Hver min Dag i Fryd hendrage!
Hver Dag følge Fryd og Held
Hver ærlig Sjæl!

Chor.

Hver Dag følge Fryd og Held
Hver ærlig Sjæl.

Ønske vi hver ærlig Sjæl
Hver sin Dag i Fryd at vandre,
Hvad fortrinligt faaer da vel
Fødselsdagen for de andre?
Dog jo den for en og hver
Den første er.

Chor.

Fødselsdagen for enhver
Den første er.

Var nu, for Exempel, den
Af vor — — ei oplevet,
Af vort Lag, vor Fryd, vor Ven,
Her var ei det mindste blevet;

Men den kom, vi fik ved den
En ædel Ven.

Chor.

Held vor Dag! vi fik ved den
En ædel Ven.

Spørger, Venner, Hende ad,
Mandens huldе skjønne Mage,
Hvilken Dag er hende glad
Fremfor alle Aarets Dage?
Og i blanke Øie seer,
Hvad Dag det er.

Chor.

O i hendes Øie seer,
Hvad Dag det er!

Tutissimi.

Glad, som os den skuer her,
Oplev, Ven med elskte Mage,
Lykkelig, som Lykken værd,
Mange ideel glade Dage!
Til den sidste rinder hen,
Forbliv vor Ven,

Sang
paa
Kammerherinde Ankers Fødselsdag
den 28de Juni 1799.

Nogle Stemmer.

Vi sanktes her til ædel Glæde;
Og er vel nogen her tilstede,
Hvis hele Sjæl ei stemmer i:
"Fra fjerneſt Syd til øverſt Norden,
"Gid hver, som aander Liv paa Jorden,
"For al dens Sorg og Kummer fri
"Var lykkelig og glad som vi!

Chor.

O var, for al sin Kummer fri
Den heele Verden glad som vi!

Nogle Stemmer.

Men ønske vi, paa denne Klode
At hver og een var vel til Mode,
Og alt kun aandeb' Fryd og Held;
Hvad Ønske har vi da tilbage
For den, som bruger Livets Dage,
Kun til at fremme andres Vel,
Kun derved fryder egen Sjæl?

Chor.

O det er Guddoms Ild og Held,
At skabe Fryd og gjøre Vel.

Men hun, hvis blide Ømhed lønner
Den ypperste blandt Norges Sønner,
Og elskes omt af ham igjen;
Hvis Blidhed Mandens Dage fryder,
Og hæver ham til nye Dyder,
Hvad Lykke eier Himmelen,
Som kan endnu forøge den?

Chor.

Hun lønner Norges Ziir og Ven,
Hvad Lykke kan forøge den.

En Stemme allene.

Og jeg, som skylder denne Moder
Alt hvad jeg nød af Livets Goder,
Selv dette Hjertes Følelser;
Min inderligste Tak fremstræber,
Men Ønsket dør paa tause Læber;
Kun dette: Altid, som hun er,
Hun nyde længe Glæden her!

Chor.

O altid altid, som hun er,
Hun nyde længe Glæden her.

Alle.

O længe hendes Hjerte nyde
Den Vellyst, ædel Kreds at fryde,
Blot derved glad hun føler sig;
Og Sundhed hende tro ledsage
Ad mange idel blide Dage

Og saa Sig selv bestandig lig
Hun leve længe lykkelig.

Tuttissimi.

Sig selv Sig selv bestandig lig
Hun leve længe lykkelig.

Hymne til Februar

bestemt til at afsiunges dens 15de Dag.

Ej Flora med duftende Blomster, har strøet
Dih Vei over Enge og Dale,
Og ei Philomela henrykkende sødt
Omluller din natlige Dvale.

Ej Phœbus opildner dit kjølige Skjød
Med livsvangre qvægende Lue;
Som oftest han knap bag et Slør dig tilbød
Sit straalende Aasyn at skue.

Afkronede Ceres ej heller din Vei
Bepryder med gyldene Dynger;
Den lystige frydende Bachus dig ej
Med nymodne Druer omslynger.

Kun simpel og hvid — thi af Snee er din Dragt,
Kun Perler af Jis den omfunkle;

Og blandt dine Brødre i Glimmer og Pragt
De fleste dig synes fordunkle.

Og bog, Februar! Af os alle, som her
Du frydelig vinkede sammen,
Fortrinligen Sjøn, og velkommen, og kjær,
Du hyldes med Glæde og Gammen.

Ej Vaardagens Ambra, ej Høsthagens Guld
Du bød vore Øine betragte,
Men o en Veninde saa yndig og huld
Du for vore Hjerter fremdragte.

Og Venskab og Ynde, og Fromhed saa blid,
Og alle elskværdige Dyder,
Du stifted en Fest; og paa den du os hid
Til Glæde og Gammen indbyder.

Vor Tak, Februar, og vor Hylding modtag;
Saa frydelig vi den frembære.
Sjøn, fremfor hver Aarets henrullende Dag,
Hvert Aar os din Festdag skal være!

Din yndige Datter — velsignet og glad
Hun leve, hun leve, hun leve!
Men hver hendes Dag — Tidens Styrer! o lad
Lykksalighed stedse omsvæve.

Sang
paa
Fru Moltkes Fødselsdag.

Storm og Tordden, Sorg og Klage,
Frost og Hagl og Krig og Kiv,
Mørkne alt for mange Dage
Af de Dødeliges Liv.
O men dog blev denne Klode,
Ei blandt disse Rædsler tabt,
Men til Glæde for de Gode
Af et kjærligt Væsen skabt.

Ei dog altid Lynet funkler,
Tidt er Himlen blank og reen;
Tordenskyen ei fordunkler
Evig Stjernehvælvingen;
Men naar skakket Uveir iler
Snart forbi, og skjuler sig,
Jordens sande Glæde smiler
Evig uforbunklelig.

Fromhed, Blidhed, som udbreder
Sig til hvert dem værdigt Bryst
Ynde, Godhed, det er eder,
Som er' Jordens sande Lyst.

Sødt i eders Straaler svinde
Alle Skyer spredte bort;
Selve deres dunkle Minde
Der blier mindre mørkt og fort.

Held os; held os! os omsvæve
Jordens bedste Glæder her
Blidhed, Ynde, Godhed leve!
Eders Fest i Dag der er.
Ofte denne Dag I fryde,
Hver Gang som i Dag tilfreds!
Længe vor Veninde pryde
Glædet selv sin glade Kreds!

Ved Aarets Slutning.

"Med Jil bortrinde Livets Dage,
"Som Lynglimt hver dets Fryd forsvandt;"
Saa lyder ofte Mismods Klage;
Men, Venner, er det ogsaa sandt?

Hvad er det da, som saa forsvinder?
Snart henrandt atter nu et Aar;
Men i et nyt der strax oprinder
Ny Sommer, Vinter, Høst og Vaar.

Og i det ny' hver Aarstid kommer
Fornyet lige skjøn igjen;
Thi skjøn er ej blot Vaar og Sommer;
Men Høsten, ja selv Vinteren.

Iblandt — saa bød Naturens Orden —
Hver Aarstid stundom Uveir har;
Der bruser Storm; der dundrer Torden;
Men snart igjen blier Himlen klar.

Og evig ungt og nyt oprinder
Hvert Blomst igjen, som var os kjært;
Og eene det, henglemt, forsvinder,
Som ikke var vort Aassyn værdt.

Thi Mindet selv af Torbnens Bragen,
Og Lynets Blink, og Stormens Drøn,
Naar nye Aar gjenføder Dagen,
Gjør kun dens Sol desmeere skjøn.

Men af de sande Glædesdage
End udebliver ikke een,
Som kommer jo bestemt tilbage,
Og Haab om fler' endnu som den,

"Selv den, som os kun Savn gjenføder
"Af tabte Fryd — endogsaa den?" —

Erkjendtligt Minde den forlober,
Og gyldne Haab: vi sees igjen —

Sort Uveirsky omhylled' Jorden
Paa mangen nu henrunden Dag;
End ruller ræbfelfulde Torden,
End lyder hule Stormes Brag.

Men Kjøn fremlysner dog i Osten
Den blide Soel fra Sam herneb,
Som snart — o snart — vil hæve Røsten,
Og kjærlig byde Jorden Fred.

O rul da, rul da kun tilbage,
Men o! i Fredens huldе Lyl —
Du Krebs af nu henrundne Dage,
Og fro' vi favne dem paa ny.

Enhver af deres hele Kjæde
Er os en kjær gjenfunden Ven,
Naar engang før den gav os Glæde,
Den skal os nu fornye den.

Thi med erkjendtlig Hu vi gjemme
Hvers Minde, som os før var kjær;
Men stræbe alt o alt at glemme,
Hvad klogest ei fornyes meer.

Dog ej blot ſvundne Dages Minder,
Os blid, er dek, der foreſtaar!
Selv var da du, ſom nys oprinder,
Os et af Gud velſignet Aar.

Sang
paa
Frederiksværk
den 19 December
Ejerens Fødselsfest.

Skjøn og herlig, thi til Fryd
Vrimmel af utalligt Gode,
Tuſindfoldig Glædeslyd,
Skabtes hele Jordens Klode.
Sandt der ogſaa Mørkner gives,
Ingen Glædes blide Hjem,
Men naar Kunſten der ſtaaer frem,
Døde Mrk ved den oplives.

Chor.

Ædle Kunſt, hvor du ſtaaer frem,
Døde Mrk ved dig oplives.

Skaberherren ved ſit Bliv
Ikkun Glædens Frø henſaaede i

Men i det at vække Liv,
Huld til Konsten han betroede.
O men de, hvis Kraft fremlede
Ædle Kunst til Skaberdaad —
Skjøn er disses store Lod,
Evig Jordens Tak og Hæder.

Chor.

Stor og skjøn er eders Lod;
Evig Jordens Tak og Hæder.

Hvilken Udsigt er ei mærk
Ud i fjerne Oldtids Dage!
Var selv Fredriksværk ei Mærk
Kun en føje Tid tilbage!
Men hvor skjønt saaes alt oprinde
Under Kunstens Skaberhaand,
Hid fremkaldt af Classens Aand!
Leve, leve Classens Minde!

Chor.

Leve, leve Classens Aand,
Classens Daad, og Classens Minde!

I, som han fremkaldte hid, —
Jordens trofe Velgjørerinder,
Ædle Kunster, Vid og Flid —
Yndigt Hjem her stedse finder!
Blomstrer, gavner, værner, freder,

Pryder, hegner Danien!
Og hver Kunst og hver dens Ven,
Hver dens Dyrker, Held og Hæder!

Chor.

O, hver Kunst, og hver dens Ven,
Hver dens Dyrker, Held og Hæder!

Saa det vorde Stal; thi see,
Af vor Konges Ven betrygte
Staae de Kunstens Altere
Paa den Grundvold, Classen bygte.
Hædrens gyldne Krands belønner
Hædersbaad af Kunst og Flid.
Hævdet saa, faaer Kunstens Id
Værd og Agt blandt Nordens Sønner.

Chor.

Hædret saa, har Kunstens Id
Værd og Agt blandt Nordens Sønner.

Fædrelandets, Kongens Ven,
Ven og Værn for hvert Slags Gode,
Som Dit skjønne Værk til Mænd,
Saadan Hæder værd', betroede!
Selv Du fjern ved dem modtage
Dine Skarers Jubelskrig!
Hør dem takke, signe dig,
Krøve Held for dine Dage!

Chor.

Hør os takke, signe Dig!
Held for hver af dine Dage!

Nytaarssang
til
J. og Charl. Kjærulf.

Om hvilken Aarstid er den bedste, —
Som vel om alt, hvad Fortrin har, —
Man vel heel sjelden med sin Næste
I nogen Aarstid enig var.

For en er Vaarens lyse Grønne,
En Sommens Pragt og fulde Dag,
En Høstens Frugter særlig skjønne!
En fandt i Vintren selv Behag.

Men hvo fandt ikke Vaarens Grønne,
Ei Sommens Pragt og fulde Dag,
Ei Høstens gyldne Frugter skjønne,
Ei selv i Vintrens Sølv Behag?

Selv skjøn, hver Aarstid rask fortrænges
Af Aarets næste skjønne Tid;

End frydes han ved her at leve.
Vi ere ham, som han os kjær.
O vigt paa Glæder Livet er.

Som en retskaffen dydig Mand
Ham altid alle Gode kjendte;
Men derfor altid mødte han
Den Agt, Retskaffenhed fortjente.
Den til sin Grav han med sig bær,
O vigt paa Glæder Livet er.

Han sine Fædres Love tro,
Og tro sin Pligt som Mand og Borger,
Nød stedse Hjertets blide Ro,
Og Fribed for den Ondes Sorger.
Hvad er mod det vort Livs Besvær?
O vigt paa Glæder Livet er.

Ved klog og ærlig Virksomhed
Han vandt, hvad Nøisomhed behøver;
Men saa, at Flid har Brød derved,
Og ikkun Avind han bedrøver.
Og alle kjende Mandens Værd;
O vigt paa Glæder Livet er.

Men saa med sand velbædig Aand
Arbeidsomhed at sysselsætte,

Og nu med kjønsom gavmild Haand
Den Usles Kaar hver Dag at lette;
Det var hans Id paa Jorden her,
O rigt paa Glæder Livet er.

Hans Huus, saa mange Dyders Hjem,
Blev derfor ogsaa Glædens Tempel;
At Glæden altid lønner dem,
Beviser klart hans Livs Exempel.
Seer Brødre, Søstre, Venner her,
At rigt paa Glæder Livet er.

Og hvad han var som Ægtemand,
Og Fader — o som vores Fader!
O, at vi leve maa som han,
Og kjendes værd' en saadan Fader!
Den Godhed værd, han for os bær!
O rigt paa Glæder Livet er.

Han skuer, fra vor glade Kreds,
Sit heele lange Liv tilbage,
Han skuer fremad — vel tilfreds
Han siner ikkun glade Dage,
Og takker Gud for hver især!
O rigt paa Glæder Livet er.

O Gud! med mange Dages Fryd
Du ham blandt os endnu velsigne,

Os, med i Vandel, Daad, og Dyd
Vor elſkte Fader troe at ligne!
End længe han erkjende her,
Hvor rigt paa Glæder Livet er!

Og naar — Gud give ſeent — tilſidſt
Han ſamles ſkal til ſine Fædre,
Og han og vi vred faſt og viſt,
Han vandrer til det endnu bedre,
Hans ſidſte Blik end ſkue her,
At rigt paa Glæder Livet er.

Tilbageblik paa Ungdomstiden.

Lykſalige henfarne Tid!
Nei, aldrig I vende tilbage
I klare, I ſmilende ſkyfrie Dage,
Som gjorde vor Barndom ſaa blid.
Hvor blank og hvor blaa og hvor ſkjøn
Omhvælved os Himlen hiſt oven;
Hvor Ager og Eng da var grøn,
Hvor ſang da de Fugle i Skoven!

Hvor ſurred' fortroligen ſødt
Hin Bæk fra kryſtalklare Kilde,

Og Græsset, naar træt vi i Høstakken hvilde,
Hvor duftende qvægende blødt!
Hvad er det, som end gjør saa blidt,
Alt hvad fra hin Tid vi erindre?
Hvad gjør, vore Øine saa tide
Ved Tanken derpaa endnu tindre?

Lykkalige henfarne Tid,
Uskyldigheds sorgløse Dage!
Hvad holdt, og hvad holder endnu dig tilbage,
At ikke du og rækker hid?
End hvælver sig ligesaa skjøn
Den venlige Himmel hist oven;
End Engen er ligesaa grøn,
End ligesaa sødt lyder Skoven.

Men ak, I bortrinde og flye,
Med Itl I hinanden forjage
I favre, I Barndommens, Ungdommens Dage,
Dog see, I oprinde paa ny!
Hvor Uskyld og Blidhed i Sjel
Med kommende Aar ei forsvinder,
Der Uskyldens Alder og Held
Bestandig fornyet oprinder.

Thi see, kun forædlet, men blid,
Som da du ei kjendte til Sorgen,

Med Dage, Veninde, fra Aarkredsens Morgen
Gjenkommer din henrundne Tid!
Vi Fromhed, og vennehuld Dyd
Jo saae dig bestandig ledsage;
O ingen Tid aldrende Fryd
Skal prydе enhver dine Dage.

For
D. D. L. S.

En Vinter nu paa ny svandt hen;
Den svandt — dens Sorger og dens Glæder.
For sidste Gang vi hilse den,
For gjenfødt Sommer os adspreder.
End samler den os sidste Gang
Til Glædskabs Fid og munter Sang.

"Og hvordan var i Grunden saa
"Den Vinter, vi nu see henrinde?
"Mon ej som oftest kold, og graa,
"Og suur, og svøbt i barske Vinde? —
Den, Venner dog saa tidt, saa blid
Til ædel Fryd os samled' hid.

Alt vækkende til Liv og Fryd
Nu hulde Sommer skjøn fremsvæver;

Og Millioner Stemmers Lyd
Sig til! dens Lov mod Himlen hæver.
Alt glemmer sig — Alt stemmer i
Naturens store Symphonie.

Men snart vil Somren rinde hen;
Og Høstens gyldne blide Dage;
Naturens Slum skal da igjen
Os kalde til os selv tilbage.
O Kunstens — Tankens — Aandens Tid,
Og Vennefryds — er Vintren blid.

O Kunstens — vor Forædlings — Jid,
Og Venskab, Støvets bedste Glæde,
Er, Venner! det, os kaldte hid;
Her være stedse disses Sæde!
O dem at pleie, hid igjen
Vi tye til Vintren atter hen!

Forædling, under tænksomt Spøg,
Uddannelse til Altid-bedre,
Ved Konstens legende Forsøg,
Som Venskab lede, dømme, hædre! —
Vort Samfund — derved det det er —
Os vorde kjært ved ægte Værd.

Tak hver, hvis Jid til dette Maal
Bidrog vort Samfund tro at lede —

Hver Søsters og hver Brøders Skaal,
Som gav, og deelte værdig Glæde!
Blid nu dem Somren flyde hen;
Farvel! vi samles froe igjen!

Fødselsdags-Sang.

Leve, leve vor Veninde!
Let og sødt og blidt henrinde
Alle hendes Dage,
Uden Lyd og Klage,
Blot i Glæde!

Hun, som kun er glad, naar Glæder
Rundt omkring sig hun udbreder,
Stedse saa hun frydе!
Stedse saa hun nydе
Glæde, Glæde!

Vore Døttres Døttre kjende
Deres Mønstre end i hende!
Mønstre i at frydе,
Mønstre i at nydе
Ædel Glæde!

Leve hendes elskte Mage,
Blot i Held og blide Dage

Vegges Liv hensvæve!
Leve, længe leve
Vegges Glæde!

Begge leve, leve længe!
Søde Piger, raske Drenge
Snart omkring dem spøge,
Dem endnu forøge
Fælles Glæde!

Leve, leve vor Veninde!
Som i Dag, saa blidt henrinde
Alle hendes Dage
Uden Lyd af Klage
Blot i Glædel

Sang den 25de Februar.

Endogsaa Folk, som her kun fandt
Lidt af, hvad man hos andre priser,
Tilstaae os dog, hvad vel er sandt:
Vi har en heel Deel skjønne Viser,
Viser, hvis Sang gjør glad og varm
Hver til at glædes skikket Barm

Sange, om Kongen og hans Huus;
Om Fædreland og Landets Fædre;
(Hvad uden Viin gier ædelt Ruus)
Fryd ved, hvad godt er, Haab om bedre;
Nu Sang om Viin og Kjærlighed,
Om alt, hvad Hjertet glædes ved.

Vistnok, selv her i Glædens Lag
Slog hver en Barm saa mange Gange
Med meer end vanlig raske Slag,
Opildnet ved de Glædskabs Sange;
Dog! — mon det just af Sangen kom?
Mon ei af det, den Sang lød om?

Elskede Konge! — Fædreland! —
Venskab; — Borger-Menneskedyder!
Sang stemt om een af Eder an
Hjerteselt altid lifligt lyder.
Hvad om vi samlede engang
Disse tilhobe i een Sang!

Festen, som os forsamler her,
Hvad er der vel, der Hjertet fryder,
Hvis Festdag denne Dag ei er! —
Konge, Fædreland, Venskab, Dyder!
For alle dem istemme vi
Vor Festsangs glade Harmonie.

Konges — Fædrelands Ven — og vor,
O alle Godes Ven, den gjæve
Hilser i Dag et nyfødt Aar;
Ædling! vor Ven, vor Stolthed, han leve!
Dag, som os gav vor Fryd, vor Ven,
Kom tidt, og fro, som nu, igjen!

Sang

paa en Faders Fødselsdag.

Een Stemme.

At Livet har Lyksaligheder,
Som byde al dets Kummer Trods,
At Dyd har Løn for sin Tilbeder,
Beviser Du, o Fader! Os!
Lev, Fader, længe lykkelig,
Og lær os Børn at ligne Dig.

Alle.

Lev, Fader, længe lykkelig,
Og lær os Børn at ligne Dig.

Een Stemme.

Dit Hjerte intet Nag betynger,
Din Tid er Arbeid, Held, og Gavn;
Og evig Hæders-Krands omslynger
Dit ubesmittelige Navn.

Du leve længe lykkelig,
Og lære os at ligne Dig.

Alle.

Lev Fader o. s. v.

Een Stemme.

Om fri fra Sorger, tryg mod Harme
Selv Dyden er ei altid her,
Du i vor smme Moders Arme
Sødt, Fader! glemmer al Besvær.
Lev Fader længe lykkelig,
Og lær os Børn at ligne Dig.

Alle.

Lev Fader o. s. v.

Een Stemme.

Ved Os, ved dine Børn, Du nyder
O Fader, ofte Fader-Lyst;
Naar til Forældres mødne Dyder
Du planter Spiren i vor Bryst.
Lev, Fader, længe lykkelig,
Og lær os Børn at ligne Dig.

Alle.

Lev Fader o. s. v.

Een Stemme.

Dig følge Livets bedste Glæder,
De følge trygt ethvert Dit Fjed;
Med Sundhed, Styrke, Held og Hæder

Kron, Himmel! Hans Lykkelighed.
Han leve længe lykkelig,
Og lære os at ligne Sig.

Alle.

Lev, Fader, længe lykkelig
Og lær Dit Barn at ligne Dig.

Sang

for et Venneselskab

paa

Sognepræsten i Slagslunde

Hr. H. F. Prams og hans Hustrues

Bryllups fyrretyvende Aarsdag.

Lad, hvo der vil, med Pauker og Kanoner
Forkynde Fødselsdages Fryd!
Men ei med Stads og Pral og høie Toner
Bevises eller lønnes Dyd;
Med Hjertens Glæde uden Brag,
Vi helligholde denne Dag.

To Sneese Aar den Dag i Dag er' endte,
Fra Dagen, da I Ædle To
Ved fælleds Dyds og Ekskovs Baand forente
Tilsvor' hinanden evig Tro;

Og hellig og urokket staaer
Det Baand den Eed nu Sneese Aar.

Med Sorg og Fryd afvexle Livets Dage;
Ak mørk for Eder mangen var!
Men lettet af en kjærlig Ægtemage
Er Sorgens Byrde mindre svar;
Og kjærlig hele Banen hen
I har hinanden lettet den.

I Glæde nød' kun ved hinandens Glæde,
Og ved at gjøre andre glad;
I Sorg at hæmme, Trøst og Fryd udbrede,
I alt I trolig hjelpes ad;
Men sligt, hvad ellers end har mødt,
Jo maatte gjøre Livet sødt.

Og derfor blev, og derfor stedse bliver
Hver Dydens ogsaa Eders Ven
Den Lykke, Rigdoms Glands og Storhed giver,
Hvad er mod saadan Lykke den?
O held dig, lykkelige Par,
Thi Livets bedste Held du har!

Det Mønster, I os gav at efterligne,
Med Fryd vi skue mange Aar!
Algodhed huld hver Eders Dag velsigne

End længe frem i blide Aar
Med Sundhed, Munterhed og Lyst
Den prydе Eder Livets Høst.

Sang
ved
et Sølvbryllup i April 1814.

Hvi stirrer vel paa de henfarne Dage
Menneſket oftest med længselfuld Hu?
Oftest med Frygt paa, hvad end er tilbage?
Og saa sjelden med Fryd paa sit Nu?
Nutid, selv Fremtid dog engang blir den,
Som, i sin Orden, er den, der raadt hen.

Skulde man troe selv de tidligste Skjaldre,
Saa var alt Guldaldren dengang forbi,
Samt baade Sølvets og Kobberets Aldre;
Knapt var end Jernets den, de leved' i.
Var dette saa, hvad Mekal blev da vel
Den Alder af, som nu os blev til Deel!

Held os! enhver, o enhver af os alle
Mindes med takfulde Hjerter en Tid,
Som vi har oplevet selv, og maae kalde

Om ej just gylden, dog frydfuld og blid!
Var ei saa hver Dag, Aar ind og Aar ud,
Heel den, dog saa var at, Tak være Gud!

Men det er ikkun for Menneskets Blikke
Henrundne Tid var for Skyer saa fri;
Lærer os trøstrig Erfaring da ikke:
Hver Tid er Kjøn, naar den først er forbi?
Hver — selv vor Fremtid? — vi sine saa kort! —
Truende Skyer saaes før klarne bort.

Ikkun forbreiet af Fortidens Skialdre
Ordne vi vigtigt Tidernes Rad;
Guldets og Sølvets og øvrige Aldre,
Ordenen ikkun vendt om, følges ad.
Jernets og Kobberets først svinde hen,
Sølvets og Guldets oprinde igjen.

Saa — o vi see det jo klart — maa det være;
O saa det vorde! — saa give det Gud!
Men at saa er, derom Vidne I bære,
Værdige, hædrede, Brudgom og Brud!
Sølvaldrens Høitidsdag Eder det er;
O nu selv Guldaldren Eder er nær.

Svundne er' Jernets og Kobberets Dage.
Sølvkronte Par! spaaer ei venlig og huld

Hines Erindring, der end er tilbage
Held, som — ei kiøbes — slet lignes — ved Guld i
Tiden dig foreſtaaer, ſignet og blid,
Overgaae beſte af henrundne Tid!

Slutningsſang i Vennekreds.

Endnu en Dag vi her fuldendte
Een færre er os nu i Vente
Og ſtedſe færre er' igjen.
Men af den ſkjulte Fremtids Dage,
Der er for hver af os tilbage,
Gid mangen Dag maa ligne den,
Som nu i Venſkabs Fryd ſvandt hen.

Chor.

O mangen Dag gid ligne den
Som nu i Venſkabs Fryd ſvandt hen.

Men Dage efter Dage rinde,
Og før vi os derpaa beſinde
Er ſvundne Dage ſvundne Aar.
Som uformerkt en Dag henglider,
Saa Aar paa Aar — indtil omſider
Vor Banes Grændſe for os ſtaaer
Og ſidſte Afſkedstime ſlaaer.

Chor.

O Held, umærket Albren gaaer
Til Banens Grændse for os staaer.

Thi hvo som Hjerte har for Glæde
Ei blot at nyde men udbrede,
Og saa for Venskabs Salighed,
Ham Livets Dage, stille, blide,
Lig blomsterskygget Bæk henglide
Hver endt med qvægsom Roligheb
Og yndig Blun i Nattens Freb.

Chor.

Held Aftnens blide Roligheb
Og stille Blun i Nattens Freb!

Saa hver den Ædles Dag henflyder,
Om end en enkelt Sky afbryder
Den Blidhed, som omstraaler den;
Men saa er hele Livets Kjæde
En Dag, som randt i stille Glæde,
Med Smil han seer til Natten hen,
Hvis søde Blun Pal ende den.

Chor.

Held os, naar Dagen rinder hen,
Da ender Nattens Hvile den.

Ven! som gaaer bort til fierne Egne,
Værd Glæden, nyd den allevegne;

Dig, som du er, blid altid lig!
Kom efter hisset glade Dage
Til os, til Venskabs Favn, tilbage!
Lev, hvor du kommer, lykkelig,
Og Held og Venskab følge dig.

Chor.

Lev, hvor du lever, lykkelig!
Og Held og Venskab følge dig.

Det blev din skjønne Lod, Veninde!
At mange vore Dage rinde
Saa skjønne, fro ved dig, med dig!
O mange, mange skjønne Dage
Dig være end blandt os tilbage,
Saa god, saa blid, dig selv saa lig
Du leve længe lykkelig!

Chor.

Saa god, saa blid, dig selv saa lig
Du leve længe lykkelig.

Sang
paa
en Venindes Fødselsdag.

"Standse dog din Fart,
"O Glædens Dag, som rinder fort!

"Jil ei saa snart
"Og vaer os ei saa kort!
"Ak alt for hurtig flyer du hen;
"Vi ældre er', før vi dig see igjen.

Saa sukked vist
Tidt hver af os ved frydfuldt Lag;
Saa da os sidst
Forsamled denne Dag.
Men see den kommer dog igjen
Saa glad, saa blid, som den i Fjor randt hen.

Thi fast bestaaer
Hver ædel Grund for Ædles Fryd;
Ei den forgaaer
Som Vind og Sangens Lyd;
Nei evig ung og skjøn og blid
Den blomstrer frem trods Aar og flygtig Tid.

Veninde saa
Dit Ynde uforanderligt
Vi see bestaae,
Sig selv for skrøbe ligt.
O thi saalænge Hjertet slaaer,
Ei Hjertets Præg Forandring undergaaer.

Ei Dages Tal
Din Fryd at glæde ædelt Lag

Formindske skal
Fra, hvad den er i Dag.
Ved Vennehuld urokkelig
Du vorde skal dig selv bestandig lig.

Kjær, som du er
Vor Ven, ham, som du lever for,
Om muligt meer
Du vorde Aar fra Aar;
Ved dig, ved dig skal stedse han
Erkjende sig den lykkeligste Mand.

Rind da kun hen,
O glade Dag, thi vorig ny
Skal du igjen
Hvert Aar velsignet gryde!
Og glade Vennekreds hver Gang
Dig hilse skal med Ungdoms Fryd og Sang.

Og Fryd og Held
Og alle Dyders beste Løn
For ædel Sjæl
Hver Dag gjør skjøn.
Fro som nu favre Ungdoms Vaar
Dig vorde hvert, selv Livets sidste Aar.

Sang

paa

Prof. J. Kjærulfs Fødselsdag 1808.

"Hvor det var skjønt, ifald vi kunde blandt hverandre,
"Før det ad Eden gaar,
"Her nede blandt vor Jords Pudseerligheder vandre
"Syv — otte Hundred Aar.

Saa sang en før — ja trods alt, hvad paa Jorderige
Man dadler alt iblandt,
Blev, troer jeg, det endda, hvad Alle skulde sige,
Ifald de sagde sandt.

Sandt, Jorden har lidt vel af, hvad Sir Congreve byder,
Og alskens Britteri;
Men ogsaa den endnu dog Nordmænd har og Jyder,
Og Venner! det er vi!

O den har Mennesker, som er dens Fryd og Hæder,
O den har ædle Mænd,
Som ham, hvis Fødselsfest i Dag vort Samfund glæder,
Vor Stolthed og vor Ven.

Blandt Folk, som han, og hun, der gjør sin Kreds til Eden
I alle Livets Kaar

Hvo ønskede sig ei at vandre om herneden
Syv — otte Hundreds Aar?

Saalænge plejer det i vor Tid ei at vare;
Men i lykkalig Råd
Af mange mange Aar hans Livstraad Parcen spare,
Hver Dag ham vorde glad!

Hver Dag ham glad! thi ved hans Side da vi stå
Hans Lotte glad som han,
Og alt det jevnet ad, som skjæmmer end vor Tue
Saa alle synge kan: Trallerallerallera!

Sang

paa

Regentsen den 12 Martii 1819.

At kun i Viser og i Perialen
Det nægtes, Alt gaar krumt og skjævt;
At, i det mindste, er alvorlig Talen,
Man før har bedre Dage lev't;
Det er den gamle Snak, man alle Dage,
Alt fra Horatses Tid og før tilbage,
Saae stedse Mennesker sig med at plage,
Som om det ret var Moerskab i at klage.

Af Folk og Ting, der bue paa vor Jord
De neppe meer vil finde Spor.

Naturligt nok, om vi, da vi var yngre,
Og Blodet flød os mindre trangt,
Fandt lystigt nok, hvad, da det flydet tyngre,
Os synes nu paa Glæder svangt.
Men den Tid, som man lever i, fornedre,
Gior i det mindste den vel neppe bedre;
Og neppe er det fordums Tid og Fædre
I deres Grav paa værdig Viis at hædre,
Om vi paastaae, de Verden gav i os
Et ingen Deit værdt Arvegods.

Og hvilke var' da de henrundne Tider,
Vi skulde ønske fremfor vor?
En Deel af os nu allerede slider
Paa tredie fjerde Snees af Aar.
Vistnok for to — tre — fire Snees Aar siden
For nogen her af os endog var liden,
For lidt var Soelskin — Regn og undertiden —
Og Gaden naar det havde regnet, skiden;
Og var' da mange gode Mennesker —
Kort, alt omtrent som end det er.

Saaledes blandt Regentsprovstes Navne
Staae Mænds, end blot vor Alder nær.

Som ved Ærbødighed og Takt vi savne,
Gunhers, og Hvids og — fleer, o fleer! —
Og selv af dem, der boede hisset over
I Kamrene, der sødt i Graven sover
Alt mangen en, hvis Hædersminde lover,
Et Navn, som ei forgaaer i Tidens Vover.
Men vil ei vist en Tid, der forestaaer,
Sin Fortid see just, som vi vor?

Hvad Navn blandt de Regentserprovste-Navne,
Hvis Hæder ingen Tid forgaar,
Skal mere fjønt end Dit, vor Nyrup! stavne
Han ud ad Tidens sidste Aar?
Og er et Navn, hvis Roes og Glæder lyder
Saa fjønt af alle Aands og Hjertes Dyder,
Hvad just den Alder, dit fremdragte, pryder,
Og over den sin Hædersglands udgyder,
Med Føie da den Old er stolt og glad,
Som saadan Roes og Fryd besad!

Ei heller mener jeg, saa grumme daarlig
Den Tid vi lever i, vel er.
Den Dag, vor Nyrup fødtes, ei blot aarlig
Er Fest for Kreds af Venner her;
Thi takfuld Lærdoms, Aandsværds, Godheds Endsen
Naaer, Gud skee Lov, langt udenfor Regentsen;
Ham ønske Godt er ingen tom Credentsen;

Hans Hæder ei født af Convenienceu.
Som Menneske, og Mand, og Ven, og Lærd
Paaskjønnes kun hans ægte Værd.

Den Skaal, og den Lykønskning, her dig byder
Din Kreds, af trofast Venskab varm,
En Gjenlyd kun den er af, hvad dig yder
Langt større Skarers fulde Barm.
De raabe: leve Nyrup! han fornemme,
At vore Dage ere ikke stemme;
At Skjønsomhed paa Værd end her har hjemme,
At stolig er det Dannerfolkets Stemme:
Tidt komme Dagen, som os gav vor Ven
Tidt, hver Gang mere glad, igjen!

Ved
Hjemkomst-Festen
for
Digteren Ingemann
Den 2den September 1819.

End engang Viin i blanke Bægre gyder!
Og, Venner, bredfult Maal!
Thi end engang vor Aftenfest os byder
Festens Skaal.

Og et den Skaal, som ingen af os svige,
Saa mange som vi er',
Vort: Leve høit den ædle danske Pige,
Vi skylde Sesten her.

En Skaal for Hende, som den Lue tændte
I ædle Digters Bryst,
Som stedse med den Trylleklarhed brændte,
Saa blidt, saa skjønt, saa lyst.

En Skaal for Hende, som var Idealet,
Naar os saa mangen Gang
Vor Digter Qvinde-Elskelighed maled'
I søde Trylleſang.

For Hende, som hans Digterliv forskjønned',
Opflammede dets Ild;
For Hende, som ham fremfor alt belønned
Med kjærlig blide Smiil.

For Hende, som, da bort han monne drage
Fra os til fremmed Land,
Saa snart, saa uforvanſket, drog tilbage
Til os vor Ingemann.

Hun leve! Høit! — den ædle danske Pige!
Vor Digters skjønne Brud!

De leve Begge, længe, lykkelige!
Dem huld velsigne Gud!

Den 6te Januar 1820.

At Livets Lykke fordrer paa vor Klode
En heel Deel Sølv og Guld,
Troer nok de fleste, om end gammel Mode
Det kalder spodsk kun Muld.

Men at det er en af de gamle Moder
Med kun lidt Mening i,
At Guld og Sølv er' virkelige Goder,
Troe dog nok alle vi.

At derimod meer sjældent, mindre ægte,
Det bliver Dag fra Dag,
Er, hvad vel mangen troer, er ej at nægte,
Som en heel afgiort Sag.

Sandt, at Ducater nu sees mere sjældne;
Det er vel noget i,
Mod Rigsbankslapper høres stundom Smelden,
Ja selv mod Sølvværdi.

Men hvad! den Tid, man sig tilbagekalder,
Som var engang — dog naar? —
Hvad gyldent har den havt, den Guldets Alder,
Som vi ej har i vor?

Den gyldne Munterhed, den Dydens Datter,
Og gyldne Sindets Fred;
Og du, hvis Savn ei Perus Guld erstatter,
Du gyldne Nøisomhed? —

Og ædle Venskab, du hvis gyldne Kiæde,
Saa fast, saa skjøn, saa rig,
Gjør ufølt Savnet af hver anden Glæde;
Hvad er hint Guld mod dig?

Hvori mon vi da være mindre rige,
End vore Fædre var?
Hvad Skat var deres, hvortil vi ej lige
At forevise har?

Det Sølv, det Bjergguld, smedet eller præget,
Blir stedse det, det er;
Vort Guld, er Aar fra Aar det ikke steget
I sande høie Værd?

Vor Aarfest var, nu nogle Aarløb siden,
End kun nu Sølvfest kaldt;

Snart blir den Guld, en Smule hen i Tiden;
O den er det jo alt.

Fro som i Dag den komme tidt tilbage!
Og hver, som foreſtaaer,
Staae midt imellem idel gyldne Dage
Af lykkelige Aar!

Sang
paa
Slagslunde Præſtens Bryllup
i Farum
den 19de Junii 1800.

Hvo nævner mig vel inden ſjællandſke Strand,
Ja indenfor Dannemarks Bredde,
Et Sogn, ſom mod Slagslunde Sogn holder Stand,
I alt, hvad mon frydeligt hedde?
O Held over Slagslunde! ingenſteds er
For retſkafne Folk bedre Hjem end juſt der.

Smukt er der; thi ſlet ingen Hoverigaard
Opdager Beſkuerens Øie,
Men veldyrket Ager, ſom fri Mand beſaaer,
Hans Boliger, ſkovdækte Høie,

Og trivelig Virksomheds frydende Tegn,
Og Kirker og Skoler, kort — ynbigste Egn.

Og sandt er der: snart der med Glæde opnaaer
Hr. Henrik med trofaste Mage,
(Gud signe dem begge!) den fjerde Snees Aar,
Trods fuldtop af møisomme Dage.
De vidne: fortreffelig lever man der;
Som Slagslunde dem, har de Slagslunde kjær.

Godmodigheds Aand og velgiørende Dyd
De der lode fæste sit Sæde;
Og Blidhed i Omgang, Medbelelses Fryd,
Og Lyst til at blot volde Glæde.
I tarvelig Møisomhed glade derved
De vente den dalende Soel at gaae ned.

Hvert Sted og hver Egn paa Guds herlige Jord,
Forsikkre de værdige Gamle,
Er skjønt, er lykkaligt, naar den, som der boer,
Kun Skjønheden veed at opsamle,
Den samles med Godheds og Møisomheds Haand,
Den holdes ved Venskabs og Kjærligheds Baand.

O Slagslundes Egn er den herligste Egn;
De Glæder, som der sig tilbyde,
Dem omringer Venskabs fortryllende Hegn,

Som vildene Ørkner kan prydе.
Og Kampmann, dit deilige Farum jo her,
End mere dit Venskab, er Skagslunde nær.

Og rundtom, o rundtom er Ynde og Fryd,
Og uafbrudt saa det vedblive!
Saa vorder det; Kjærlighed, Venskab og Dyd
Dets Ynder skal stedse oplive.
Nyd, Rothwidt med huldе og elskede Viv!
I Skagslunde, glad som de Gamle, dit Liv!

Du knytter ved Venskabs fortrolige Varm
Det hellige Baand med din Pige;
O Held Eder! trygge for Modgang og Harm
Seer Glæden bestandig at stige!
Bli'er just saa velsignet og værdigt et Par,
Som hidtil de Skagslundske Præstefolk var.

Vedligehold Venskabs lyksalige Hegn
Omkring Eder, Gamle og Unge!
Snart eengang og I høre skjønsomme Egn
Dem, Eder skal følge, tilsjunge:
"O bli'er saa velsignet og værdigt et Par,
Som hidtil de skagslundske Præstefolk var!"

Sang
paa
en Venindes Fødselsdag.

Du rinder, du rinder,
Saa ilende bort,
O Aar, og forsvinder,
Og varer saa kort,
Nys kom du at favne
Os blid som en Ven;
Alt nu vi dig savne,
O tov, O tov,
Vend om, kom tilbage igjen!

Vend om kom tilbage!
Saa snart du ei flye!
Kom, giv os de Dage,
Du gav os, paa ny!
Var' end af dem somme
For Skyer ej frie —
Nu ere de omme,
Held os! Held os!
De Skyer os droge forbi!

Men glade vi nyde
De blideste Kaar;

Som vildene Ørkner kan prydе.
Og Kampmann, dit deilige Farum jo her,
End mere dit Venskab, er Slagslunde nær.

Og rundtom, o rundtom er Ynde og Fryd,
Og uafbrudt saa det vedblive!
Saa vorder det; Kjærlighed, Venskab og Dyd
Dets Ynder skal stedse oplive.
Nyd, Rothwidt med hulde og elskede Viv!
I Slagslunde, glad som de Gamle, dit Liv!

Du knytter ved Venskabs fortrolige Varm
Det hellige Baand med din Pige;
O Held Eder! trygge for Modgang og Harm
Seer Glæden bestandig at stige!
Bli'er just saa velsignet og værdigt et Par,
Som hidtil de Slagslundske Præstefolk var.

Vedligeholdt Venskabs lykkalige Hegn
Omkring Eder, Gamle og Unge!
Snart eengang og I høre skjønsomme Egn
Dem, Eder skal følge, tilsjunge:
"O bli'er saa velsignet og værdigt et Par,
Som hidtil de slagslundske Præstefolk var!"

Sang

paa

en Venindes Fødselsdag.

Du rinder, du rinder,
Saa ilende bort,
O Aar, og forsvinder,
Og varer saa kort,
Nys kom du at favne
Os blid som en Ven;
Alt nu vi dig favne,
O tov, O tov,
Vend om, kom tilbage igjen!

Vend om kom tilbage!
Saa snart du ei flye!
Kom, giv os de Dage,
Du gav os, paa ny!
Var' end af dem somme
For Skyer ej frie —
Nu ere de omme,
Held os! Held os!
De Skyer os droge forbi!

Men glade vi nyde
De blideste Kaar;

At frydes og fryde,
Den Lykke blev vor!
O Dage, som denne,
Hvi ile de hen?
Tilbage de vende,
O stands, o stands,
Vend! flygtige Aar, hid igjen.

Og langsomt du rinde,
Men yndig og blid,
For jevnt vor Veninde,
Fremilende Tid!
Thi længe hun være
Sin Ægtefælles Fryd,
Og Mønster og Ære,
Som nu, som nu,
I qvindelig Ynde og Dyd!

O stedse hun nyde,
Som nu, saa tilfreds,
Den Himmel, at pryde
Erkjendtlige Kreds —
Af Døttre saa lignet,
Mangfoldig ved dem,
I alting velsignet,
Som nu, som nu,
Hun skue sit yndige Hjem.

Den 15de September 1818.

Bedre! er der noget i,
Hvad saa tidt der høit nok mumles,
At af Tid og Ting, hvori
Blandt hinanden vi omtumles,
Er saa lidt, der duer noget? —
Alt for lidt at frydes ved?
:,: Alt for megen Daarlighed?
Mesteparten saare braaget? :,:

Her vi, inter pocula
Vistnok ikke tør benægte
Ting, hvorom in cathedra
Vise selv ej engang fægte.
O, men er ej end en Lære
Nok saa slem jo fuldt erkjendt:
:,: Alt, skjøndt splittergalt forvendt
"Gaaer dog stedse til end værre?" :,:

Er det saa? — o er det saa,
(Knap vel derom Tvivl tilstedes)
Høi Tid da at passe paa,
At det bliver anderledes;
At vi lade ej forsvinde
Upaaskjønnet, hvad det end

:,: Blandt os, trods Forbærvelsen
Er af ægte Værd at finde. :,:

Og der — Held os! — o der er
End blandt os, hvad ene yder
Skjønneſt Alder ægte Værd:
Aand og Indſigt Vid og Dyder. —
Hvem de findes hos at hædre,
Derved vorde det vor Roes,
:,: At vi ſjunkne Old og os
Hæve herligt til det bedre! :,:

Dagen, ſom ſlig Mand os bar,
Mellem Aarets atten Sneſe,
Lysne altid ſkjøn og klar
I vort Samfunds glade Kredſe.
Brødre! Glædens Bæger fylde!
Hjertets Sprog med høien Roſt:
:,: Længe leve vor Krag-Høſt!
Du, hvis Værd vi ſkjønſom hylde! :,:

Afſked

fra

Medlemmer af Selſkabet for Norges Vel

til

de til Norge opreiſende Univerſitets-Lærere.

Kiøbenhavn den 1ſte Maji 1813.

Norges Vel!
Brødres langt for eget Held!
Nordmandshjertets Fryd og Ære
Pleier, bør ſig ej at være
Brødres langt for eget Held?
Norges Vel!

Eget Savn,
Hvad er det mod Brødres Gavn?
Hvad os kjæreſt var, vi glade
Elſkte Brødre overlade;
Thi hvad er mod Brødres Gavn
Eget Savn!

Norges Vel,
Brødres mellem elſkte Fjeld',
Ædle — her vor Fryd og Hæder —
Bort fra os henvinker Eder —
Op til hine kjære Fjeld'.
Gaar med Held!

:,: Blandt os, trods Forbærvelsen
Er af ægte Værd at finde. :,:

Og der — Held os! — o der er
End blandt os, hvad ene yder
Skjønneſt Alder ægte Værd:
Aand og Indſigt Vid og Dyder. —
Hvem de findes hos at hædre,
Derved vorde det vor Roes,
:,: At vi ſjunkne Old og os
Hæve herligt til det bedre! :,:

Dagen, ſom ſlig Mand os bar,
Mellem Aarets atten Sneſe,
Lysne altid ſkjøn og klar
I vort Samfunds glade Kredſe.
Brødre! Glædens Bæger fylde!
Hjertets Sprog med høien Roſt:
:,: Længe leve vor Krag-Höſt!
Du, hvis Værd vi ſkjønſom hylde! :,:

Afſked

fra

Medlemmer af Selſkabet for Norges Vel

til

de til Norge opreiſende Univerſitets Lærere.

Kiøbenhavn den 1ſte Maji 1813.

Norges Vel!
Brødres langt for eget Held!
Nordmandshjertets Fryd og Ære
Pleier, bør ſig ej at være
Brødres langt for eget Held?
Norges Vell

Eget Savn,
Hvad er det mod Brødres Gavn?
Hvad os kjæreſt var, vi glade
Elſkte Brødre overlade;
Thi hvad er mod Brødres Gavn
Eget Savn!

Norges Vel,
Brødres mellem elſkte Fjeld',
Øde — her vor Fryd og Hæder —
Bort fra os henvinker Eder —
Op til hine kjære Fjeld'.
Gaar med Held!

Komme hid,
Eder gjenfødt gylden Tid!
Fred — fra Himlen vendt tilbage —
Fred og Frugtbarhed modtage —
Gjenfødt, herlig, gylden Tid
Skjøn og blid.

Og med Held
Mellem elskte Norges Fjeld'
Planter, pleier, hævder — nyder —
Eders Viisdom, Eders Dyder,
Viisdom, Dyders skjønne Held,
Almeent Vel! —

Skuer froe,
Hvad I plante, skjønt fremgroe!
O de Frugter, Alt skal yde,
Bjerg' og Dale snart de pryde,
Saa end sildigst Old see fro
Alt fremgroe!

Saa Farvel!
Eder følge blideſt Held!
Nordbofolkets Fryd og Wre
Bør og Eders evig være!
Fædrelands almene Held.
Saa Farvel!

Men vort Savn —
Selv, fra Brødrelandets Favn
I ved vanlig Daad skal lindre —
Herligt og til os nedtindre
Lysende ved stiftet Gavn
Eders Navn'!

O Farvel!
Fædrelands almene Held;
Nordboes første Fryd og Ære,
Vær og Eders evig være!
Eder følge Fryd og Held! —
Saa Farvel!

Afskedsang
til Professor Schjelderup
ved hans Afreise til Norge
den 7de Mai 1813.

Kun mellem Tornene Roser groe,
Skjult' inden Bladene grønne;
De Torne lade vi staae i Ro,
Kun see til Roserne skjønne.
De røde Roser og det grønne Blad!"
Vi ej vedrøre, hvad ej gjør glad.

De Torne ſmaae
Vi lade ſtaae.
Dem plukke, vil ſig ei lønne.

Vor ædle Schjeldrup, vor Landsmand kjær
(Gid mange Landsmænd vare ſlige!)
Gaaer bort fra os, ſom igjen blir' her,
Hjem til vort Fødelands Rige.
"De røde Roſer og de grønne Blad' "
Os gaaer han bort fra — men han gaaer glad!
Maa det ham gaae,
Som vi attraae,
Hvo blev i Lykke hans Lige?

Vor Schjeldrup — var han ei her en Mand,
Som Danmark længe ſkal ſavne?
O hædres Normand i Danſke Land,
Det ſkyldes ſlige Mænds Navne.
"De røde Roſer og det grønne Blad!"
Os gaar han bort fra, men han gaar glad!
O gid han maa
Blive ſtedſe ſaa.
Han ſtedſe Glæden da ſavne.

Han gaar ſin Kunſt og ſin Viisdom der
De kjære Landsmænd at lære;
O der han bliver, hvad han var her,

Vor Stolthed, Fædrelands Ære.
"De røde Roser og det grønne Blad!"
Og gaar han bort fra — men han gaar glad; —
O gid han maa
Blive stedse saa,
Som han er værd det at være.

Skjøndt skjære Nogen, var i hans Liv,
Hvad vist han ingentid vilde,
Han Led fra Led med behændig Kniv
Dog mangen Synder saaes pille. —
"De Røde Roser og det grønne Blad —"
Og gaar han bort fra — men han gaar glad!
Gid snart han maa
For Kniven faae
Norrigs sidste Fiende den vilde.

Dog basta! — nu han ad Norrig hen
Skal pløie truende Bølge.
Fryd, Fred og Held følge bid vor Ven —
Og stedse de der ham følge!
"De røde Roser og det grønne Blad;"
Og gaar han bort fra, men han gaar glad! —
Gid der han maa
Lang Livstid gaae
I samme, selvsamme, Følge.

Men hilse skal han de Landsmænd der
Fra os, som her bli'e tilbage.
At vi, hvor vi og i Verden er',
Bli'e Nordmænd alle vore Dage.
At — "røden Rose og grønnen Blad".
Kun Norges Lykke gior Nordmand glad.
At vor Attraa
Er kun at saa
Faae see vort Norrig tilbage.

Nu Norske Brødre, nu Røst og Sjæl
Og Glas i Haanden vi hæve:
Vor ædle Landsmand, vor Schjelbrup Held!
Vor Fryd, vor Stolthed — han leve!
"De røde Roser og det grønne Blad!"
Os gaar han bort fra — vi skilles ad —
Maa det ham gaae,
Som vi attraae.
Hvor han lykkalig skal leve!

Trønder Sang.

Ei blot, hvor der Druer og Ferskener groer,
Og ej bruges Ski eller Slæde;
En selv oppe her ved det iiskolde Nord

Guds Jord er indrettet til Glæde.
Kom Landsmand, kom Sydbo, erkjende enhver;
Herlig og frydfuld er Jorden selv her.

En Konge, som Norge og sig skaffed' Navn
Blandt Folk og blandt Konger paa Jorden,
Bød Nidaros her udi Strindfjordens Favn
Oprinde til Hæder for Norden;
Og langsomt henrunde Ni Seculers Aar,
Herlig og frydelig endnu den staar.

Fra Konger og Fyrster og Paven i Rom
Til mægtige Fjeldkonges Borge
De stolte Gesandte ærbødigen kom,
Og hædrede Nordmænd og Norge;
Thi vidt kjendes Nordmand for hæderfuld Mand
Norge for herligt og hæderfuldt Land.

Og nærmed sig nogen med ubenlig Hu,
Saa vældig han end monne være,
Stod Nordmanden frem, som vi skulde endnu,
At værne vor Land og vor Ære;
Og vældig i Kampen paa Land og paa Sø,
Stred han for Fædreland, Konge og Mø.

End kneiser ved Strindfjordens fjeldkrandste Kyst
Det Nidaros, Trygvesøn bygte;

End luer den Aand udi Nordmandens Bryst,
Som Fædrenes Fiender saaes frygte.
Huld, ærlig, og trofast i Daad og i Ord,
Saa er' end stedse de Mænd i vort Nord.

Vel kold, mener Sydboen, Vinteren er,
Vel tidlig om Høsten den kommer
Lidt kort, vil han synes, vedvarer kun her
En lidet oplivende Sommer.
Men Vinter og Sommer han komme herhen,
Nødig maaskee vil han reise igien.

Ved Klogskab og Virksomhed nyttet og brugt
Gier Havet, gier Dale og Fjelde
Velanvendte Arbeid belønnende Frugt
Og Velstand og Hæder og Vælde.
O komme herhid, hvo som Glæde er værd!
Held dig, o Norge, hvad savne vi her?

Ved Munterheds Glæder, ved Spøg og ved Sang
Sig Aaret umærket hensniger;
Og nyttet og frydfuld blier ingen Dag lang.
Held, Held vore Koner og Piger!
Held Dem, som forædle, forskjønne vort Liv!
Norriges Døttre, hver Nordboers Viv!

Send, Hav, som du plejer, mod Kysterne hen,
De Dybenes talrige Hære!

De forrige Aarslob de komme igjen!
Selv Fædrene lige vi være!
Og alting for Resten gaae frem, som begyndt,
Held os da, Held denne Jordklodens Pynt!

O Held vores Norge, Held Trondernes Stad,
Den blomstre, og vore, og trives!
Alt Fortidens Gode see Nortige glad
Fornyes, formeres, oplives!
Og Held over Fjeld, over Dal, over Sø,
Over hver Nordmand, hans Qvinde, hans Mø.

Murerfarvel
til en høiværdig bortreisende Broder.

Brødre! snart et kostbart Led
Rives af vor Kjæde,
Som saa tidt den fyldte med
Murerværdig Glæde.
Snart i Broderkjædens Tal
Dette Led skal savnes,
Snart vor Broder Fredrik skal
Meer af os ei savnes.

Ikke Byrd og Rang det er,
Hvormed han er vorden

Hædret, dyrebar, og kjær
For vor frie Orden.
Nei paa ægte Murerværd
Er den Huldskab grundet,
Hvormed han til Ordnen er,
Til ham Ordnen bundet.

Derfor er os tungt hans Savn;
Men ham kalde Pligter
Bort til andre Brødres Gavn,
Og ej Kald han svigter.
Trøstede vi see derhen,
Hvor han Pligt skal fylde;
Og i Ham en trofast Ven
Broderfolket hylde.

Bröder reis! Dig lykkelig
Bedste Held ledsage!
Bliv paaskjønnet — kom, Dig lig —
Til vor Favn tilbage,
Elsket, hvor Du kommer hen,
Som du her er vorden,
Norges, alle Godes Ven,
Hæder for vor Orden.

Paa
H. k. H. Lovisa Augustas Fødselsdag
den 7de Julii 1791.

Graadig efter sande Glæder
Er hver glædeværdig Sjæl;
Godheds Løn og Viisdoms Hæder
Er at nyde glad sit Held.
Held os, vi, som Livet nyde
Med uskrømtet Velbehag,
Held os! Held os! os at fryde
Samles vi til glade Lag,
Samles vi til Fryd i Dag.

Brødre! hvilket Folk paa Jorden
Er saa lykkeligt, som vi?
Folket i Kong Christians Norden,
Kongen tro, og flink, og fri,
Slavers Uhaad, Oprørs Lue,
Armods Stønnen, Krigens Vaal,
Andre Folk, ei os, de true,
Brødre høit vor Konges Skaal!
Rigets Held! vor Konges Skaal!

Mens Ulykker knuse andre,
Forebygges de blandt os,

Trygge lades vi at vandre
Frem i Held og Magt og Roes,
Friheb gaves — lovomgjærdet,
See den blomstre fri og skjøn
Til vort Forsvar svæs Sværdet,
Længe leve Kongens Søn!
Rigets Ven! vor Konges Søn!

Tænksomheb forjager Mørke,
Ei den svag gaar meer i Smug,
Fri den tør i fulde Styrke
Vise lyse Aanders Brug.
Sandheb høres! ene bæve
De, som ej kan taale den.
Brødre! blomstre, seire, leve
Sandheb, og hver Sandheds Ven,
Alle Rigets ædle Mænd!

Musen adler vore Glæder,
Og i hvert vor Glædeslag
Fro og fri vi hylde Eder,
Dyder, Ynde, Skjønheb, Smag
Brødre! hædrer disses Minde
Vor Augustas Fødselsdag!
Leve Nordens Huldgudinde!
Dyder, Ynde, Skjønheb, Smag!
Det er Eders Fest i Dag.

Til Dannerdronningen
Det norske Universitets Stiftelsesfest.

Er det ikke festlig Glæde,
Høi og skjøn, som os i Dag
Atter bød at sammentræde
Her i frydfuldt Høitidslag?
Dagen, da et Tempel Dig
Visdoms himliske Gudinde,
Grundlagt blev — evindelig
Være fro dens Minde!

Bort da Alt, hvad kan fordunkle
Lysnet af vor høie Lyst!
Reen, uskygget, blid den funkle
I hvert Øie, i hvert Bryst!
Under glade Sanges Lyd
Gene for hvert Hjerte svæve
Alt, hvad kun vor Høitidsfryd
Adle kan og hæve.

Derfor vi vor Fest begyndte
Med dit Navn o Frederik!
Og hvert Hjertes Fryd fremlynte
Af hvert Øies glade Blik;
Derfor og høitidelig
Vi vor Fest vor Fryd indvie

Ved vort næste Qvad til Dig'
Dannebod Marie.

Dig, som for hver Møie lønner
Blidelig vor Frederik;
Blidgiør, tryllende forskjønner,
Alting ved din Godheds Blik;
Mindes skal — taknemmelig,
Dannebod! hvad Dig vi skylde,
O med Frederik see dig
Alle Hjerter hylde.

Viisdoms hellige Gudinde
Tempel staaer blandt Norrigs Fjeld,
Frydsfest er vor Dag til Minde
Af vor Tak og af vort Held,
Takfuld', fro høitidelig
Vi vor Fest, vor Fryd indvie
Konge Dig! — men ogsaa dig
Dannebod Marie.

Sang

paa

Kongens og Kronprindsens Fødselsfest 1799.

Om ogsaa jeg skulde skjældes ud
For Smigerpræst, eller hvad man lyster,
Jeg glad i Sjælen vil takke Gud,
For jeg blev født inden disse Kyster,
Man skal tilstede
Mig frit at qvæde
Et varmt, men angerfeit Qvad af Glæde,
For {dansk / norsk} jeg er.

Jeg sendte fri ubefangne Blik
Ud over samtlige Jordens Riger —
Nei mangt maa først saae heel anden Stik,
For Fædrelqnd, du dit Fortrin viger.
Hvert Land paa Jorden,
Fra Syd til Norden,
Gid naae den Lykke, vor Lod er vorden!
Da Held hvert Land!

Men hvo end hister mig taler til,
Jeg Sandheds evige Ret skal hædre;

Og fast og rolig jeg haabe vil,
At vel adskilligt endnu bliver bedre.
Kun Daarer skrige:
"O Dannerige!
"Alt fordums krumt har du nu faaet lige!
Bort Hykletant!

Saa meget herligt og godt her skeer,
Til Retfærds Hævd og alt Godes Fremme,
At det gier Visheb, her vil skee meer,
Hvad kjønsomt Norden skal aldrig glemme,
Saa vore Dage
Skal staae tilbage
For dem, vor Efterslægt skal modtage,
Berebte nu.

Thi Sandheb er det, og leve den,
Hvad Slags Bekjendelse end bliver Moden;
Vort Statsheb, mob, hvor vi end see hen,
Er stort blandt Folkenes rundo om Kloden,
Hvor bliver Vælden
Misbrugt saa sjelden?
Hvor brugt saa vel — saa til Ubaads Fælden,
Og almeent Gavn;

Thi leve Kongen og Kongens Søn!
Lykksalighed over begges Dage!

De gode Førsters fornemste Løn
I Statens voxende Flor modtage!
Og Land og Stæder
I Jubelglæder
Med Ret for almens Held og Hæder
Velsigne dem!

Sang
for
det harmoniske Selskabs Bal
i Anledning af
Kongens og Kronprindsens Fødselsfest
1801.

Atter kaldte Fryd og Gammen
Harmoniens muntre Par
Til et Glædens — Møde sammen,
Fro, som her det altid var.
Held os, Held os, at vi er'
Atter glade samled' her;
Chor.
Held os, Held os, at vi er'
Atter glade samled' her.

Atter, Venner, atter Øner
Paa hver Naboindes Kind

Munterhedens skjønne Luer,
Gjenskjær af det glade Sind!
O, hvis muligt, vorde hver
Altid fro, som nu, som her!

Chor.

Skjønne, saavidt mueligt er
Altid fro, som nu, som her!

Glade Ynglings Øie funkler
Brændende af Liv og Lyst;
Ingen ængstlig Sky forbunkler
Glæden i det sorgfri' Bryst.
O, hvis muligt, vorde hver
Altid fro som nu, som her!

Chor.

Venner! saavidt muligt er,
Altid fro som nu, som her!

Held enhver, hvo end det være,
Som i Glædskabs Harmonie
Sindets Munterhed kan nære
I et frydfuldt Lag, som vi!
Held os, Held os, vi som er'
Atter glade samleb' her!

Chor.

Held os! Held os, at vi er'
Atter glade samleb' her!

O, vi kan, vi tør os fryde,
Ak at hele Kloden om
Ej hver Dødelig kan nyde
Munterhedens Helligdom!
Kunde dog, hvo Fryd er værd,
Vorde glad, som vi er' her!

Chor.

Kunde, hvo der Fryd er værd,
Vorde glad, som vi er' her!

Konge, ved hvis Forsorg Glæden
Hidtil tryg iblandt os boer!
Fredrik! — end ved Eder Freden
Og dens Værk velsigner Nord!
O den uforstyrret, stjøn
Vorde Eders Fryd og Løn!

Chor.

Gode Førsters bedste Løn
Vorde Kongen og hans Søn.

Sang
paa
Kongens Fødselsdag 1806.

Gud krone Kongen med
Held og Lykſalighed,
Hæder og Fred!
Held Ham, thi Folkets Held
Fryder Hans Kongeſjæl;
Kun til det Held at naae
Staar Hans Attraa.

Vildt lyder ſtern og nær
Krigens Forfærdelſer;
Fred ſmiler her.
Vor Styrer, viis og god,
Vandt, men foruden Blod,
Hvad ſaa ej naaes ved Magt,
Al Verdens Agt.

Længe beherſke Du
Konge! Dit Folk, ſom nu
Med Faderhu!
Af Dig gjort lykkelig,
See det velſigne Dig!
I vore Hjerter nyd
Lønnende Fryd!

Fredens Lykſalighed
Vare, om muligt ved
I Evighed!
Men bryder Noden dem,
Da drage Nordens Mænd,
Saa ſom det ſommer dem,
Vaabnene frem.

Rigernes Flor og Held
Yde Din Kongeſtæl
Kongeligt Held
Længe Du opfyldt naae
Hver denne Sjæls Attraae!
Vidne om Held og Flor
Hele Dit Nord!

Gud krone Kongen med
Held og Lykſalighed,
Hæder og Fred!
Held Ham, thi Folkets Held
Fryder Hans Kongeſtæl!
Kun til dets Held at naae
Staar Hans Attraae.

Sang
paa
Kongens Fødselsfest 1812.

Forsangeren.

Tausheb Brødre, skjænker il
Intet Glas her tomt maa være.
Høitidsfuld' erindre vi
Hvortil her vi samleb' ere!
Lader festlig Sang forklare
Festens Formaal, Dagens Fryd,
Og i Samqvads rene Lyd
Alle Hjerters Stemmer svare.

Alle.

O meb bybtfølt Høitidsfryb
Alle Hjerters Samqvåb svare.

Forsangeren.

Ofte før vi fremfor nu
Sankebes til muntert Mobe;
Dog, ej Savn, kun takfuld Hu
Minder om den Tid, vi nobe.
Han, som længe trofast værneb'
Om vor hæderfulde Fred,
O Hans Hjerte blobet veb
Den fra os at see henfjernet.

Alle.

O Hans Hjerte blodes ved
At see Freden fra os fjerned.

Forsangeren.

Nødig over Danien
Saae hån Krigens Blus sig tænde;
Men nu og i Ham Hans Mænd
Krigermonstret fro erkjende.
Ogsaa Krigens Lue rammer
Os — som hele Jordens Kreds. —
Brødre! men hvor andensteds
Har den udbredt mindre Jammer?

Alle.

Held os Brødre, ingensteds
Voldte Krigen mindre Jammer.

Forsangeren.

Skjøndt formummet Stimands Haand
Bedste Vaaben fra os vristed',
Fædres Mod og Kraft og Aand
Danneriget ikke misted',
Frederik til Daad opvækker
Nordbo-Aand i Nordbo-Barm;
End sig Albion med Harm
Trodset seer af vore Snækker.

Alle.

Frederik i Nordbo-Barm
Nordbo-Aand til Daad opvækker.

Forsangeren.

Væbnede staaer Rigets Mænd
Ved dets gamle skjønne Banner,
For at møde under den
Havets vældige Tyranner.
Inden værnet Kyst dog trives
Alt, som end i Fredens Ly,
Fredens Id, trods Vaabengny,
Paa vor Konges Vink oplives.

Alle.

Held os, som i Fredens Ly,
Hver dens skjønne Id oplives.

Forsangeren.

Kunstens Idræt voxer frem
Frodig meer end nogensinde;
Snart Athene selv et Hjem
Skal blandt Norrigs Klipper finde.
Og ej blot fra Nordkap lyder
Fred'riks Priis til Vagrers Elv,
Dannerigets Fiender selv
Hylde Dannerkongens Dyder.

Alle.

Dannerigets Fiender selv
Hylde Dannerkongens Dyder.

Forsangeren.

Derfor, Brødre, derfor er
Dagen, da han fødtes, vorden

Høitidsdag, saa fro, saa kjær,
For erkjendtligt Folk i Norden;
Derfor her saa froe vi glemme
Alt Besvær og smaalig Sorg,
Og, fra Hytte og fra Borg
Lyder ikkun Glædens Stemme.

Alle.

O fra Hytte og fra Borg
Lyder Glædens muntre Stemme.

Alle.

Lyde høit i Samqvads Chor:
Frederik, vor Konning, leve!
Ham Hans Huus, Hans hele Nord,
Blideſt Held og Fryd omsvæve.
Gjennem Livets bedſte Glæder
Frederiks det elſkte Navn,
Stort ved Nordens Held og Gavn,
Vandre frem til evig Hæder!

Sang
paa
Kongens Fødselsdag
1814.

Forsangeren.

Er det, Brødre, ogsaa Tid
At til Frydelag og Gammen,
Som i Fordums Dage, hid
Vi hinanden stevne sammen?

Chor.

Held os at til Fryd og Gammen,
Denne Dag endnu os hid
Stevner frydeligen sammen
Kjær og kjøn som nogentid.

Forsangeren.

Ruger ei den sorte Sky
Over hartad hele Jorden?
Dundrer ej med Nødselsgny
Trindtom Krigens hule Torden?

Chor.

Held os! hvilket Folk paa Jorden
Truer mindre mørk hin Sky?
Knust os har end ej dens Torden,
Skræmme os skal ej dens Gny.

Forsangeren.

Svæver ikke for vort Syn,
Hvad saa mangensteds den fældte,
Vi erfoer' dog, ved dens Lyn
Guld og Sølv heel let forsmelte.

Chor.

Kraft og Mod hos os nedfældte
Blev ej end selv Mismods Syn;
Mod i Barm og Sværd ved Belte!
Leeg er da Bellonas Lyn.

Forsangeren.

Sig en Fremmed kalder end
Selv sodanske Vandes Herre!
Ak — naar skal..... naar skal igjen
Ej de Snækker Alt omspærre!

Chor.

Læres ej hin Havets Herre
Daglig Agt for danske Mænd?
Mon ej meest sig selv han spærre?
Favned' gjerne Fordums Ven?

Forsangeren.

Hveden de Fortrøstnings Blik,
Som saa froe mod alting skue?
Hveden, at i Dag de fik
Dobbelt Liv og Kraft og Lue?

Chor.

O! de Følelser, den Lue,

Konning, Fader, Frederik!
Hvormed Dig, o Dig! vi skue,
Høsner, fryder alle Blik.

En anden Forsanger.

Konning, Fader, Frederik!
End den Dag blandt Aarets Dage,
Da af Himlen Dig vi fik,
Kommer atter fro tilbage.

Chor.

Ligne hver af Fremtids Dage
Blideste blandt dem som gik!
Himlens beste Held ledsage
Konning, hvert dit Øieblik!

Forsanger.

Snart gjenbringe kloge Flid
Det, de Uveir saaes hensmelte!
Skjønt gjenblomstre Konst og Vid!
Krigens Sønner tee sig Helte!

Alle.

Men at Dig de det skal skylde,
Helte — Mænd af Konst og Flid —
Alle — Alt — og Dig at hylde —
O det glemmes ingen Tid!!!

Tutrissimi.

Konning, Fader, Frederik!
End den Dag o. s. v.

Sang
paa
Kongens Fødselsdag 1820.

Gigers og Basuners Klang,
Lyd af høimælt Gammen,
Af Skalmey og Strœng og Sang,
Blanded' fro tilsammen,
Bruse, surre, fjern og nær,
Rundt, fra Huus til andet,
Landet om Alt Vidne bær:
Her er Fryd i Landet.

"Hveden saadan Festensfryd?
"Hvad mon Dannerfolket
"Ved saa almeen Glædelyd
"Have vil fortolket?"
Fremmed inden danske Kyst,
Landsmand ingenlunde,
Hvo, af uerkjendtligt Bryst
Derom spørge kunde.

Borgerlykke — Alt hvorved
Himlen den bereder —
Fædrelandets-Kjærlighed,
Danmarks Held og Hæder —
O for dieſe, hver især

Huldgudinder holde,
Er den Fæstens Dag, vi her
Glade helligholde.

Dagen, da Gud fødes lod
Frederik den gjæve,
Er vor Fest; — vor Konning gob
Længe længe leve!
Bægret fyldt til bredfult Maal! —
Høit mod Himlen svæve
Dannerigets første Skaal;
Kongen Frederik leve!

Cantate

til Kronprindsesse

Lovisa Augustas Formæling

med Prinds

Frederik Christian af Slesvig Augustenborg.

Chor.

Dybt din Rod, o Skjoldungstamme,
Fæstet staaer i Tidens Skjød!
Til at dække, at betrygge
Nordens Slægter i din Skygge,
Os til Held, endnu den samme

Secterne du gjennembrød!
O til Nordens Held og Glæde!
Vox til fjerneſt Evighed!
Og de Grene vidt du ſprede,
Som i Skyggen vi hernede
Qvæges, ſtyrkes, blomſtre ved!

Ja evig Stammen blomſtre ſkal; hver Spire
Den ædle Stamme vorde lig; thi ſee
Fra Ebros Strand, til der, hvor Oby ſtørkner
I Nordens Jis, Skjoldungeſtammens Grene
Beſkygge Folkene. Men Stammen ſtaaer,
Igjennem Secler ſtaaer den her i Norden.
Og kun med favreſt Skud af fælleds Rod
Foreene, den, fornyer den ſig ſelv.

Kraft og Dyd og Held og Glæde,
Viisdoms Hæder at berede,
Skabe, fremme og udbrede
I det vide Nord,
Dette er det Maal allene,
Stammen og dens ædle Grene
Føle ſig oprundne for.

O ſtort er dette Maal. Hvo følte det,
Som Skjoldung Chriſtian? — Men ſin Auguſta
Saae Nordens Konge ſkabt til Stammens Hæder
Og Nordens Held; thi ſtrax i Livets Morgen

Har under skinnende Ægide Pallas
Opammet Christians elskede Augusta;
Og Phoebus Pindi Døttre bød at pleie
Afvexlende, Minervas skjønne Yndling;
Chariterne sig samled' om Augusta;
Men de, og snart, som de Camœnechoret
Bestyrtset vante Tal forsget seer;
Bestyrtst saae Pallas selv en anden Sig,
Og Christian, og hele Nordens Folk
Saae Pallas, Phoebus, alle Pierider,
Og Huldgudinderne foreenede
I elskeds Augusta. Vældig lød
I ædle Skjoldungs Hjerte Folkets Raab
Med hine Castalides og Chariters,
Minervas og Apollos Røst foreenet.

Pindi Straaler, ædle, blide
Skjoldung, tindre ved din Side;
Yndig Dag vil deres Flamme
Sprede vidt om Nordens Kyst.
O! lad dem i Norden sprede
Ønskte Klarhed, Lys og Glæde!
Blidt de straale fra din Stamme,
Skabe Dag og Liv og Lyst!

I alt, hvad Viisdom gav sit Bifald til,
hle Skjoldungs Ønske altid det

Med Folkets — og nu grunder Christian
Paa at opfylde dets og Viisdoms Krav.

Af fælles Stamme, indenfor den Kreds,
Den selv beskygger, hin den unge Fyrste,
Som deeler Navn med Dannerigets Fader,
Og Frederik, dets Ven, oprunden var.
Men kronet Christian, og han, som heler
Med ham det Scepters Vægt, hvortil han fødtes,
Saae hin, den unge Skjoldung, fælleds Stamme,
Og Hæder værd; de valgte ham til Ven,
Og Nordens Folk udvalgte ham dertil.

Og Nordens Hersker saae, at Rigets Held
Var Stammens Evighed og feire Tilvæxt;
Han hørte Nordens Krav, om ei at miste,
Men favne stedse i sit Skjød Auguſta,
Saae Folkets Ynded for hans valgte Ven,
Saae for Auguſtas Hjerte denne Skjoldungs
At være dannet, og for ham Auguſtas;
Og Ven Lykſaligheds Høieſte
Han under fro! ham giver sin Auguſta.

Og henrykt Nordens Folk med Fryderaab
Bifalder Baandet, kjender valgte Skjoldung
Ham givne Jordens første Hæder værd.

Paa Viisdoms Alter Luen brændte
Hvorved sit Fakkel Hymen tændte,
Ledsaget bid ved Elskovs Haand;
Og Viisdoms, Hymens, Elskovs Glæder,
Naturens første Saligheder
Foreene sig i dette Baand.
Naar Norden seer hin ædle Stamme
At ynde Viisdoms høie Flamme,
Og ved sin Ydeste nære den;
Da skuer det med henrykt Glæde
Skjoldungestammen sig udbrede,
Og Held til fjerne Secler hen.

Og, naar det seer den Stammes Glæder,
Som eene søger Fryd og Hæder
I Nordens Millioners Vel;
Sit Raab de Millioner hæve:
"Lykkaligt, længe, længe leve
"Skjoldungeparret til vort Held!

Chor.

Høit Millioners Raab sig hæve:
"Lykkaligt, længe, længe leve
"Skjoldungeparret til vort Held!

Efter Talen.

Arioso.

Skjøn! Dødeliges første Lod er din,
Augustas Brudgom, lykkelige Skjoldung!
Hvad tænkelig Lykksalighed kan ligne
Just den, o Prinds! de Midler byde dig,
Hvorved din Lykkes Maal du værdig bliver!

Det er du værdig, naar du gjør Auguſta
Saa lykkelig, som Norden krævet det,
Den Lykkeligſte inden Rigets Strande.
Men Dig har Nordens Styrer, dig har Norden
Betroet sin elskede Augustas Held.

Lad i din Barm Auguſta skue
Klar, som i egen Barm, den Lue
For Rigets Held, for Stammens Ære,
For Viisdom, Pligt, og Dyd, og Gud.
Med Fryd, som kun Augustas ligner,
Du da, mens Norden dig velsiner,
Skal føle din Auguſta være
Ved dig den lykkeligſte Brud.

Og favnet af den lykkeligſte Brud,
Og kjær for Nordens Styrer — dyrebar

For Fredrik — elsket af din hele Stamme —
Du, ikke blot af sleben Hofmands Læbe,
Ei blot ved krydret Tant af hungrig Trus,
Men om du kunde, sjern fra Rigets Vraaer,
Du skulde høre brave Landsmands Priis,
Hans Ønsker for dit Held, som for din Bruds.
Thi grant skal Folket agte al din Daad,
I hvad den er, og læse i dit Bryst,

Arioso.

Dets Priis, dets Ønsker du fortjene skal;
Thi det skal vorde Sandhed, at dit Raad
Er Viisdoms Raad, og at den gode Sag,
Naar Svig i skumle Slør den vil indhylle,
En mægtig Talsmand finde skal i dig;
At den fortrængte Landsmand, hvo han er,
Helst den, som savner meest hver anden Tilflugt,
I dig en trofast Ven, og Forsvar har.
Og Sandhed vorde det, at, som din Brud,
Du ædle Viisdoms mægtige Gudinde
Beskytte skal, og at de ni Gudinder
Ved eders Forsorg vidt i Nordens Egne
Skal dyrkes uden Haan og uden Forskjel;
At selv Apollo-Phœbus i sin Glands,
Som spreder Lys og Dag i dunkle Egn,
Da Ild og Liv til rask og ædel Daad,
og Ynglings Bryst, af dig beskyttes,
Skjoldungpar! — og seent engang

Sandheds Toner, reene, skarpe,
Strømme skal fra gyldne Harpe,
Rørt af Phœbi Haand;
Og din Priis skal Phœbus byde
Høit til fjerne Slægt at lyde
Ned fra høien Helicon.

Det skee, o Prinds! — o Skjoldungpar! det skee!
Og dyrebart for alle Nordens Slægter,
Skal eders Baand velsignes. Og engang,
Naar sildig — men dog sildig — Død har løst det,
Og vore Sønnesønners Taarer væder
Den brustne Knude — da skal eders Minde
Gaae blankt og skjøndt dets Evighed imøde,
Og vidne stolt til vore Dages Hæder.

Høit, velsignet Par! høit lyder
Tvillingrigets Fryderaab;
Dagens Fryd hver Barm indgyder
Fjerne Fremtids glade Haab;
Haab for dig om Dages Kjæde,
Mod at nyde, skabe Glæde
Held for ædel Skjoldungs Sjæl,
Nordens, alle Gudes Held.

Chor.

Held for ædel Skjoldungs Sjæl
Nordens, alle Gudes Held.

For Fredrik — elsket af din hele Stamme —
Du, ikke blot af sleben Hofmands Læbe,
Ei blot ved krydret Tant af hungrig Trus,
Men om du kunde, fjern fra Rigets Vraaer,
Du skulde høre brave Landsmands Priis,
Hans Ønsker for dit Held, som for din Bruds.
Thi grant skal Folket agte al din Daad,
I hvad den er, og læse i dit Bryst,

Arioso.

Dets Priis, dets Ønsker du fortjene skal;
Thi det skal vorde Sandhed, at dit Raad
Er Viisdoms Raad, og at den gode Sag,
Naar Svig i skumle Slør den vil indhylle,
En mægtig Talsmand finde skal i dig;
At den fortrængte Landsmand, hvo han er,
Helst den, som savner meest hver anden Tilflugt,
I dig en trofast Ven, og Forsvar har.
Og Sandhed vorde det, at, som din Brud,
Du ædle Viisdoms mægtige Gudinde
Beskytte skal, og at de ni Gudinder
Ved eders Forsorg vidt i Nordens Egne
Skal dyrkes uden Haan og uden Forskjel;
At selv Apollo-Phœbus i sin Glands,
Som spreder Lys og Dag i dunkle Egn,
Og Ild og Liv til kæk og ædel Daad,
I Mands og Ynglings Bryst, af dig beskyttes,
Af dig, o Skjoldungpar! — og seent engang

Sandheds Toner, reene, skarpe,
Strømme skal fra gyldne Harpe,
Rørt af Phœbi Haand;
Og din Priis skal Phœbus byde
Høit til fjerne Slægt at lyde
Ned fra høien Helicon.

Det skee, o Prinds! — o Skjoldungpar! det skee!
Og dyrebart for alle Nordens Slægter,
Skal eders Baand velsignes. Og engang,
Naar sildig — men dog sildig — Død har løst det,
Og vore Sønnesønners Taarer væder
Den brustne Knude — da skal eders Minde
Gaae blankt og skjondt dets Evighed imøde,
Og vidne stolt til vore Dages Hæder.

Høit, velsignet Par! høit lyder
Tvillingrigets Fryderaab;
Dagens Fryd hver Barm indgyder
Fjerne Fremtids glade Haab;
Haab for dig om Dages Kjæde,
Mod at nyde, skabe Glæde
Held for ædel Skjoldungs Sjæl,
Nordens, alle Godes Held.

Chor.

Held for ædel Skjoldungs Sjæl
Nordens, alle Godes Held.

Høie Par, til at beskytte
Viisdoms Agt, og Ret, og Sag,
Og dets Gavn at understotte,
Phœbi Chor indvier dig.
Modtag Kaldet! evig lyder
Da din Roes, du evig nyder
Held for ædel Skjoldungs Sjæl,
Nordens, alle Godes Held.

Tutti.

Held for ædel Skjoldungs Sjæl,
Nordens alle Godes Held.

Skjoldungstammen, i hvis Skygge
Norden nyder Held og Fred;
Du, o værdig Par! betrygge
Denne Stammes Evighed!
End ved Dig udbredt den frydе
Fjerneſt Old, og ſelv den nyde
Held for ædel Skjoldungs Sjæl!
Nordens, alle Godes Held!

Chor.

Held for ædel Skjoldungs Sjæl!
Nordens, alle Godes Held!

Tutti.

Høit velſignet Par, høit lyder
Tvillingrigets Fryderaab!

Sang
i det harmoniske Selskab
den 22de November 1792.

Fra hin harmonisk skjønne Kjæde
Af opfyldt Pligt og huuslig Glæde
Vi sankes her til glade Lag.
Her særskilt Kald og Syssel tier;
Os eene Glædens Harmonier
Forsamle her til Fryd i Dag!

Chor.
Velkommen blide Glædens Dag.

Ei tankelose Vidskabs Gæder,
Men Fryd i Borgers Held og Hæder,
Selv Fremtids Udsigt skjøn og blid,
Og frydfuld Taal — o høit den lyde! —
For alt det Gode, som vi nyde,
Er Glæden, som os kaldte hid.

Chor.
Os ædle Glæder kaldte hid.

Vor Konge leve! herligt stiger
Held, Lys, og Dag i disse Riger
Fremkaldte ved hans Faderbud!
Det lykkeligste Folk paa Jorden

Høie Par, til at beskytte
Viisdoms Agt, og Ret, og Sig,
Og dets Gavn at understøtte,
Phœbi Chor indvier dig.
Modtag Kaldet! evig lyder
Da din Roes, du evig nyder
Held for ædel Skjoldungs Sjæl,
Nordens, alle Godes Held.

Tutti.

Held for ædel Skjaldungs Sjæl,
Nordens alle Godes Held.

Skjoldungstammen, i hvis Skygge
Norden nyder Held og Fred:
Du, o værdig Par! betrygge
Denne Stammes Evighed!
End ved Dig udbredt den frydе
Fjerneſt Old, og ſelv den nydе
Held for ædel Skjoldungs Sjælt
Nordens, alle Godes Held!

Chor.

Held for ædel Skjoldungs Sjælt
Nordens, alle Godes Held!

Tutti.

Høit velſignet Par, høit lyder
Tvillingrigets Fryderaab!

Sang
i det harmoniske Selskab
den 22de November 1792.

Fra hin harmonisk skjønne Kjæde
Af opfyldt Pligt og huuslig Glæde
Vi sankes her til glade Lag.
Her særskilt Kald og Syssel tier;
Os eene Glædens Harmonier
Forsamle her til Fryd i Dag!

Chor.

Velkommen blide Glædens Dag.

Ei tankeløse Vildskabs Gjæder,
Men Fryd i Borgers Held og Hæder,
Selv Fremtids Udsigt skjøn og blid,
Og frydfuld Tak — o høit den lyde! —
For alt det Gode, som vi nyde,
Er Glæden, som os kaldte hid.

Chor.

Os ædle Glæder kaldte hid.

Vor Konge leve! herligt stiger
Held, Lys, og Dag i disse Riger
Fremkaldte ved hans Faderbud!
Det lykkeligste Folk paa Jorden

Er Folket i vor Konges Norden;
Ham derfor signe, lønne Gud!
Chor.
Vor Konge signe, lønne Gud!

Og, Venner! er det Tant og Smiger,
At glade, glade Nordens Riger
Ved Roret stue Kongens Søn?
Og glade see ham den at være,
Som selv engang Kal Sceptret børe,
Alt værdig gode Førsters Løn?
Chor.
O værdig Førsters bedste Løn.

Den gav ham Himlen, den belønner
Med Held hans Daad; og Folket stønner
Taknemmeligt paa Førstens Dyd;
Den gav ham meer, thi see han nyder
I elsket Mages huldе Dyder
Det sødeste af Jordens Fryd.
Chor.
Maria leve, Fredriks Fryd!

Selv Dyden ubelønnet bliver,
Naar huustig Fryd den ei opliver;
Den nyder Fredriks ædle Sjæl.
Som Søn, som Mand, som Slægtning, lader

Ham Himlen vgsaa nu som Fader
Erfare Livets sande Held.
Chor.
Han nyde blivest Faderheld!

Vor Fredriks og Marias Spæde,
Nu værdigste Forældres Glæde,
Hun fryde stedse begges Bryst;
Og begges Dyder glad gjenkjende
En sildig Efterslægt i Hende!
Som De Hun vorde Folkets Lyst!
Chor.
Som De Hun vorde Folkets Lyst!

Til Rigets Held vor Kongestamme
Fremblomstre evig skjøn, den samme,
Til Kloden segner i sit Gruus!
Dens Dyder — nu vort Held — de zire
Hver ny af den oprunden Spire!
Held os, Held Kongen og hans Huus!
Chor.
Held os og Kongen, og hans Huus!

Nytaars-Sang
i det harmoniske Selskab 1793.

Et Aar af vor, af Jordens, Alder
I Fortids Skjælg sank atter ned;
Det synkende et nyt fremkalder
Fra skjulte Fremtid i dets Fjed;
Held hver, der glad kan see tilbage
Paa det henfarnes rundne Dage,
Og ønske det, som forestaaer:
At vorde ligt det endte Aar!

Chor.

O bliv os du, som forestaaer,
Bliv ligt det nu henrundne Aar!

Vort Samfunds Maal er Vidles Glæde
I Hvilen efter gavnlig Flid;
For den at nyde, at udbrede,
Med Mod til Fryd vi ileb' hid;
Med gladen Hu i talrigt Møde
Her tidt i Fjor vi samled nøde,
Hvad munter Blidhed, Kunst og Smag
Kan yde Vidles valgte Lag.

Chor.

O bliv os du, som forestaar,
Bliv ligt det nu henrundne Aar!

Men større, høie Borgerglæder
Gav os det nu fuldendte Aar;
Thi Fædrelandets Held og Hæder,
O Venner, er den og ej vor?
Mens andre Rigers Borger skuer
Sin Første, Land og Folk — og gruer,
Vi Orden, Eenighed og Fred
See værne vor Lykfalighed.

Chor.

O! bliv os du, som forestaaer,
Bliv ligt det nu henrundne Aar!

Paa Dannerigets Himmel stiger
Oplysnings huldе, skjønne Dag;
Hver Rest af fordums Taage viger,
Og ikke under Tordners Brag.
See Forsten med sin Eenevælde
Kun Uret, Vold og Svig at fælde!
See! kun mod dem han ypper Krig,
Men, sande Frihed, hævder dig!

Chor.

O, bliv os du, som forestaaer,
Bliv ligt det nu henrundne Aar!

Med Velbehag den Evighøie
Til Danneriget kued' ned,
Og frigjort Bondes glade Møie

Belønned' han med Frugtbarhed;
Og Virksomhed til Gavn og Hæder,
Og Viisdoms Lys, og Kunstens Glæder,
Han bød blandt os ei blot bestaae,
Men trives, fremmes, agtes paa.

Chor.

O bliv os du, som foreſtaaer,
Bliv ligt det nu henrundne Aar!

Saa gaae du frem, vort Dannerige!
I Held og Lys og blide Kaar!
Og dine Ædles Glæder ſtige,
Som hidtil, herligt Aar fra Aar!
Held følge hver, ſom Held fortjener!
Held alle Dyds og Sandheds Venner!
Og Danſke Slette, Norſke Field,
Og dette Selſkab evigt Held! —

Chor.

O vorde du, ſom foreſtaaer,
Et glæderigt lykſaligt Aar!

Sang
for
det harmoniske Selskab
den 20de November 1793.

Dig, Himlens blide Datter,
Og Jordens beste Fryd,
O du, som indbefatter
Al Skjønhed, Dyde, Dyd,
Dig, uden hvilken Jorden
Var uden Skik og Orden
Dig helliges, o Harmonie,
Dig — dette Sted, vort Samfund, vi.

Chor.
Dig helliges, o Harmonie,
Dig — dette Sted, vort Samfund, vi.

Naar himmelsk du forskjønner
I Ædles valgte Lag,
Den Fryd, som altid lønner
Hver ædel anvendt Dag,
Da først du værdig hyldes,
Da først vort Maal opfyldes.
O dette Maal opfylde vi!
Din Lov vi hylde, Harmonie!

Chor.

Vort skjønne Maal opfylde vil
Din Lov vi hylde, Harmonie!

Naar ædel Mand og Qvinde
Fryd værdig hid tye hen,
Og søge Fryd — de finde
I Ædles Samfund den.
Og Kunst, og Smag, og Dyde,
Og ædel Fryd forkynde,
At her dit Tempel er — at vi
Tilbede dig, o Harmonie.

Chor.

Her vidne alting om, at vi
Tilbede dig, o Harmonie.

Og sand og værdig være
Enhver vor Samfunds Fryd,
Og stedse Præg den bære
Af ædel Borgers Dyd;
I glade Toner lyde
Det Folkeheld, vi nyde;
Thi see vort hele Folk, som vi,
Lovsynger dig, o Harmonie!

Chor.

Det hele Dannerfolk, som vi,
Lovsynger dig, o Harmonie.

Vort Selskabs Skytsgudinde,
Som Dannerigets er,
Du evig, evig finde,
Som nu dit Tempel her!
Hav evig her dit Sæde!
Syd evig her din Glæde!
Her lyde evig, sand og fri,
Reen, ædel Glædes Harmonie.

Chor.

Her lyde evig, sand og fri,
Reen, ædel Glædes Harmonie.

Tidt vore Sale bæve
Af glade Lovsangs Lyd;
Forædlende omsvæve
Du stedse her vor Fryd!
Men festlig høit du stige,
Naar glade Tvillingrige
Som nu sin Glæde blander i
De glade Sanges Harmonie.

Chor.

Bryd frem, stig høit, jublende Raab,
Himlen har blid opfyldt vort Haab,
Glædet igjen
Rigernes Ven,

Faderlig Fryd
Lønner hans Dyd!
Leve vor Fredrik, Maria og Carolina

I jublende Chor
Deeltager og nyder
Erkjendtlige Nord
Hvert Held, som dem fryder.
Bryd frem, stig høit, jublende Raab.
Leve vor Fredrik!
Leve Maria!
Leve Carolina!
Leve, leve Dannemænds Haab.

Sang
i et Selskab
ved Slutningen af Vinteren 1793.

Vor Vinter nu snart er forbi,
Snart hulde Vaar fremtræder,
Og snart fra Vintrens kaldes vi
Til Vaars og Sommers Glæder.
Farvel o Vinter, som randt hen,
Du komme, glad som nu, igjen.

Chor.

Farvel o Vinter, som randt hen,
Du komme, glad som nu, igjen.

See Vaaren kommer, Mark og Skov,
I festlig Pragt sig klæde;
Alt synger høit til Vaarens Lov,
Alt byder Glæde! Glæde!
Men og vor Vinter glad randt hen,
Den komme, glad som nu, igjen.

Chor.

Men og vor Vinter glad randt hen,
Den komme, glad som nu, igjen.

Med Jil bortrinder muntre Vaar,
Og vel saa Kjøn fremkommer,
Som den med Roser i sit Haar

Den rigdomsvangre Sommer;
Men og vor Vinter glad randt hen,
Den komme, glad som nu, igjen.

Chor.

Men og vor Vinter glad randt hen,
Den komme, glad som nu, igjen.

Er Vaar og Sommer skabt til Lyst,
Paa huldе Glæder rige;
De dog for ønskte gyldne Høst
I Glædens Rigdom vige;
Men og vor Vinter glad randt hen,
Den komme, glad som nu, igjen.

Chor.

Men og vor Vinter glad randt hen,
Den komme, glad som nu, igjen.

Velkommen da, o blide Vaar!
Velkommen, huldе Sommer!
Betryg os et velsignet Aar,
Hil dig, o Høst, som kommer!
Og glad, som du os nu randt hen,
O Vinter! komme du igjen.

Chor.

lad, som du os nu randt hen,
ter! komme du igjen.

Som naar vi her i muntre Lag
Til Glæden samled ske,
Saa glad, som du os nu vilde hen
O Vinter! komme du igjen.
Hver Aarets Tid og hver dets Dag
Saa glad os alle være.

Chor.

Saa glad, som du os nu randt hen,
O Vinter! komme du igjen.

Men hver vor Glæde reen og skjøn
Og saadan vorde, Venner!
At selv vi føle, det er Løn
For Daad, som Fryd fortjener;
O glad, som du os nu randt hen,
O Vinter! komme du igjen,

Chor.

O glad, som du os nu randt hen,
O Vinter! komme du igjen.

Som hidtil her vi mangen Gang
I Glædskabs muntre Møde
Ved ædel Kunst og Dands og Sang
Os Livets Fryd forsøde,
O glad, som du os nu randt hen,
O Vinter! komme du igjen.

Chor.

O glad, som du os nu vandt hen,
O Vinter! komme du igjen.

Og da i Gladens Harmonie
Vor Tak vi fælles yde
Til hver, som ædel Fod os bi,
At frydes og at fryde.
Farvel, o Vinter! som vandt hen,
Du komme, glad som nu, igjen.

Chor.

Tak hver vor Fryds, vort Samfunds Ven,
Som gav os Fryd og deelte den.

Cantate

i det harmoniske Selskab

Tutti.

Hvad var' alle Jordens Glæder
Uden dig, o Harmonie!
Held enhver, som dig tilbeder!
Held os, dog tilbede vil

Solo.

Fløitens Sølvlyd, yndigst rørte Strænge
Alt til Samlyd — til hinanden trænge
Frydløs trætter monotonisk Klang
Harmonie! du bød i ordnet Blanden
Reene Toner verte med hinanden,
Da først blev Musik og ædel Sang.

Tutti.

Hvad var alle Kunstens Glæder
Uden dig, o Harmonie?
Held enhver, som dig tilbeder,
Held os, dig tilbede vil,

Solo.

Som i Sang, saa er i alt paa Jorden,
Harmonie, din Virkning, Lov og Orden.
Fryd og Ynde følge dine Fjed.
O men enten hviler alt i Slummer

Chor.

O glad, som du os nu vandt hen,
O Vinter! komme du igjen.

Og da i Glædens Harmonie
Vor Tak vi fælles yde
Til hver, som ædel Fryd os bi,
At fryde og at fryde.
Farvel, o Vinter! som vandt hen,
Du komme, glad som nu, igjen.

Chor.

Tak hver vor Fryds, vort Samfunds Ven,
Som gav os Fryd og deelte den.

Cantate

i det harmoniske Selskab.

Tutti.

Hvad var' alle Jordens Glæder
Uden dig, o Harmonie!
Held enhver, som dig tilbeder!
Held os, dog tilbede vi!

Solo.

Fløitens Sølvlyd, ydigst rørte Strænge
Alt til Samlyd — til hinanden trænge
Frydløs trætter monotonisk Klang
Harmonie! du bød i ordnet Blanden
Reene Toner verte med hinanden,
Da først blev Musik og ædel Sang.

Tutti.

Hvad var alle Kunstens Glæder
Uden dig, o Harmonie?
Held enhver, som dig tilbeder,
Held os, dig tilbede vi!

Solo.

Som i Sang, saa er i alt paa Jorden,
Harmonie, din Virkning, Lov og Orden.
Fryd og Ynde følge dine Fjed.
O men enten hviler alt i Stummer

Eller Raahed bulbrer, Mismod brummer,
Hvor dit Zepter ei udbrebte Fred.

Tutti.

Hvad var Jordens Held og Hæder
Uden dig, o Harmonie?
Held hvert Folk, som dig tilbeder!
Held os! dig tilbede vi!

Solo.

Kun, hvor du anfører og foreener
Alle Huldgudinder og Camener,
Ikkun der de fæste varigt Hjem.
Ja — hvor dine Rosenbaand omslynge
Alle alle Dybers favre Klynge,
Ikkun der de trivsom blomstre frem.

Tutti.

Hvad var selve Dydens Glæder
Uden dig, o Harmonie?
Held enhver, som dig tilbeder!
Held os! dig tilbede vi!

Solo.

Selv Naturen dine Love hylder
Prægtig Samlyd, kjæk Afvexling fylder
Altings evig æble, stolte Gang.
Skovens Qvad, — men ogsaa Storm og Torden
Alt er Skjønhed, Nyhed — Held og Orden
Alt melodisk og harmonisk Sang.

Tutti.

Hvad var' selv Naturens Glæder
Uden dig, o Harmonie!
Held enhver, som dig tilbeder
Held os, dig tilbede vi.

Solo.

Dødelige! hører, føler, fatter:
Harmonie, Algodheds beste Datter
Ordned' alt til Samlyd paa vor Jorh.
Fryd og Møie, Tordner og Favoner,
Alt, o alt er væsentlige Toner
I det fælles store Jubelchor.

Tutti.

Hvad er alle Livets Glæder
Uden dig, o Harmonie?
Held hver den, som dig tilbeder!
Held os — dig tilbede vi!

Solo.

Held, o Held hver den, hvis Sjæl fornemmer
Fylden af hint Chors fordeelte Stemmer
Selv forsgende dets Samqvads Lyd.
Vee den døve Usling, som forvilder,
Som ved daarlig Mislyds Skinger spilder
Dets foreente Virkning, Held og Fryd.

Tutissimi.

Moder til al Jordens Glæder
Evig blide Harmonie

Held enhver, som dig tilbeder!
Held os, — dig tilbede vi.

Cantate
til
Kronprindsens Fødselsdag
i
i Ronne 1808.

Chor af Qvinder og Børn.

Ræbsomt! ræbsomt! hvor den ruller,
Tordnens bøve hule Bülder,
Rundt omkring, og see, o see!
Lynet blinker, hvisler, flammer,
Slag i Slag slaaer ned, og rammer,
Udsaaer Drab, og Angst, og Jammer!
Vee! Vee!

En af en Gravhøi fremsvævende Aand.

Alt længe dundred', meest med fjerne Dron,
En Lyd, som Lyd af Hilburs djerve Lege;
Men rundtom her den overdøves
Af Bondens Plovsang, og hans Ungdoms Frydd
I lystig Dands blandt Høstens gyldne Dynger.
Sødt slumred' derved i den trygge Gravhøi
De Hedensarne, som i fordums Old

Tilkjæmped' Norden kraftfuld Ro og Hæder.
Nys eengang vækked' os en vældig Dyst;
Skjønt mødte Danmark lumske Fjenders Vold,
Og vandt sig hædret Ro — til nu, med eet
Det atter bundrer, og med høie Drøn.
Af Høien liger vaagnet Kjæmper frem;
Men hører ei den vante Frydesang
Af Nordens Mænd, naar de gaae Hædersgangen
Til Kamp for Fædreland. Kun Klager lyde.

Qvinder og Børn.

Hør hvor den ruller,
Krigstordnens Bulder,
Rundtom — o see —
Lynstraalen flammer,
Hvisler og rammer,
Udspreder Jammer!
Vee — Vee!

Aanden af Gravhøien.

Ha! Mismod! — jeg gaaer ind igjen i Høien.
Dog Qvinder kun og Børn! — Alfader Priis,
End hørde jeg ei danske Mand mismodig!
Jeg maa dog vide, hvad det er for Feide.
De Mænd er' borte; altsaa dog i Kampen.
Der komme de.

Qvinder og Børn.

Nu tie al Klage!
Velkommen tilbage

Til angstfulde Barm — — —
Men ak! I modtage
Vor Velkomst med Taushed og Harm!
Oplyser os!

Mændene.

Til Kampen vi droge,
Som Fædrene floge
Mod drabelig Fjende,
Saa vilde vi staae,
Og Død eller Seier at vinde,
Det var vor Attraa.

Qvinderne.

Og Seieren maa
Paa Land og paa Bølge
Den Dannemand følge,
Som med den Attraa
I Leding monn' gaae.
Velkommen tilbage
Til angstede Barm — — —
Men ak! I modtage
Vor Velkomst med Harm.

En af Mændene.

Ak! uden Seir, ja uden Kamp endog,
Vi komme hjem med uforretet Sag.
I hørde rædbelige Vaabenbrag;
I saae de røde Luer — ak ej Kampens;
Thi ingen Krigsmand — ikke een — der kom.

En Flok af feige Ransmænd kun det var,
Som havde ikke Mandom nok engang
Til aabenbare Raverdaad, men lei
Sig nederdrægtig' Hadersnavnet til
Af vore Venner. — Tagne med som Venner
De stjal sig ind paa Kongeskaden; da den,
Ved Venskab tryg uvæbnet var — og da —

Aanden.

Jeg kjender dette Folk igjen.

Qvinderne.

Bliv ved.

En af Mændene, siden de Alle.

Over alle Jordens Riger,
Til vor Klodes sidste Alder,
Gjelde Navnet Vikings Kriger
Som et Navn, hvis Skjændighed
Stimænd selv skal blues ved.
Og til Vikingsriget falder,
Være dette Navn at nævne
Nok, at tænde Mod og Harm
I hver ædel Krigers Barm,
Til den Skjændselbaad at hævne.

Fortælleren.

For feige til at prøve Ledingsfærd
Mod Mænd, de ængstelig forskandste, kasted'
Med meer end Djævleklogt udfundne Vaaben —
Useete for — mod Hundredtusinde,

Som selv de kaldte Venner — Børn og Qvinder —
I frebelige Bolig knuste dem —
Dem brændte inden deres faldne Mure —
Skreg Djævlejubel, naar et Tempel sank
I Luerne — og derpaa — derpaa stjal —
Stjal — uhørt Skjændsel! — Dannerigets Flaade.

Mænd, Qvinder, Børn og Aander.

Over alle Jordens Riger,
Til vor Klodes sidste Alder,
Gjelde Navnet Vikings Kriger
Som et Navn, hvis Skjændighed
Stimænd selv skal blues ved.
Indtil Vikingsriget falder,
Være dette Navn at nævne
Nok at tænde Mod og Harm,
Til den Skjændselsdaad at hævne,
I hver ædel Krigers Barm.

En af Qvinderne.

Men I forlode dem uhævnede!

Manden.

Som de, der kom som feige Tyve,
Ei og som Niddinge sig stjale bort
Med stjaalne Skat; den de kun bjerged' halv.
Nu prøve de, ifald de kan, at myrde
Med Sult det Folk, de stjale Vaaben fra
Alt, saavidt de kunde; — nu de prøve

At fremme ogsaa, om de kan, vor Nabo
Til at deeltage med i deres Daab.

Qvinder og Børn.

Hør, hvor den ruller,
Krigstordnens Bulder!
Vee! o Vee!

Mændene.

Men tie al Klage!
Vi vende tilbage
Med glødende Barm
Og seenefuld Arm.

Qvinder og Børn.

Lynstraalen flammer,
Hvisler og rammer.

Mændene.

Fjenden den rammer;
Over ham Jammer!
Vee ham! Vee!

Alle.

Vee Fjenden! Vee!

En af Gravhøiens Aander.

Saa ret! saa ret! og fra mosdækte Gravhøi
See Eders Fædres Aander glade frem
Til Eders Færd. — Ved deres Daad blev forbum
Troløse Bretlands Folk for Ubaad revset,
Saa i Aarhundreder det mindtes det.
Men først betænker ommeligen dem,

Der bleve første Maal for Fjenders Grumhed,
Som lide Sult og Tørst paa blodigt Leie.
Med Guldet og med Sølvet frem; og deler
Den Armes Nød! — Men ogsaa sætter ham
Den ædle Skjoldung — som er Eders Tillid
Saa storlig værd — i Stand, saa vidt I kan.
Til at besørge Alt! — Mod er ej nok;
Skal Leding lykkes, fordres fremfor alt,
At Alle, Alle, lære at deeltage —
At lide — at opoffre — at undvære.
Og saa til Kampen, ædle Dannemænd!

Alle.

Som Dannemænd pleier,
Og Dannemænd bør,
Vi drage, som Fædrene før,
Mod Fjenden til Kamp og til Seier!

Heltenes Aander.

Som Daner i Hedenolds Dage,
I Guld og Klenodier frembrage,
Og fro for den Skjoldung I lægge det ned!
Feide, som styrer vor Feide til Seier og Fred.

Mænd, Qvinder og Børn.

Som Daner i Hedenolds Dage,
Vort Guld og Klenod vi frembrage,
Og fro for den Skjoldung vi lægge det ned,
Som styrer vor Feide til Seier og Fred.

Alle.

Ham Hærenes algode Styrer velsigne!
Ham, Ham al hans Id og hans Raad!
At Brittebetvingeren Knud han maa ligne
I Hæder og Vælde og Daad!
Naar Krigen da rulder
Sin tordnende Bulder,
Alstyreren blid skuer ned,
Og slukker dens Flammer,
Og ender dens Jammer,
Med Sei'r og velsignende Fred.

Sang

for

Festen den 11te December 1811.

til

at høitideligholde Oprettelsen

af

en Høiskole i Norrig.

Chor.

Vær velkommen over Nordens Riger
Nyr skjønne Dag, som stiger
Mellem Norrigs Fjeld'.
Med forenet Jubel møde

Nordens Folk dit Morgenrøde,
Vine fælles Held.

Solo Stemmer.

Fælles Held for Nordens Sønner,
Fælles Held for hvo, som stjønner
Lyset's, Sandheds, Viisdoms Værd,
Hvo det end er.

Chor.

Viisdoms stjønne Dag skal rinde
Op fra nye Tempels Tinde
Mellem Norrigs Fjeld!
Høie Velkomstraab dig hylde,
Gry af Dag, som skal opfylde
Gamle Savn og blideste Haab om Held!

Recitativ.

I Mørkets Old, hint lange skumle Tidsløb,
Da ingensteds paa Jorden, gjennem Secler,
Din Helligdom, Athene Pallas, meer
Stod uomstyrtet — ingensteds dit Alter
Phoebus Apollo — intet Helicon
Og ingen Castalider kjendtes meer;
Da himlisk Viisdom under ingen Form
Den undertrykte Menneskelighed
Gav Værn mod Rovbegjærs og Overmods
Og Tankelsheds Raasen andensteds;
Da dyrkedes dog end i gamle Norden
I høien Mythus, Dyd og Old og Kunst

Og Mimer var, og Braga, Frey og Balder
Ej mindre hellige for vore Fædre
End Kampens Guder selv. Og Skjaldens Qvad
Beſjæled' Heltene til Mod i Kampen
For Konge, Fædreland, og Ret og Frihed,
Men og til alle Fredens milde Dyder.
Og trofaſt Ærlighed, og fri Mands Troſkab
Mod Konge, Fædreland, og Ms, og Ven
Blev gammel Nordboviisdoms ſkjønne Præg
I Nordbohjerte, der indprentet ſaa,
At end Aarhundreder det ej udſletted'.

Aria.

Thi Fædres Aand bød varigt Minde
Af Fædres Daad og Værd og Dyd
Ved Sangens høie rene Lyd
Fra Slægt til Slægt i ædel Barm oprinde.
O! ogſaa fremad, ſtedſe, Led fra Led,
Det Præg, den Arv, nedarvet vare ved!

Recitativ.

Det ſkal. — Aarhundreder formaaede ej,
Ej Overtroens Ænker, at bortkogle
Den Aand — den Agt for Viisdom, Lys og Sandhed,
For Ret, og Dyd, og Fædres høie Mønſtre, —
Som hellig Mythus, helligt Skjaldeqvad,
Og hellig Vautaſteen, og hædret Saga
Indgjod hver ej vanſlægtet Nordbo-Barm.

Nordens Folk dit Morgenrøde,
Dine fælles Held.

Solo Stemmer.

Fælles Held for Nordens Sønner,
Fælles Held for hvo, som kjønner
Lyfets, Sandheds, Viisdoms Værd,
Hvo det end er.

Chor.

Viisdoms kjønne Dag skal rinde
Op fra nye Tempels Tinde
Mellem Norrigs Fjeld!
Høie Velkomstraab dig hylde,
Gry af Dag, som skal opfylde
Gamle Savn og blideſt Haab om Held!

Recitativ.

I Mørkets Old, hint lange skumle Tidsløb,
Da ingensteds paa Jorden, gjennem Secler,
Din Helligdom, Athene Pallas, meer
Stod uomstyrtet — ingensteds dit Alter
Phoebus Apollo — intet Helicon
Og ingen Castalider kjendtes meer;
Da himlisk Viisdom under ingen Form
Den undertrykte Menneskelighed
Gav Værn mod Rovbegjærs og Overmods
Og Tankelsheds Rasen andensteds;
Da dyrkedes dog end i gamle Norden
I høien Mythus, Dyd og Vid og Kunst

Og Mimer var, og Braga, Frey og Balder
Ei mindre hellige for vore Fædre
End Kampens Guder selv. Og Skjaldens Qvad
Beſjæleb' Heltene til Mod i Kampen
For Konge, Fædreland, og Ret og Friheb,
Men og til alle Fredens milde Dyder.
Og trofaſt Ærlighed, og fri Mands Troſkab
Mod Konge, Fædreland, og Ms, og Ven
Blev gammel Nordboviisdoms ſkjønne Præg
I Nordbohjerte, der indprændet ſaa,
At end Aarhundreder det ei udſletted'.

Aria.

Thi Fædres Aand bød varigt Minde
Af Fædres Daad og Værd og Dyd
Ved Sangens høie rene Lyd
Fra Slægt til Slægt i ædel Barm oprinde.
O! ogſaa fremad, ſtedſe, Led fra Led,
Det Præg, den Arv, nedarvet vare ved!

Recitativ.

Det ſkal. — Aarhundreder formaaede ei,
Ei Overtroens Rænker, at bortkogle
Den Aand — den Agt for Viisdom, Lys og Sandhed,
For Ret, og Dyd, og Fædres høie Mønſtre, —
Som hellig Mythus, helligt Skjaldeqvad,
Og hellig Bautaſteen, og hædret Saga
Indgjod hver ei vanſlægtet Nordbo-Barm.

Og i den Mørkets Tid, da lykkelig Ivær
Forenet med helligt Vanvid andensteds
Opspandt Legendetant og Breviarer,
Og fulgte det for Viisdom, — see da sad
Paa Norrigs Kongestoel den ædle Sverrir,
Og helliged' sin sjeldne Hvilestund
Den høie kongelige Id, at granske
Paa Menneske- og Kongepligt. — Den Viisdom,
Han søgte, aabenbarede sig for ham
Personlig*). Han nedskrev Gudindens Tale:

Aria.

"O Held dig, du, som mig fremkalder,
"Thi see! fremkaldt jeg hos dig er.
"Jeg, som fra Tidens første Alder
"Stod den Alhøies Throne nær.
"Kun paa mit Raad, hvad til er vorden,
"Hans Vælde dannet har,
"Og saa, at Godhed, Skjønhed, Lys og Orden
"I alt, i alt, er aabenbar.
"Hans Faderhu gjør kun ved mig
"Hans Verden lykkelig.
"Ved mig kun lærer Mennesket, at fatte

*) Kongespeilet, pag. 626. ff. At dette, si unquam fœtus ingenii humani æternitatem mereantur (*dissert Ioh. Pinæi in proœmio Spec. reg. p.* 12.) evigen mærkværdige Skrivt har Kong Sverrir sew til Forfatter, er i det mindste meget sandsynligt. Indledn. til Kongespeilet Pag. 66.

"Hvor rig hans Godhed er;
"Ved mig kun Beuget af Naturens Skatte
"Og disse Skattes Værd;
"Thi ikkun underviist af mig,
"O Støvets Søn, Naturen dig
"Er skjøn og rig.
"Kan Viisdoms Haand, kun mig det er, som leder
"Til ægte Værd — til Dyd,
"Til sand, til uforfalsket Hæder,
"Til sand, til uforfalsket Hæder,
"Til sand, til uforfalsket Fryd."

Recitativ.

Saa lød, og dybt i ædle Konges Sjæl
Lød gjennem Vaabengry, i Seclets Skumring
Den Huldes blide Tilraab. Sverrir gjentog
Det blidelig, for Samtid og for Fremtid.
Og dets betydningsrige Toner svæved'
Melodisk gjennem Seclets Storme hen,
Men ak! — som Æolsharpens Harmonier —
Tidt overdøvede af hule Vindstød,
Dog aldrig qvalte. — Norrigs bedste Sønner
Fornumme tidt dets Lyd, og spurgde sig:
"Hvi har den himliske, skjøndt os saa huld,
"Skjøndt og af os saa værdeligen dyrket,
"Som end af noget andet Klodens Folk,
"Dog ingensteds blandt os — o ingensteds
"I vore Dales skjønne Ly — et Tempel

"Gudinden værdigt? — Mellem Norrigs Fjelde
"Hvi spreder, o Gudinde, hellig Flamme
"Sin Straaleglands, sit blide Himmellys,
"End ei — end ei — fra dig indviet Alter?

Duo.

"Skal vore Dale ingensinde
"Belyses af dit Tempels Glands?
"O skal de aldrig hellig Krands
"Dig viet Alter der omvinde?
"Og kan du, uforsonlig vred,
"Dem have dømt til Nat og Mørke?
"Kan Viisdom nægte os at dyrke
"Sin Guddoms Herlighed?

Chor.

"O nægt os, nægt os ei at dyrke
"Din Guddoms Herlighed!

Recitativ.

Saa hørdes længe Dalefolkets Sukke;
Og mellem dem lød end i hellig Gjenklang
Viisdomsgudindens Raab, som før til Sverrir. —
De naaede begge lydelige hen
Til Sverrirs Eftermand paa Norrigs Throne
Og Broderlandets — Ham, som begge Folk
Erkjende — og skal om Aarhundreder
Endnu erkjende — før den ædle Sverrirs,
Og alle Fædrelandets sande Fædres,
Fuldværdte Lige — Dannerkongen Frederik.

Men Han — ei hørde blot Viisdommens Tale,
Men indgik Forbund med Gudinden — og,
Forenede med kraftfuld' vaagnet Folk,
De længe ønskte Tempels Grundvold lagde.

Chor.

Held dig, Held dig! Gamle Norrig Held!
Danneriget Held!
Lagt er Grunden — Viisdomsvennen leve!
Høien Isse Templet snart skal hæve,
Straale Liv og Fryd og Held
Over Dal og Field!

Solostemmer.

Viishom der paa sine Altre tænde
Himmellyset! klart og reent det brænde!
Blideligst omlysne Norden!
Lysne med for hele Jorden!
Strømme der fra Lysets Væld
Dyd og Hæder, Kraft og Held;

Chor.

I dets Straaler Alt, o Alt, see trives,
Mark og Skov og Bjerg oplives,
Sang og Kunst og Vid,
Hvert Hædersliid. —

Final-Chor.

Held dig, Held dig! Gamle Norrig Held!
Danneriget Held!

Lagt er Grunden — Held hvo Grunden lagde!
Held, hvo virksom Haanden rakte
Til at lægge den!
Held vor Konge, som det Værk fuldbragte!
Blideſt Held fra Himmelen
Kongen, Viisdoms huldе Ven!
Fuldført blomstre, trives, stande
Evig inden Norrigs Strande
Templet dig, o Viisdom bygt,
Gavnrigt, hædret, skiønt og trygt.

Ved

Hendes Kongelige Høiheds

Kronprindsessens Lovisa Augustas

Bortreise den 11te Mai 1791.

Eders Modstand er spildt, Winde! som trodsige
Nægte fieligt Vor, nægte at hjelpe til
At berøve os Hende,
Bringe Danmarks Augusta bort.

O var Skilsmissen lang; vidste vi ei, at Hun
Kun til stakket Besøg fædrene Kyst forlod,
Viiste fremmede Egne
Danmarks Hæder, og iiled' hjem;

O da raabte vi, høit raabte hver skjønsom Dansk:
"Hæv dig, Modvind, til Storm! stands vor Augustas Fart!
"Knus hver Bølge, som vover
"At befordre Augustas Flugt!"

Thi erkjende ei vi — hele det danske Folk —
Hvad Auguſta os er, elsket som ynderig,
Danneqvindernes Mønster,
Kjønnets Hæder, og Rigets Fryd?

Vise Mødrene ei Døttre, som dannes skal,
Til i alting at see, hvordan Auguſta er,
Hvordan Datter, og Søster,
Huſtru, Alting Auguſta er,

Hvor den ædelſte Sjæl maler sig kjendelig
I ethvert hendes Blik; hvordan Forſtand og Smag
Overſtraalet af Godhed,
Præger alle Auguſtas Træk;

Hvor Hun, blid mod enhver, viser, Hun føler det,
Kongedatteren selv Brødre og Søstre har
I enhver af det Folk, som
Hendes Fader er Fader for!

Dig Auguſta, o Dig vise de frem i Alt,
Skjønheds Mønstret er Du, Yndigheds Mønstret Du;

Selv i Smaating Auguſta
Danſke Piger til Mønſtre er.

Hvorban pyntet og klædt ſidſt man den Hulde ſaae,
Spørge Døttrene om, for at betrygge ſig,
Ved at ligne Auguſta,
Sikkerſt Ynde og rigtigſt Smag.

Indtil hvorban Hun gaar, hvorban Hun hilſer Folk,
Hvad hun meeſt ſynes om, Tonen, hun taler med,
Er Hun Mønſtret, ſom alle
Stræbe til, men, ſom ingen naaer.

O var Skilsmisſen lang; vidſte vi ej, at Hun
Kun til, ſtakket Beſøg fædrene Kyſt forlod,
Viſte fremmede Egne
Danmarks Hæder, og ſkjød' hjem!

Men, Hun kommer, og ſnart, ſtyrket og karſkere;
Ak! thi qvægende Bad mellem ſudetiſk Field
Fordred' vaklende Helbred —
Dog ſnart ſtyrket Hun kommer hjem!

Hele Danrigets Folks ivrige Raab til Gud
Om hans blideſte Held, og om ethvert Slags Godt,
Over Danmarks Auguſta,
Ubønhørt ej offres ſkal.

Karsk og glad Hun igjen nu skal de Egne see,
Som ei skulde i Fjor skuppet saa kjær en Gjæst
Uden Løvtet, dem atter
Dog at frydе endnu engang.

Vende, Saxer, Sarmat, Quader, Hermunduree
Atter undrende skal Danmarks Augusta see,
Atter lære at hædre,
Elske Landet, hvor Hun blev født.

Yndig smiler hver Egn rundt om Augustas Vei,
Selv forskjønner hun hver. Danmark misundende
Alle hylde i Hende
Skjønhed, Ynde og Dyd, som vi.

Dog Hun kommer igjen, snart, intet fremmed Land
Kjært som fædrene Land vores Augusta er;
Og, skjønt hyldet af alle,
Ingen dog Hun er kjær som os.

Haand og Hjerte hun gav Musernes Elskede,
Deres Forsvar og Ven mellem det danske Folk,
Ham de vinke tilbage,
Ham med Hende; de tøve ei.

Vinde! standser kun ei vores Augustas Fart;
Aander blideste Vor; vugger kun Snækken frem!

Lader lydige Bølger
Dandse glade om Hendes Stavn;

Og fra Fædrelands Kyst vifter en elsket Lyd
Af dets hilsende Raab: "reis, og vær lykkelig!
"Glad og snart kom tilbage!
"Glæder følge ethvert dine Fjed!"

Aander Sundhed og Fryd mod Hende, hvor Hun er,
Vinde! standser kun ej Danmarks Venindes Fart;
Snart I glade os Hende
Kaste og fro vifte hjem igjen!

Kronprindsens Datters
Prindsesse Marie Louises Død
i Hendes Alders ellevte Maaned
den 12 October 1793.

Endnu lykkalig, og med Livets Sorger
Fuldkommen ukjendt, laae sødtsmilende
I stille Blund vor Frederiks Louise.
Men ukjendt var hun ej med Livets Fryd;
Skjøndt uden Evne til at sammenligne
Hvad det mod andre Jordens Glæder var,
Hun havde nydt, og nydt i al sin Fylde,

Reen og ublandet den Lykſaligheb,
At glæde Frederik og hans Maria,
Og ſee, at hun var den, ſom glædeb' dem;
Thi hidindtil beſtod den Spædes Liv
Allene i at være Gjenſtand for
Den ædleſte, meeſt fyldfri, Lidenſkab,
Som kan opflamme Dødeliges Barm,
Og ſom forædler ſelv de beſte Hjerter:
En Faders og en Moders Kjærlighed.
De fleſte Gange, hun endnu i Livet
For Dagen havde aabnet ſine Øine,
De havde mødt den Moders Blikkaſt,
Hvori der er ſaa umiskjendelig,
Saa megen Moder- Huſtru- Qvinde-Ømhed,
Og Godheds Adel — eller havde mødt
Den Faders Blikkaſt, hvori der er
Saa meget Faderhuld og Godt og Trofaſt;
Og ſeet dem begge Tó lykſalige
Ved hende, deres fælleds Ømheds Pant
Og ved hinanden, og i deres Hjerter.
Den første Skygge af Begreb, ſom bannedʼ
Sig uformærkt i hendes ſpæde Barm,
Nødvendig maatte være det om Godheb,
Om Ydigheden af den Gødes Fryd,
Og om den Himmelſødheb, at opvække,
Og nyde den; thi dette var endnu
Det eeneſte, hun havde ſeet paa Jorden.

I denne første Skygge af Begreb,
Følt, nydt, men ei uddannet, stumred' nu
Den kjære Spæde, Ufyldt hulde Smil
Paa rolig, blide Ansigt. Intet Blik
Henud i Livet, hvor saa meget møder,
Der kan fordunkle Glæden, havde end
Forstyrret dette unge Hjertes Fred.
Og over hendes Leie svæved' nu
Usynlig hendes Engel, selv lyksalig
Ved den Lyksalighed, den Himmelblidhed,
Som fra de glædede Forældres Sjæle
Udstrømmed' over hans og deres Yndling.
Med idel Fryd han hidtil havde fulgt'
Sit Kald, ei noget Øieblik at vige
Fra hendes Side, tro at vaage over
Den spæde Sjæl, at samle til Begreb
Hvert Træk af Faders og Moders Sjæle,
Og smaalig danne dem i spæde Barm
Til en Character, de Forældre værd.
Med kjærlig Omhu svæved' Engelen
Omkring den Slumrende. Han hidindtil
Kun sjelden — dog alt stundom — havde seet
Af barnlig Graad de spæde Kinder vædte,
Som ellers rolig Blidhed stedse pryded',
Nu første Gang i hine kjære Træk
Han saa og ængstet skimted' Spor af Smerte.

Med Æthervingens Duft forsøger han
Omhyggelig at vifte Smerten bort;
Men nei! forgjæves! Snart bespænder den
Med iilsom Vælde de uvante Nerver;
Og smertefuld som hun, og dobbelt, meer,
Udstønner hendes Engel ængstligt Raab
Til den, som han, af Herren sendte Aand
Der havde tilladt Smerten at forstyrre
Den kjære Spædes Ro: "See Grumme, see
"Min Elsktes Qval; o stands den, Engel, stands den!
"Skaan denne Engles Yndling, iil, og skaan
"Vor Fredriks og Marias elskte Spæde,
"Hvi tøver du? o snart, o giv dit Vink,
"Og byd hver Spor af Smerten at forsvinde."
Bevæget, men alvorlig, Smertens Engel
Bortvender Øiet fra den syge Spæde,
Og svarer: "Troer da, Engel, ogsaa du,
"At han, som bød mig styre Smertens Braad,
"Har Fryd i Uskylds Lidelser, og glædes
"Ved Piinsler? Veed da heller ikke du,
"At Veien gjennem Livet, denne Vei,
"Som er beplantet med saa sande Glæder,
"Med Smerter og maa være strøet, hvis Glæden
"Skal skattes eller føles? Seer du ei,
"At den, som tidlig, neppe sig bevidst,
"Maa føle gavnlig viise Smerters Braad,

"Bli'er tidlig stærkere at lide dem,
"Alstyreren bød uadskillelig
"Med Dødeligheds endog bedste Kaar
"Foreenede at være? — overalt
"At Lidelser som Glæder eene gives
"Paa hans algode, hans alvise Vink?"
Ærbødigen ydmyget veeg din Engel,
Lovise! fra Dit Smertes Leie hen.
Afsides stod han grædende, og saae
Med Englekummer paa, hvorban Du leed.
Og hurtig samledes om dette Leie
De mange flere Aander, som i Dig
Et elsket Haab, en Yndling saae i Fare,
De Dyders Genier, som havde udseet
Dig — Datteren af Fredrik og Maria,
Til at bitræde det Fortroligheds
Og nøie Venskabs Bund, hvori de staae
Med hine begge. Alle trængte sig
Om Smertens Aand, og trygled' ham om Skaansel.
Og Dannerigets Genius nu selv
Kom ilende, og saae med mandig Veemod
Sin dyrebare Fredriks spæde Datter,
Hans Dages Fryd, at lide. Dennes Blik
Adspurgde Smertens Aand, hvi han var sendt?
Han foreviisde ham den Høies Bud,
Som alle Aander bævende adlyde.
Og Dannerigets Genius stod taus;

En Taare saaes i hvert hans Øie tindre.
Bedrøvet, men hengiven, stod han der,
Snart stirrende hen til Louises Leie,
Snart vendende de blanke Øine op
Mod Himlen. Ei med trodsig Lidenskab,
Men med andægtig Veemod, som hensunken
I stille Bøn, udbrød han: "Har da han,
"Hvis dyrehare spæde Datter martres,
"Ei fuldelig fortjent den Fryd, hun gav,
"Den, hendes Fremtid loved? Hvilken Fryd,
"Saa reen, saa ædel, skal, iblandt de Sørger
"For Dannerfolkene, saa sødt formilde
"Hans Sjæl i Hvilens Stunde, rydde bort,
"Hvad Tungsinds Præg de ellers alt for let
"Maaskee kan efterlade i hans Barm?
"Og hans Maria — hvormed har da hun
"Forbrudt den ædle søde Moderfryd?
"Og hvormed jeg det Haab, i deres Datter
"At frydes ved den Yndling, jeg bestemte
"Til engang at erkjendes for den første,
"Den ypperste blandt Dannerigets Døttre?"
End stod han i veemodig Andagt saa,
Da end en Engels Komme ham afbrød.
Det var — selv Dødens Engel. Ikke kom han
I Skikkelse, som syndig Mismod ofte
Sig forestiller ham. Ætherisk Glands,
Langt mere skjøn, end Sandselighed sig

Kan bilde den, omgav ham. Intet Barskt
Og intet Engstligt fulgde ham. Et Smiil,
End søbere end det, hvormed en Moder
Modtager første Gang sin Spædes Gienſmiil
Gav denne Engels Aasyn himmelſk Blidhed.
Det saaes i hvert hans Træk, at han er ikke
Den dræbende, den Livs Tilintetgjører,
Som han ansees for; men et Sendebud,
Som ikkun leder Himlens Yndlinge
Fra jordiſk Halvliv ind i sande Livs
Og Glædes lyse Egne. — Denne Engel
Fremstod nu, skinnende i al sin Blidhed,
Og Dannerigets Genius han fatted'
Ved høire Haand. "Ven, sagde han, hvi tindre
"De Taarer i dit Blik? vær viis og rolig;
"See! alt fra spædeſt Alder har din Yndling
"Erfaret det, at Lidelse og Graad
"Er her paa Jorden uadskillelig
"Fra Dødeliges Kaar, indtil Alherren
"Tilsteder mig at sikkre dem for Sorger,
"Og til en bedre Verden lede dem.
"Betænk det, jeg udsendes kun til dem,
"Han finder modne til sin Herlighed,
"Ei efter Menneskers Beregninger,
"Men efter hvad han selv, Alseeren,
"I deres Sjæle skuer. See, han har
"Alt fundet denne elskelige Spæde

"At være moden til sin Herlighed,
"Hans Godhed bød mig bringe denne Sjæl
"Fra Prøvelsens den ufuldkomne Tilstand,
"Hvor Glæden altid blandet er med Sorg
"Til Sig, ublandet, uafbrudt at nyde
"Den evig der, hvor Taarer er' ej mere.
"Din Frederik — den Sorg, som venter ham,
"Fordi af Dødeliges Slør omgiven
"Han strax maaskee ej fatter himmelsk Trøst,
"Selv denne Sorg skal kun forædle ham
"Skal lære ham at kjende selv sin Kraft
"Mod hvert Slags Livets Kummer. Endnu mere
"End hidindtil, om muligt, skal han føle,
"At al hans Møie, al hans ømme Omhu
"For Dannerigets Folk, for Ret og Skjel
"Og Dyd, og Lys, og Held, og Godt at fremme,
"Har for hans ædle Hjerte i sig selv
"En Løn saa mægtig stor, saa himmelsk frydfuld,
"At selv hans Bryst kan ingen større fatte.
"Hans elskede Maria — (Her en Taare
Endog paa denne Engels Kind nedrulled')
"Hans elskede Maria — skal din Vens,
"Selv Fred'riks Omhed være mægtig nok
"At give Trøst; thi deres fælles Taarer
"Skal lindre Smerten: deres fælles Omhed
"Udslette den — fornye afbrudt Fryd."
Og venlig trykked' Dødens blide Engel

End Dannerigets Genius i Haanden,
Og til Loviſes Leie vendte ſig.
Alt ſtod ved den, den ſorgopfyldte Fader,
Den ædle Fred'rik ſelv, og tifold leed han
Hvert Sting af Smertens Piil, ſom atter anfaldt
Hans inderligen elſkede Loviſe.
De hæderfulde Fadertaarer runde
Ei ſparſomt af hans Kinn. Ei han ſaae
De Himlens Aander, ſom omgave ham,
Men klarligen fornam, og fattede
Hans Hjerte hvert et Ord, ſom Dødens Engel
Nys havde talt. — Et Blik paa hans Loviſe
Forſtyrred' deres Indtryk; men forſtandig
Han fatted' det, gientog ſig det, paa ny.
For ſin Maria havde han fordulgt
Hvad foregik, og grunded' paa at gyde
I hendes Barm den Troſt, han troede ſelv,
Kun halv at føle, førend han erfoer,
Hvor inderligen hun behøved' den.
Og Dødens blide Engel nærmed' ſig
Endnu med ſyvfold Blidhed i ſit Smiil
Den kiære, ſkiønne, ſpæde Syges Seng,
Omfavned' hendes Engel først, ſom ſidſte
I Taarer badet end afſtedes ſtod,
Med Øine hefted' paa den ſamme Fader,
Bød ham i Fredriks og Marias Barm
Nedſmile Gienſkin af den Himmelfryd,

I hvilken deres Datter snart skal svæve.
Og nu han bøiede sig over Sengen,
Bortstødte Smertens Engel, trykkede
Et Himmelkys — o Fred'rik og Maria —
Paa Eders elskede Lovises Læber —
Og — det var Dødens, Dødens Engels Kys —
Og hendes Sjæl forlod sin spæde Bolig.
End eengang den omsvæved' Dig, o Fred'rik,
Velsignede' Dig, og iiled' hen at see
Eengang endnu den elskede Maria,
Den smme ædle Moder — dvælede,
Som tvivlsom ved, endog for Himlens Glæder,
At bytte Nydelsen af hendes Ømhed,
Endnu ved hendes moderlige Hjerte,
Men med forklaret Blik mod hine Egne
Velsignede' hende — og i Engles Følge
Foer op til evig Glædes lyse Hjem.
End stod ved hendes Liig den smme Fader,
Nedsænkt i Sorg, og Dannerigets Aand,
Og hine Engle, hver i dybe Taushed.
Den afbrød Dannerigets Genius,
Og, efter først et Suk, med mandig Røst
Han sagde: Herren gav, og Herren tog,
Han være lovet i al Evighed.
Den nu forklarede Lovises Engel
Omklædte hans Barm, og gientog for ham,
Hvad Dødens Engel havde talt, og han

Begrundeb' det, og fandt det sandt, og søgte
Sin Trøst deri, og deelte denne Trøst
Med hans Maria.

Begge signe Gud,
Og sukke: Herren gav og Herren tog;
Højlovet være han i Evighed.

Prologer og Epiloger

Prolog

paa den kong. danske Skueplads ved Høitideligholdelsen af Kongens og Kronprindsens Fødselsfest 1795.

Freden.

Hvad meer end almeent Held og Folkets Glæder,
Er værdig Kongefryd og Kongehæder?
I Dannerkongens Land er Held og Fryd;
Ej slaviſk Vildskab, tvungen Jubellyd,
Men blid Tilfredshed, selv i Ringheds Hytte,
Glad almeen Strøben frem til almeen Nytte,
Erkjendtlig Nyden af beskyttet Held
Men ædel Stoltheds Kraft i fri Mands Sjæl.
O Held dig, Dannerfolk, at disse Glæder
Er' dine, din den sande Folkehæder!
Thi er den ikke din? — o skjøn derpaa,
Ynk dem, hvis Vankelmod ei fandt det saa.
Hvad, meer end almeent Held og Folkets Glæder,
Er værdig Kongefryd og Kongehæder?
O Dannerkonge! den tilhører dig,
Den Fryd, den Hæder; Du den vandt ved mig.
Skue din Belønning! See, dit Folk benytter
Det Held, min trygge Oliegreen beskytter,
Paaskjønner, nyder det med frydfuld Hu,
Og takker dig, og elsker mig, som du.

Forladt, fortrængt, fordreven allevegne,
I hine Sydens, Vestens, Østens Egne
Til lykkelige Skandinavien,
Som til et elsket Hjem, tyer Freden hen.
Og medens hist mig Folkene forlade,
For, paa Bellonas Vink, i Blod at bade
Saa mangen Egn, som skulde, tryg ved mig,
Fremblomstret elysæisk lykkelig,
Da her ei blot jeg savnes som Veninde,
Men Skandinavers Konger sig forbinde
I ny og ædel Pagt, til drabelig,
At værne Fredens Altre, hævde mig.
Og begges Folk, hinandens Venskab værde,
Hinanden sværge — ved de dragne Sværde,
Som paa mit Alters Fod de lægge ned —
En hellig Broderskabs og Venskabs Eed.
Vee nu, hvo fælles Ret og Held ansalder!
Til sidste, sidste Dag af Jordens Alder,
O Skandinaver! en saa hellig Pagt
Staae hædret, elsket, tryg som nu ved Magt!
Den Pagt, og det, at Held, o Konge! stiger,
Og Lys og Hæder over disse Riger,
De takfuld skylde Dig, og Ham, din Søn,
Der seer, som du, i dette Værk sin Løn,
Sit Hjertes høie Fryd — o nyder, nyder
Den stolte Løn, at Eders Folk sig fryder
Ved Eders Daad!

Til dette ædle Folk
Udsendt af Eder, Freden, som dets Tolk,
For Eder her staaer frem. Af hvad hvert Øie,
Som ej er blindet, uden Konst og Møie
Langt mere klart og grant betragte kan
I hver en Egn af Dannerkongens Land —
Thi overalt han Templer mig lod bygge —
Jeg her fremstiller kun en dunkel Skygge.
Som her, jeg raaber overalt: Sku, nyd,
O Folk, o Konge, Eders fælles Fryd!

Det Indre af Skuepladsen aabnes. Den forestiller Fredens Tempel. I dets Midte sees dens Alter; længer tilbage dens Trone. Begge de skandinaviske Rigers Genier nærme sig Alteret. Muserne gjøre en Halvkreds om Alteret og dem.

Begge Genier.

Blide Fred!
Kun i dine Altres Skygge
Vore, trives, blomstre trygge
Hæder og Lyksalighed.
O bliv ved,
Over hver vor Egn at sprede
Din Velsignelse, din Glæde,
Blide Fred!

I det de begge komme Alteret nærmere, og paa dets Fod have nedlagt deres Sværde, berører Freden dem med sin Caducee; de give hinanden Haand over Alteret.

Venskab, Huldskab, Eenighed,
Til at værne, at omhegne
I hver Vraa af fælles Egne,

Vore Børns Lyksalighed,
Og dens Værge, dig, o Fred!

Freden krøner dem begge med Krandse af hendes Alter, og omfavner dem. Hun stiger op paa sin Trone. Genierne omfavne hinanden.

Muserne.

Indtil Nordens Fjelde
Smulbre hen,
Blomstre tryg ved Fredens Vælde
Skandinavien!

Begge Genierne.

Fro sin Vellyst nyde
Fredens Ven,
See dens rige Frugter pryde
Skandinavien!

Muserne.

Fred! til dine Lundes Skygger
Viisdoms Dottre glade tye;
Han, som her dig Templer bygger,
Ogsaa os vil give Ly.
Yde den Fortjente Hæder,
Hylde, vække, lønne Dyd;
Skabe, adle Godes Glæder
Er vor Jid, vor Daad, vor Fryd.

Begge Genier, siden Alle.

Længe Du Din Løn, Din Vellyst nyde,
Vor, og Fredens, Viisdoms, Godheds Ven,
Længe see dens rige Frugter pryde
Skandinavien!

Prolog.

ved

Hs. Majestæts Kongen af Sverrigs Nærværelse ved det danske Skuespil

den 1ste November 1787.

Saavidt man troer de græske Fabler sande,
Saa troer, og vedt man, at af høie Pande,
Lod engang Jeus ved Hjelp af Konstens Gud
I fulde Rustning Pallas springe ud;
Og at han bad den mægtige Gudinde,
At være Visdoms tro Beskytterinde.
Saa troede viise græske Folk; end tvers mold
Al Verdens viise Folk fra Syd til Nord,
At der er Visdom skiult i Fablens Ord.
Et Folk, forkæller dem end ydermere,
Som tidlig følte Lyst og Drift at være
Sin Alders Lyst og Hæder, bygged' sig
Et Tempel, som det viis indvied Dig
Athene Pallas! sikker paa at vinde
Det ønskte, søgte Held ved dig, Gudinde!
Med Bifald Jeus ned fra sin Throne saae
Til dette Folk, dets Værk, og dets Actuar.
Nu Templet færdigt var, og Alteret reede,
Og Folket samlet, Pallas at tilbede,
Da høit af Sky i gylden Herlighed

Vore Børns Lykfaligheb,
Og dens Bærge, dig, o Freb!

Freden krøner dem begge med Krandse af hendes Alter, og omfavner dem. Hun stiger op paa sin Trone. Genierne omfavne hinanden.

Muserne.

Indtil Nordens Fjelde
Smuldre hen,
Blomstre tryg ved Fredens Vælde
Skandinavien!

Begge Genierne.

Fro sin Vellyst nybe
Fredens Ven,
See dens rige Frugter prybe
Skandinavien!

Muserne.

Freb! til dine Lundes Skygger
Viisdoms Dottre glade tye;
Han, som her dig Templer bygger,
Ogsaa os vil give Ly.
Yde den Fortjente Hæder,
Hylde, vække, lønne Dyb,
Skabe, adle Godes Glæder
Er vor Jid, vor Daad, vor Fryd.

Begge Genier, siden Alle.

Længe Du Din Løn, Din Vellyst nybe,
Vor, og Fredens, Viisdoms, Godheds Ven,
Længe see dens rige Frugter prybe
Skandinavien!

Prolog.

ved

Hs. Majestæts Kongen af Sverrigs Nærværelse ved det danske Skuespil

den 1ste November 1787.

Saavidt man troer de grøfte Fabler sandt,
Saa troer, og veed man, at af høie Pande,
Lod engang Jeus ved Hielp af Konstens Gud
I fulde Rustning Pallas springe ud;
Og at han bad den mægtige Gudinde,
At være Visdoms tro Beskytterinde.
Saa troede viise græske Folk; end troer
Al Verdens viise Folk fra Syd til Nord,
At der er Visdom skiult i Fablens Ord.

Et Folk, forteller dem end ydermere,
Som tidlig følte Lyst og Drift at være
Sin Alders Lyst og Hæder, bygged' sig
Et Tempel, som det viis indvied' Dig
Athene Pallas! sikker paa at vinde
Det ønskte, søgte Held ved dig, Gudinde!

Med Bifald Jeus ned fra sin Throne saae
Til dette Folk, dets Værk, og dets Attraae.

Nu Templet færdigt var, og Alteret reede,
Og Folket samlet, Pallas at tilbede,
Da høit af Sky i gylden Herlighed

Zeus lod sin Pallas's Billed falde ned
Paa virakrygend' Alter, sin Ægide
I høire Haand, sit Spyd ved pandsret Side,
Og hjelmbedækt; men af hver Mine Fred,
Og Blidhed, Huld og Ynde straaled' ned.
Og høit af Skyen taled' Zeus mod Jorden,
Men majestætisk mild, med halvqvalt Torden:
"Vovar, o Folk! den Skat, jeg sender dig!
"Dyrk evigtro Gudinden, sendt ved mig!
"Hun værdig, blid, dig evig skal beskytte.
"Saa længe min Athenes gyldne Støtte
"Staaer hædret i din Stad, da hør, og mærk
"Navnkundig, hædret, lykkelig, og stærk,
"Du blomstre skal, og blomstrende forbliver,
"Af fierne Landes Helte hædret søges
"Med Fred og Venskab, Stad, hvor Pallas boer!
"Omringet der af Phœbus og hans Chor,
"Og Huldgudinderne, hun Held udbreder,
"Og Viisdoms reene Fryd og sande Hæder.
"Men vee dig, naar hun ringeagtes skal,
"Hiin Støttes Savn, o Stad, den er dit Fald."
Saa talte Zeus; og stolte, kjække, glade
I varigt Held Dardanske Folk tilbade
Athene troe ved hiint Palladium
Igiennem lange Seclers viide Rum.
Vidt Pallas's Dyrkelse, og Troyas Hæder
Til Land og Folk sig fiern og nær udbreder;

Og hiint Palladium blev trofast Baand
Imellem mangen Helts og Førstes Haand.
"Velkommen, Ven fra fremmed Land, Velkommen!"
Lød idelig med Fryd i Helligdommen;
"Velkommen, Ven, i hvo du en; thi den,
"Som er Athenes, er og Troyas Ven."
Og siger Fablen, Troya uformørket
Stod end i Glands, var Pallas bleven dyrket
I sande Værd, saa ej vanhellig Magt
Hiint Billed havde bort af Altret bragt.
Med Pallas Fablen hine ni Gudinder,
Med dem de trende Gratier forbinder;
Den sønderbrudt Palladium anseer,
Om samlede de ikke findes meer;
Men ogsaa her, skjønt under færre Navne,
De samtlig' Tempel har. Kan Pallas savne
Tilbedelse i Musers Helligdom?
Athene-Pallas, o Gudinde, kom!
Og Pierider, og Chariter! alle
I dyrkes her, og eder vi paakalde.
Vort Tempel har for eder alle Rum;
Udgjører samtlig' vort Palladium!
Og Pallas! er det ej Dig selv, som leder
Hid fremmed Helt, hvis ædle Barm tilbeder
Din kjendte Guddom? Er det ikke Dig,
Som binder, Haand i Haand, venskabelig,
Adskilte Folk med Venskabs Blomsterkjæde?

Hvo uden Du kan hylde Helten Glade?
Hvo uden Du, med Phœbi Chor ved Haand
Omslyngede af Gratiernes Baand.
Her eders Tempel er; men uberedet
Til festlig Fryd er Festens Dag fremtrædet.
Velan! hiin fremmed Helt ei søger her
Gudindens Dyrkelse i festlig Færd.
Ham her at see, erkjende vi, allene
At fylde dine Chor', og dig Athene!
Med Fryd, skjønt uberedet Templet er,
Du ham modtager — Helten overbær —
Os Dagen festlig er; selv fjerne Dage
Skal kalde den med festlig Hu tilbage,
Den Dag, da Sverrigs Fremtids Haab blev fød,
Den helliger i Vennefolkets Skjød,
Ved Christians Barm, i Pallas's Helligdomme
Den ædle Gustav — Blide Dag! du komme
Hver gang saa lykkelige Varslers Tolk,
Saa glad for Nordens Konger, Nordens Folk.
Kun at Hans Hjerte nokfom maa fornemme,
Vort Velkomstraab er Vennefolkets Stemme:
Velkommen, høie fremmed Helt; thi den,
Som er Athenes, og vor Christians Ven,
Er alle danske Mænds velkomne Ven!

Prolog

ved

Skuepladsens Aabning i Christiansand 1805.

Et Fruentimmer i en selsom Oldtidsdragt; og en af Skuespillets Directeurer.

Directeuren.

Men gaae, jeg beder, Kjære! gaae sin Vei;
Hun seer dog vel, at her hun passer ei.
(Ind i Coulisen.)
Ned, ned med Dækket! (for sig selv) Er det ei en Jammer?
(Til Publicum.)
Jeg beder mine Herrer, mine Damer
Tilgive vor Forvirring. Denne her,
Som ingen kjender, ingen veed, hvem er,
Er — ei at gribe — ei at faae af Huset,
Og har giort alle Hov'der her saa kruset!
At vi kan ei engang faae Dækket ned
At skjule denne vor Forlegenhed.

En af Tilskuerne i Parterret.

Hun seer pudseerlig ud. Det kunde more
Maaskee, hvem veed, ifald hun kom til Orde.
Tael, Fremmede! fortæl os, hvem du er;
Hvor kommer du vel fra? hvad vil du her?

Den Ukjendte.

Der altsaa dog er een, som laaner Øre

Til, hvad jeg her er kommen at fremføre.
Men du vil, jeg skal more, hører jeg;
Nei tugte vil jeg.

Tilskueren.

Ja saa gaa din Vei.

Den Ukjendte.

Først vil jeg høres. I Aarhundred' rolig
Jeg dvæled i min ubesøgte Bolig
Ved Bykleskjelvets Rod, hvorfra iblandt
Jeg stiger op, og overseer hver Kandt
Af gamle Norrigs mig saa kjære Egne.
Naar jeg saae Fred og Held og Fryd omhegne
De kjære Dale, deres Folk at tegne,
Til Fred og Held og Fryd at være værd,
Da gik jeg — glad, som før i Seiersfærd —
Af min chrystalne Hvælving frem, og signed
Det Land og Folk, som skjønt og ædelt ligned
Endnu sig selv fra ædle Sverrirs Tid. —
Saa fandt jeg Norrig nu, gik frem, kom hid.
Men, som jeg vandrer over Fjeld og Dale,
Jeg hører overalt en selsom Tale,
Om, at man ogsaa her indretter sig
Til Fjas og Leeg, som ikke hører mig.
Man er, forført af fristende Exempel,
I Færd med, hører jeg, at bygge Tempel
For en Thalia — hvem den Dame er —
Og dette Tempel skal nok være her.

Det man skal gjøre her — om ret jeg fatter —
Skal være bare Løier, Fjas og Latter.
Det vil man øde Tid og Grubling paa;
Og, Landsmænd! det bør ikke være saa.

Directeuren.

Og hvorfor ikke det? De kjære Fædre
I gammel Tid, de gjorde det vel bedre?

Den Ukjendte.

Tael med Ærbødighed om Fædrene.
Vær stolt, o Land, om du har Folk, som de,
Som de, der vare hine Tiders Hæder.

Directeuren.

Hvori, tillad! bestod da deres Glæder?

Den Ukjendte.

I Daad til Fædrelandets Held og Gavn,
I Stræben for og Haab om evigt Navn.

Directeuren.

Det gjelder dog endnu.

Den Ukjendte.

De sankdes, qvade
Om Fædres Daad, og derved, stolte, glade,
I deres Ungdoms Bryst de trylled frem
Den Aand, hvormed den siden ligned' dem.

Directeuren.

Ret gjott, det vil vi og. Men — iblandt andet
Fortæller man, det før var Skik i Landet
At drikke dygtig Mjød af fulde Horn,

At brydes, og det ſtundom ilikkorn
For plumpt.

Den Ukjendte.

Om ſaa var, efterligner ikke
Det ej roesværdige af Oldtids Skikke.
Men bygge Tempel for det bare Spas
Det, vil jeg, I erkjende ſkal for Fjas.

Thalia kommer ledſaget af Gratierne.

Den Ukjendte.

Men hvo er hun, ſom med de muntre Miner,
Og Speil i Haand, ſkalkagtig her fremtriner,
Er det Thalia? Hendes Aaſyns Præg
Er ikke Vildſkab blot, og Spøg og Leeg.

Thalia.

Ej blot maaſkee. Dog helſt jeg mig befatter
Med hvad der giver Moro, føder Latter.
Om jeg har ſlebet ret mit hule Speil,
Saa ſkal det gjøre isærlig hver Feil
I det, ſom deri ſpeiler ſig. — Veninde,
See ſelv deri — pudſeerlig vil du finde
Din heel alvorlige Figur — og ſee,
Dig ſelv den ſtrænge Iver at belee,
Hvormed Du ærlig har forſøgt at drage
Dem, ſom vil more ſig, fra mig tilbage.

Den Ukjendte.

Veninde, ſiger du, og kjender mig,
Leer, og forvirrer mig —

Thalia.

Jeg kjender dig,
Og elsker dig og leer. — See hvor alvorlig
Hun dømmer den for flygtig, vild og daarlig,
Der stræber for, og vil af Hjertens Grund,
Det samme just i eet og alt, som hun.

(Til publicum)

Høistærede! — Thalia, som adlyder
Med Glæde, da man hende hid indbyder,
Medbringer — derved, som jeg sikkert troer
Desmeer velkommen — mine Søstres Chor,
Chariterne. Jeg saare nødig vilde,
Man nogensinde skulde os adskille,
Men næst os selv jeg forestiller her
Som Eders Hylding, vel saameget værd
Som nogen af os andre — min Veninde,
Det stolte Fjeldlands ædle Skytsgudinde.
Hun kræver dybeste Ærbødighed
For Oldtids Aand og Skik i Kamp og Fred,
For gammel Trofasthed, for alle Dyder,
For alt, hvad Fædrelandet gavner, pryder —
Det gjør og jeg — men jeg — ad alt jeg leer,
Nyt eller gammelt, som i Speilet seer
Pudseerligt ud.

Skytsgudinden.

Du kalder mig Veninde

Vor jeg ei frygte, du endda vil finde
Mig selv en Gjenstand for at lee.

Thalia.

Saamen!
Men vær saa god, og lee ad mig igjen,
Kun hvad hos os — hos Samtid eller Fædre —
Er skjønt og ædelt, vil vi begge hædre.
Vi komme da vel efter, at man var
I Fordumstid maaskee lidt vel Barbar,
Som man i vor, maaskee, der er saa sleben,
Seer Slibningen iblandt lidt skjev og kneben.
Men Haand i Haand vi ville hjelpes ad,
At gjøre hver vor Ven og Dyrker glad,
Og værd at nyde skjøn og ædel Glæde.

Skytsgudinden.

Vel, værdig Nordboes Barm var altid Sæde
For ædel Munterhed, Vee den, der gad
Ei gierne see den hele Verden glad!

Thalia.

Og den, der ei gad lee ad, hvad der er
Ei bitter Græmmelse men Latter værd.

Skytsgudinden.

Men kun ad det — ei Letsinds kaade Latter.

Thalia.

Jeg har en Søster, Mnemosynes Datter
Som jeg; alvorlig — som jeg munter er —
Iblandt maaskee vel og med Tiden her

Melpomene høitidelig fremtræder.
Men o! til ædle skyldfrie Kjænne Glæder
Til Sorgers Modgivt, bliden Munterhed
Vi samtlig' her indvie dette Sted.

Thalia, siden Chor.

Her, Søstre Chariter, indvier med mig —
Et Tempel og Hjem
For os, og, Nordens Gudinde! for dig
Hid kaldtes vi frem
Her fra sig udbrede
I tryllende Lyd
Forædlende Glæde,
Belønnende Fryd.

Epilog
for Madame Heger
efter hendes Benefice Forestilling
den 12te Marts 1803.

"Elsker du min Kunst?" adspurgte mig
Tidt Thalia — Skjønt den blander sig
Med en Drøm, der troer, at Kunsten ikke
Har, som alting, mange Øieblikke,
Som — — ei fryde, o saa var endda
Paa hiint Spørgsmaal et sandfærdigt Ja
Stedse Svaret. — Held mig! Ja mit Hjerte
Føler Kunstens hele Værd; det lærte
Og erfoer, at den er sand og skiøn,
Over Guld og Bifaldstoi, vor Løn.
Vor, hvis skjønne Kald det er, at pryde,
Gjøre blidere, forskjønne, fryde
Ædles Dage. — Hvo kan prise sig
Som den Kunstens Dyrker lykkelig,
Der sig selv tør sige: "Jeg opfyldte
"Trolig, som jeg kunde, hvad jeg skyldte
"Dette skjønne Kald"!
Og jeg, som her
Af saa mange ædle Mennesker
Saae mig ynbet, og mit Hjertes Stemme
Lader mig blidthviskende fornemme:

"Jeg har gjort, hvad i min Evne er,
"For at vorde denne Ynbest værd!"
O nu viſe ſig Gudinden atter,
Nu igjen hun ſperge blid ſin Datter
"Elſker du min Kunſt?" "Taknemmelig," 25
Er mit Svar, "jeg elſker den og dig,
"Og mit Hjerte ſjunger paa ſin Lykke!"
Hvis med Ord ſig denne lod udtrykke,
Blev det Ord kun: Tak! — o Tak til hver,
Som har Deel i det, jeg føler her; 30
Hver min Ven paa Banen! hver, ſom ſjunged'
Paa min Flid, og bidrog til dens Værd;
Hver, ſom venlig letted' dens Beſvær;
Hver, ſom ſaa nu blid min Stræben lønned'!

Epilog

fremſagt af Hr. Heinsvig efter Foreſtillingen af Skuespilet Ægteſkabsſkolen til hans Benefice.

I Eenighedens Lund jeg ſtaaer, og hvor
Mit Blik henvender ſig, det frydes ved
At ſkue Venner — Kunſtens Venner — heres,
Som vennehulde hid mig fulgte — derfor
Jo ogſaa mine. — Ogſaa her Thalia
Et Tempel reiſte ſig. — Jeg ty'de hid

Og Held mig; ogsaa hid ledsages jeg
Af hendes ældste, første Dyrkere,
Som eenige mig rakte Vennehaand.
Hvad Under, at, af denne Kreds omringet,
Jeg her saa svart betynget staaer — o glad,
Skiondt svart betynget — af den Følelse,
Af Tak, af Hiertens Tak, jeg har at yde!
Tillader, Samtlige! at først mit Hierte
Sig letter, ved sin Tak at yde Eder,
Hvis vennehulde Bistand staffer mig
Den Hæder og den Frydd, at fylde Tak
Til dem, der samtlig' gjør' mig denne Aften
Saa skiøn, saa hæderfuld! Thi ikkun da,
Naar jeg erkiender ædle Venners Værd,
Hvor meget Dem, hvor lidt mig selv, jeg skylder,
Jeg føler mig i mit Departement.
Og nu, modtager, Samtlige! med Huldskab
Et svagt, men sandt og dybtfølt Udtryk af
Erkiendtligst Tak for ogsaa denne Aften!
Thi, troer mig, dyb Taknemmelighed hører
I Sandhed ret til mit Departement.

Serenaden

eller

de sorte Næser

Syngestykke i tre Optoge.

Personerne.

Anders, en formuende Selveierbonde.

Trine, hans Datter.

Morten, forhen Smed, nu Eier af en Avlsgaard.

Anton, hans Søn.

Jørgen, Bondekarl, Søn af Anders.

Hans Smed.

Degnen.

Jens
Lars
Mads
Peer
} Bønderkarle.

Bønderpiger.

Skuepladsen er ſtrax uden for Anders Bondegaard.

Første Optog.

Første Optrin.

Anton. Jørgen.

Jørgen.

Hvad kan det dog være for en Pige? Fortæl mig om hende; hvordan seer hun ud?

Anton.

O saa skjøn, saa god en Pige
Jorden ingen anden har.

Jørgen.

Hun har dog kun lidt at sige
Imod min; den Sag er klar.

Anton.

Kunstner, du, som vil studere
Skjønheds sande Ideal,
Kom, min Pige tro afmal!
Du behøver intet mere.

Jørgen.

O han skal nok lade være,
Bilder jeg mig stadig ind,
Ret tilgavns at male min,
Det vil ingen Kunst ham lære.

Anton.

Ret! tilgavns at male min,
Er, hvad Kunsten ei kan lære

Personerne.

Anders, en formuende Selveierbonde.

Trine, hans Datter.

Morten, forhen Smed, nu Eier af en Avlsgaard.

Anton, hans Søn.

Jørgen, Bondekarl, Søn af Anders.

Hans Smed.

Degnen.

Jens
Lars
Mads
Peer
} Bønderkarle.

Bønderpiger.

Skuepladsen er strax uden for Anders Bondegaard.

Første Optog.

Første Optrin.

Anton. Jørgen.

Jørgen.

Hvad kan det dog være for en Pige? Fortæl mig om hende; hvordan seer hun ud?

Anton.

O saa skjøn, saa god en Pige
Jorden ingen anden har.

Jørgen.

Hun har dog kun lidt at sige
Imod min; den Sag er klar.

Anton.

Kunstner, du, som vil studere
Skjønheds sande Ideal,
Kom, min Pige tro afmal!
Du behøver intet mere.

Jørgen.

O han skal nok lade være,
Bilder jeg mig stadig ind,
Ret tilgavns at male min,
Det vil ingen Kunst ham lære.

Anton.

Ret! tilgavns at male min,
Er, hvad Kunsten ei kan lære

Thi hvad maler man vel meb
Al den Godhed, Fromhed, Freb,
Alt det søde, blide, høie
I de Træk, det Smil, det Øie!

Jørgen.

Jeg forstaaer ei, fuldt saa fiin
At fortælle dig om min;
Men dog synes mig at kjende,
Det er ingen uden hende.

Anton.

Slaa dig, kjære Ven til Ro!

Jørgen.

Nei, som min der er ei To;
Og dog synes mig at kiende —

Anton.

Frygt kun ei, det er ei hende.

Jørgen og strax ogsaa **Anton.**

Min er lille, buttet, rund;
O du skulde see den Mund,
Hage, Smilehuller, Panden — —
O min Piges heele Krop,
Pigen heel fra Taa til Top
Er saa smuk — som ingen anden.

Jørgen.

Du gjør mig heeb om Hovedet; meb et Ord er det Hans Olsens Kirsten? det var dog — hurtig ud meb det — det var dog ikke hende, du talte om?

Anton.

Hende har jeg aldrig seet, Jørgen! Jeg har kun een Pige her.

Jørgen.

Kun een, og det er ikke hende? Jeg er nu født her paa Stedet, og jeg har dog heller kun seet een Pige her, men det er just Kirsten og ingen anden. Men hvem er det da, du har seet dig tummelumsk paa?

Anton.

Nu! Du har jo lovet mig at tie!

Jørgen.

Det har jeg, og jeg faaer vel at holde det, siden jeg nu har givet dig noget at tie med igjen.

Anton.

I Foraaret var jeg paa Markedet her henne i Kjøbsteden.

Jørgen.

Der var jeg ogsaa og Fader og Trine.

Anton.

Der saae jeg Trine. Min Fader havde fortalt mig saa meget om, hvor forstandig og god, og from og bliid, og smuk hun var. Nu saae jeg hende selv, saae al den Beskedenhed, og Godhed, der er i hver af hendes Miner, og —

Jørgen.

Paa Markedet! — det er jo over ti Uger siden. Jeg meente, du kjendte hverken hende eller os andre, førend for otte Dage siden, da du kom hid til Høstarbeid. Har I alt gjort Bekjendtskab for ti Uger siden?

Anton.

Den Gang saae jeg hende kun; jeg havde ingen Leilighed til at tale med hende; og havde jeg havt, jeg havde dog ikke kunnet. Jeg kan slet nok endnu.

Jørgen.

Ja men du sagde jo, din Pige var saa uslukke, lig kjøn!

Anton.

Er hun det ikke, Jørgen?

Jørgen.

Nu ja, der er Maade med, synes mig; man kan nu ikke regne jer forliebte Folk. Nei da skulde du see min.

Anton.

For mig er der ingen kjønnere til. Jeg reiste hjem; hvor jeg var, og gik, og stod, saae jeg hende. Hvor mange Nætter har jeg siden henvaaget med at drømme om hende! hvor tydelig stod hun ikke for mig, hver Gang mine Øine lukkede sig!

Jeg drømte, jeg pløiede vildene Hav,
Og frygtelig Stormene brølte;
Jeg saae mellem fraadende Bølger min Grav,
Og Døden jeg isnende følte.
En Planke var bruften, ei Redning var meer,
Jeg sukkede: Ak længe jeg hist dig ei seer,
Min elskede elskede Pige!
Men snart sig en Havfru af Dybet sig opskjød,
Strax Bølgernes Hvilin havde Ende!
En englelig Stemme dem Tausheb paabød,

Den venlige Havfru var hende;
Hun selv tog mig halvdød i qvægende Favn,
Jeg vaagned', og bitterlig græd ved dit Savn,
Min elskede elskede Pige!
En anden Gang drømte jeg, Konge jeg var,
Jeg veed ej, til hvor mange Lande;
Omringet af prægtige Hoffolk jeg bar
En Krone paa kneisende Pande;
Jeg fandt det ret brav, men nu bragde man mig
Til Brud en Prindsesse, som ikke var dig,
Min elskede elskede Pige.
Strax føl blev min Hoffal, og Spøgelser liig
De glimrende Hoffinders Skare;
Og Kronen — den brændte — bort listed' jeg mig,
Bort, bort som fra brædende Fare:
Hid løb jeg — man fulgte; Nei, raabte jeg, nei,
Ti tusinde Throner erstatte mig ei
Min elskede elskede Pige.
En anden Gang — — —

Jørgen.

Holdt libt. De Drømme kan have været moersomme nok for dig, men jeg drømmer ikke om min Kirsten, gjør ikke jeg! og nu er det vel heller ikke blevet ved at drømme om Trine, siden du er hos hende.

Anton.

I disse otte Dage har jeg endnu ikke talt med hende. Jeg tør ikke.

Jørgen.

Tør ikke! — nu, men du maa bagskynde dig libt; ellers, maaskee, kommer der en, som tør.

Anton.

Jeg betroede dig, hvad der laae mig paa Hjertet; beels fordi jeg troede dig godt, beels for at faae at vide af dig, om hun ikke alt har givet sit Hjerte bort.

Jørgen.

Det troer jeg ikke, hun har. Hun spøger kun med alle de Forslag, der bliver gjort hende om Giftermaal. Hun troer, de frie, bare fordi de veed, at Fader staaer sig godt, og kan give brav Medgift. Men siden du spøger med mig, saa vil jeg dog sige dig, det vil holde haardt at faae Faders Samtykke. Fader vil vist nok have en riig Svigerson. Han vil, jeg skal have Fogdens Birthe, derfor tør jeg ikke tale synderlig om Kirsten, som ingen Grunker har.

Anton.

Var intet andet i Veien, saa —

Jørgen.

Du har tidsnok. Er du saadan en Knøs, som Mogens Pedersens Ole, eller Lars Madsens Poul, der har, jeg veed ikke hvor mange Snese Daler? ikke at tale om Præstens Søn, som ogsaa kan blive Præst, og Forvalteren ovre i —

Anton.

Alt dette kunde finde sig; for min Fader er en riig Mand; og blot en Ubarv jeg har, er ganske betydelig. Jeg har ikke taget Tieneste af Trang, men blot for at see Trine, og leve under Tag med hende.

Jørgen.

Heida! nu skal vi see, du er en fornem Junker, som vil være Bonde, bare for at faae en Bondepige.

Anton.

Ingen Junker, min kjære Jørgen, slet ingen fornemme Person; Søn af en Kjøbstædsmand, som eier Formue, og derfor har villet, at jeg ikke skulde være Bonde, som jeg selv havde ønsket; han vil derfor ogsaa, at jeg, ved at gifte mig med en vis riig Forpagterdatter, skulde forøge de Midler, der engang tilfalde mig selv.

Jørgen.

Hvem er da den Fader, som endelig vil have dig saaledes i Veiret?

Anton.

Siden jeg har sagt dig det ene, saa kan jeg ligesaa gjerne sige dig det andet med. Du kiender ham vist. Han har været Smed inde i Byen. Der tilfaldt ham en anseelig Arv. Han kjøbte den Parcel der henne paa Hovmarken, to Mile herfra.

Jørgen.

Morten Snostrup! Faders gamle gode Ven! han som har det meget Doctorie i Hovedet, og er saadan en lærerig Prygl! — Veed du hvad? du faaer aldrig Trine; han vil selv have hende.

Morten.

Godt nok! men jeg har udfundet, at i det mindste een Regel bør gielde; det er: Folk af eens Alder bør aldrig giftes sammen; stedse en ung og en gammel.

Kjerlighed er en Feber,
Feber i alt sit Væsen;
Om ej just tidt den dræber,
Gjør den dog bleg om Næsen,
Knuger og ryster en
Lige til Marv og Been.
Nu kommer Heden, kjære!
Kan der i Verden være,
Noget, som Kjerlighed
Bedre kan lignes ved?
Hinene matte, vilde,
Stivt stirre frem af Panden;
Pulsen slaaer høit, kun ilde
Staaer det sig med Forstanden;
Ganske forfærdelig
Snakker man over sig.
Saadan dog, Notabene,
Heden ei raser ene,
Uden i Ungdoms Blod.
Man i den satte Alder
Derimod har lidt Kulde,
Heden med denne falder
Netop til det, den skulde,
Stikker ei Ild i Varmen,
Blier kun en ydig Varmen,
Os er den sund og god.

Seer du, naar to unge brusende Febricitanter skulde bygge Rede sammen, saa blev det en reent forskrække-

lig Hede. Den blev for dem i høieste Maade farlig; det blev ikke ved et simpelt delirium, som vi Lærde kalde det; det blev reen Daarekistegalskab. En Ung derimod med noget for stærk Hede, og en Gammel med lidt for svag Varme, de kan temperere hinanden.

Anders.

Jeg mærker, hvorhen du sigter, Kammerat. Det er ikke blot din Søns Giftermaal, du taler for — —

Morten.

Jeg har før slaaet paa den Streng; du forstaaer mig.

Anders.

Jeg har ogsaa sagt dig, at det ikke skulde være mig imod, som du nok kan vide; men jeg tvinger ingenlunde min Trine.

Morten.

Det duer heller ikke, har ogsaa desuden sin Vanskelighed. Kun, mener du ikke, hun alt skulde have faaet lille Feber-Anstød, forstaae mig, af Elskovsfeberen, som jeg talte om?

Anders.

Det maatte da uden Tvivl være af Kulden, saavidt jeg har mærket. Ellers forekommer hun mig i saa Henseende at befinde sig overmaade, jeg havde nær sagt, alt for frisk.

Morten.

Desbedre, desbedre! Jeg er ikke saa gammel

endnu, at ja Heben vil nok ikke gandske staane mig selv engang; Vi passe altsaa endda for hinanden.

Anders.

Lad mig føle din Puls, Broder Morten. Slaaer den ikke for stærk?

Morten.

Det forstaaer du dig ikke paa. Det maa du overlade os, som har studeret Tingen. Vi skal nok vide at holde Feberen smukt i Tøilen.

Anders.

Der, hører jeg, hun kommer hjem med de andre Piger; de har været ude at malke. Tael nu selv med hende; men, som sagt, jeg tvinger hende ikke.

Morten.

De komme i fuld Sang; den maae vi ikke forstyrre dem. Kom lad os sætte os her, at høre paa dem, saa de ikke blive os vaer, og bryde af. —

Tredie Optrin.

Trine med sin Malkespand paa Hovedet. Flere Malkepiger. De Forrige.

Trine og Chor.

Endnu har vi Sommer
Saa varm og saa blid;
Der kommer, der kommer
En koldere Tid.
Vel skal vi os sikke

Endogsaa i den;
Men den bli'er dog ikke —
Ak nei! — hvad Somren var, som randt hen.

Vort Liv er, o Piger
Et eneste Aar;
Vor Sommer bortviger,
Vor Vinter fremstaaer.
Er' Sommerens Dage
Først engang forbi,
At faae dem tilbage —
Ak nei! — der er ingen Mulighed i.

Ei Som'ren vi lade
Gaae ubrugt sin Gang,
Men nyde den glade
Med Dands og med Sang
Naar Vintren saa kommer
Med Storm og med Snee;
Paa henrundne Sommer
O ja! — med Fryd vi tilbage kan see.

Morten.

Hun er kjøn, Anders! hun er elskværdig.

Anders.

Ja ja, jeg veed det nok. Forsøg nu din Lykke.

Morten.

Kunde jeg kun. — God Aften lille smukke Trine!

Trine.

God Aften, Hr. Morten! Velkommen!

Morten.

Er jeg dig velkommen, lille Trine? Nei sandt,

er jeg dig velkommen? Det var dig, jeg helst vilde være velkommen. Jeg længtes ret efter at tale med dig, min lille smukke Trine!

Trine.

Min Faders gamle gode Ven maa sagte være mig velkommen. Og siden De ønsker at tale med mig; nu, saasnart jeg har bragt min Melkespand ind, og faaet siet min Melk, og besørget Aftensmaden.

Anders.

Det kan du jo nok for i Aften lade Dorthe, og de andre Piger sørge for.

Trine.

Som min Fader vil. Vær saa god at tage min Melkespand med, lille Dorthe! jeg kommer strax efter. Til de andre Piger. Farvel Piger! Tak for i Aften! God Nat! i Aften danser jeg ikke med mere! Vi har faaet Fremmede.

En af de andre.

I Morgen Aften da! god Nat.

Pigerne.

Ei Somren vi lade
Gaae ubrugt sin Gang o. s. v.

Fjerde Optrin.

Morten. Anders Trine.

Anders.

Dit Saltmandsfad har du i Stand, og godt Hordmaaneds Øll, og et godt Glas Mjød. Jeg vil

sende Jørgen hen, at bede et Par af vore Naboer spise med os, og gjøre vor Fremmede Selskab.

Trine.

Men det kunde jeg jo gaae at sige ham, gode Fader!

Anders.

Nei kan du ikke, Pige! Du skal holde min Ven Morten med Selskab, og snakke med ham.

Femte Optrin.

Morten. Trine.

Trine.

Jeg er bange, jeg vil blive libet fornsieligt Selskab for Dem, Hr. Morten. Det er jo selsomt, at min Fader troer, jeg skal kunne more Dem allene, og gaaer sin Vei.

Morten.

Er det selsomt? det er smukt og fornuftigt af ham, og velbetænkt, og viser, han har Venskab for mig; for jeg er vis paa, du vil blive mig et meget, ret meget fornsieligt Selskab.

Trine.

Desværre! er jeg næsten vis paa det modsatte. Hvad skulde jeg kunde tale med Dem om, som De gad hørt paa?

Morten.

Hvad skulde du vel tale om, som jeg ikke gad

hørt? Kunde jeg kun sige noget, som du gad hørt paa.

Trine.

Naar jeg kun forstod det, Hr. Morten. Det par Gange, De har besøgt min Fader, har jeg med Forundring hørt Dem tale saa meget om Medicin og Sygdommene, saa lærd, at jeg ikke begreb det mindste heraf.

Morten.

Denne Gang vil jeg ogsaa tale med dig om Medicin, om Sygdom og Lægedom; og jeg skal nok gjøre mig forstaaelig, smukke Trine!

Trine.

Det tvivler jeg paa.

Morten.

Vil du give mig din Haand, og lade mig føle din Puls?

Trine.

Jeg er ikke syg; jeg befinder mig prægtig.

Morten.

Virkelig? skulde du ikke have en lille Smule Feber, eller dog let kunde faae den?

Trine.

Jeg veed ikke, hvad jeg kan faae; men jeg har den vist ikke.

Morten.

Jeg vilde, du havde den.

Trine.

Fy, Hr. Morten! jeg vilde, hele Verden befandt sig vel.

Morten.

Det vilde jeg ogsaa. Det er heller ikke enten Koldfeber eller Nedefeber, eller Flekfeber, eller Tertianfeber, eller Qvartanfeber, eller deslige, jeg vilde, du havde.

Trine.

Hvorban en da?

Morten.

Ja det er ikke saa let at beskrive dig. Du skulde, naar jeg tog dig saadan i Haanden, have en lille Smule Ryften, og saa skulde Blodet stige dig til Hovedet, og gjøre dine smukke Kinder dobbelt røde, og saa skulde du ikke vide saa rigtig, hvad du selv vilde sige, og saa — Du har den, du har den lille Trine.

Trine.

Mener De? Det var da en pudseerlig Sygdom; Og hvad skulde da den kaldes?

Morten.

Hvad den skulde kaldes? Føler du noget saadant, lille Trine?

Trine.

Nu! sommetider maaskee; naar De for Exempel saadan trykker mig i Haanden, og seer mig saa stivt i Øinene.

Morten.

Ja, ja, og saa pikker det lille Hjerte dobbelt saa stærk som ellers.

Trine.

Det vel ogsaa. Og det skulde da være Tegn til? —

Morten.

Til — et lille Anstød af Kjerligheds Feberen, søde ste Pige!

Trine.

Ah ha!
Af Kjerlighed
Jeg ikkun veed,
Hvad jeg om den har hørt at sige;
Men er det sandt,
Jeg hidtil fandt
Hos mig slet intet stigt opstige.
Man siger, den
Skal bringe en,
Til tidt at gaae som hen i Taaget;
Og, aldrig glad,
Man veed ej, hvad
Man fattes, men dog fattes noget;
Af alting kjed,
Man Ensomhed,
Som for at undflye alt, skal søge,
Og gnaven man
Er kun i Stand
At græde, medens andre spøge.
Men saadan er det ej med mig,
Jeg er saa glad, saa lykkelig,
Jeg seer saa gjerne andres Glæde;
Jeg ta'er saa gjerne Deel deri,

Jeg skyer, saavidt jeg kan, at græde;
Min hele Sjel er fro og fri.

Morten.

Du er en allerkjæreste Pige.

Trine.

Og De kunde ønske mig noget, som kunde forstyrre den Lykke, jeg nu nyder?

Morten.

Ingenlunde, ingenlunde. Kjerligheds-Feberen viser sig ikke altid med saa slemme Symptomater. Kort sagt, med rene Ord: Skulde du — Jeg holder saa meget af dig, søde Trine — behøver jeg vel at sige dig mere? —

Trine.

Det er ikke Deres Alvor; saa vilde vist Kjerligheden blive saadan, som man har sagt mig det. Men nu maa jeg ind at besørge Aftensmaaltidet. De hørte, min Faber vil give Dem Selskab. Vi vil fortsætte Samtalen over Borde. Farvel saa længe.

Sjette Optrin.

Morten.

Du har mere af Feberen, gamle Dreng, end hun.

Syvende Optrin.

Anders. Morten

Anders.

Nu hvordan løb det af?

Morten.

Ja, ja, og saa pikker det lille Hjerte dobbelt saa stærk som ellers.

Trine.

Det vel ogsaa. Og det skulde da være Tegn til?—

Morten.

Til — et lille Anstød af Kjerligheds Feberen, sødeste Pige!

Trine.

Ah ha!

Af Kjerlighed
Jeg ikkun veed,
Hvad jeg om den har hørt at sige;
Men er det sandt,
Jeg hidtil sandt
Hos mig slet intet stigt opstige.
Man siger, den
Skal bringe en,
Til tidt at gaae som hen i Taaget;
Og, aldrig glad,
Man veed ej, hvad
Man fattes, men dog fattes noget;
Af alting kjed,
Man Ensomhed,
Som for at undslye alt, skal søge,
Og gnaven man
Er kun i Stand
At græde, medens andre spøge.
Men saadan er det ej med mig,
Jeg er saa glad, saa lykkelig,
Jeg seer saa gjerne andres Glæde;
Jeg ta'er saa gjerne Deel deri,

Jeg flyer, saavidt jeg kan, at grædes;
Min hele Sjel er fro og fri.

Morten.

Du er en allerkjæreste Pige.

Trine.

Og De kunde ønske mig noget, som kunde forstyrre den Lykke, jeg nu nyder?

Morten.

Ingenlunde, ingenlunde. Kjerligheds-Feberen viser sig ikke altid med saa slemme Symptomater. Kort sagt, med rene Ord: Skulde du — Jeg holder saa meget af dig, søde Trine — behøver jeg vel at sige dig mere? —

Trine.

Det er ikke Deres Alvor; saa vilde vist Kjerligheden blive saadan, som man har sagt mig det. Men nu maa jeg ind at besørge Aftensmaaltidet. De hørte, min Fader vil give Dem Selskab. Vi vil fortsætte Samtalen over Borde. Farvel saa længe.

Sjette Optrin.

Morten.

Du har mere af Feberen, gamle Dreng, end hun.

Syvende Optrin.

Anders. Morten

Anders.

Nu hvordan løb det af?

Morten.

Vi Medici gaae ikke saadan til Verks, som en Smed. Denne lægger sit Jern i Ilden, lader det blive rødt, og inden det er kort igjen, er det for det meste i Stand. Dog maa ogsaa han meget ofte have det mere end een Gang i Essen. En Medicus derimod maa ikke fortrøde paa, at hans hele Recipe slet ikke slaaer an, men at han maa forstærke eller reent ud forandre sin Medicin, inden han seer den mindste Virkning deraf.

Anders.

Du seer da nok ikke meget Virkning paa Trine af dit første Forsøg, kan jeg slutte. —

Morten.

Jeg er bange, jeg ikke rigtig har sondret Patientens Natur. Skulde hun ikke allerede være derhenne — i Elskovsfeberen — forlovet, mener jeg?

Anders.

Friere har hun havt i Mængde, den ene loierligere end den anden.

Vor Degn, som nys blev Enkemand,
Med Salvelse, i hellig Tone,
Forsøger, om det kan gaae an,
At gjøre Trine til sin tredie Kone
Han tremulerer Sangen ud
Saa sødt, naar hun kun er i Kirke,
Og prøver alting, for at lirke
Sig hende til Brud.

Morten.

Han stikker mig dog ikke ud?
Han knap vil udvirke,
Hun bliver hans Brud!

Anders.

Men Præstens Søn, hans ældste Pode,
Som blev i Fjor Student;
Du skulde høre, hvilken Ode
Den Fyr har gjort, og sat paa Prent;
Hvordan han der lovsynger Trine,
Hvor han er kjælen, vild, og gal,
Og hvor han dreier Viser uden Tal,
Nu om en Morpheus, nu en vis Aline,
Hen paa sin Trine,
Og paa sit Hjertes Pine!
Dog han kun lidt i Vejen staaer;
Han be'er kun om — en Lok af hendes Haar.

Morten.

Den Stakkel knap i Vejen staaer;
O! lad ham faae det, han attraaer.

Anders.

Men skulde jeg dig regne op
Min Trines hele Friertrop,
Fortællingen, jeg frygter, vilde
Ej blive endt for meget silde.

Begge, først Anders, siden ogsaa Morten.

Bli'er det saaledes ved, jeg troer,
Du / Vi } snart maa søge om, min Bro'er
At faae i hele dette Herred
Hver Knøs og Enkemand indsperret.

Anders.

Der er nu desuden Præstens yngre Søn, Fæn-

briken, og Grevindens Forvalter, og Fogden, og jeg veed ikke, alle de.

Morten.

Af alle disse finder jeg ingen farlig.

Anders.

Der er dog ogsaa fornuftige Folk blandt hendes Friere.

Morten.

Er der dog? Jeg takker.

Anders.

Intet at takke for.

Morten.

Men Spørgsmaalet er, om hun kulde have Die paa nogen af dem.

Anders.

Hun siger nei, og jeg troer hende. Imidlertid er der paa nogle Dage kommet en selsom Frier, som ingen veed, hvem er. Jeg kalder ham Frier, skjøndt endnu har han ikke friet saa egentlig.

Morten.

Nu da!

Anders.

Forleden Nat, som jeg laae, og ikke kunde sove, saa stod jeg op!

Morten.

Og saa, og saa —

Anders.

Saa gik jeg op i Trines Kammer, for at slaae en Snak af med hende.

Morten.

Det gad jeg ogsaa saadan —

Anders.

Men hvad skeer? jeg træffer hende ogsaa oppe, staaendes derhenne udenfor hendes Vindve, som hun havde paa Klem.

Morten.

Pokker i Vold! det tænkte jeg nok.

Anders.

Hvad tænkte du nok? Tag dig vare, du ikke tænker noget fornærmeligt om min Trine.

Morten.

Jeg fornærmeligt! — Nu; men jeg er utaalmodig.

Anders.

Saa stod hun der, og lyttede; og saa var der mellem Buskene, derhenne, en, som spilte paa Floite — oh saadan som jeg aldrig har hørt Floitespil før; og saa sang han siden en Aria.

Morten.

I veed ikke, hvem det er? det er jo reent, det er den Præstesøn, du talede om.

Anders.

Pyt! det Slags Folk snakker bare paa Riim om at synge og elske; det bli'er ikke til videre.

Morten.

Og Trine sagde, hun vidste ikke hvem det var!

Anders.

Jeg troer virkelig ikke, hun vidste det. Hun fortalte, han havde saadan spillet og sjunget der et par Nætter; hun havde ikke kunnet bare sig for at lytte paa ham. Han kom igjen sidste Nat. Hun kaldte paa mig igjen; jeg gik, og hørte igjen paa ham.

Morten.

Gik du da ikke ud, og talte med ham?

Anders.

Hvad kunde det hjelpe? Han havde gaaet sin Vei, og jeg havde faaet en lang Næse.

Morten.

Og du har ikke Mistanke paa nogen?

Anders.

Ikke saa lige. Kun troer jeg, det maa være en af mine egne Karle. Jeg har her i Høsten faaet et Par fremmede; især er her en, der hedder Poul; han seer ud til en huul Krabat, og hans Mine kan jeg see det paa, at det gaaer ham ikke bedre end jer andre. Hvad han kan, veed jeg ikke; men her i Byen er ellers ingen, som saadan kan spille og synge. Trine er ligesaa nysgjerrig, som jeg, men hun tør ikke gaae ud, og give sig i Snak med ham.

Morten.

Det duer heller ikke. Den Fyr, som spiller

og ſynger ſaa zart, kunde maaſkee og ſnakke ſaa godt — —

Anders.

Men hvordan kommer vi under Veir med, hvem det er? jeg gad forbiſtret gjerne vidſt det.

Morten.

Det var fagtens Umagen værd. Jeg tænker paa noget — Det gaaer an, det vil give tuſinde Leier.

Anders.

Hvad ſpeculerer du paa?

Morten.

Seer du! foruden, at jeg ſtuderer min Medicin, er jeg ikke ſaa daarlig en Fuſker endda i min Pharmaceuticam.

Anders.

Hvad vil det ſige?

Morten.

Det vil ſige Apothekerkunſten, Jeg laborerer, maa du vide, og gior Experimentumer. Ved dette Arbeid frembringer man ſommetider noget, ſom man ikke var betænkt paa. Jeg vilde forleden experimentere en vis essentia miraculosa — det forſtaaer du nu ikke; — men i det Sted fik jeg en Sværte frem, ſom ſider ſaa bandſat, hvor den kommer, at den ikke gaaer af, ſorend Skindet gaaer med.

Anders.

Hvad kommer det denne Sag ved?

Morten.

Allerdings, min Bro'er! Kommer Fyten igjen i Nat, mener du?

Anders.

Formodentlig. Han pleier at komme hver Nat.

Morten.

Godt. Saa faaer Trine min lille Flaske. Jeg har den juſt med mig, for jeg var inde i Byen, at conſulere en af mine Venner deſangaaende. Og ſaa gaaer hun hen, lader, ſom hun vil ſnakke med den Forlibte; han kommer da nok frem; men det er mørkt, ſaa hun vel neppe vil kjende ham; men hun nærmer ſig, og — giver ham en lille Smøre om Næſen. Den ſidder der, og i Morgen, enten han ſaa er af Huſets Folk, eller nogen anden i Byen, ſaa er han mærket; for han kan ikke faae det af.

Anders.

Prægtig, prægtig. Det gaaer an.

Morten.

Men for en Sikkerheds Skyld vil vi ikke ſige Trine noget derom, førend med det ſamme, det ſkal ſættes i Værk; man kan aldrig vide.

Anders.

Ogſaa det.

Ha, ha ha ha!
Hvad det vil blive Leier!

Morten.

Kun slipper han for let derfra
Til Løn for hans Optsier.

Anders.

Ha ha ha ha!
Det dog vil blive Løier!

Begge.

Ha ha ha ha!
Hvad det vil blive Løier!

Anders.

Hun nærmer sig;
Ej seen han hende møder,
Og kaster sig
Plat hen for hendes Fødder.
Glad han nu troer,
At hun, hans Suk vil høre;
Men hun, min Broer,
Vil kun hans Næse smøre.
Ha ha ha ha!

Morten.

Kun slipper han for let derfra,
For saadanne Optsier.

Anders.

Men det vil blive Løier!

Begge.

O det vil blive Løier!

Ottende Optrin.

Jørgen. De Forrige.

Jørgen.

Lystig, lystig, ha ha ha!
Man leer og, hvor jeg kom fra;

Folk i Byen sig indbilde,
At her bliver Festegilde,
Alle fandt de det saa galt,
At de loe saa overalt.

Morten.

Hvad var det for Festegilde,
Som de fandt saa lystig da?

Jørgen.

Ha ha ha!
Jo man troer Hr. Morten vilde
Lille Krine til sig hilde;
Det var dee, man fandt saa galt!

Anders. Morten.

At man loe saa overalt?

Jørgen.

At man loe saa overalt.
Somme loe dog ei saa meget,
Som de fandt det noget eget;
Mange andre ærgred' sig.

Morten.

Lee og ærgres over mig!

Anders.

Hvem har kundet Folk indbilde,
At her just er Festegilde?

Jørgen.

Det har sagte Frygten gjort,
At see Krine revet bort.

Morten og Anders.

Og man finder det saa ilde,
Om her nu blev Festegilde!
Og man leer og ærgrer sig,
Over mig!

Jørgen.

Fa'er; mien hele Byens Latter
Giver jo dog ej din Datter
Med den Mand, du ej gier Ja.
Naar du ej hav solgt din Trine,
Lad Folk lee og gjøre Mine!
Selv lee med, ha ha ha ha!

Anders.

Jeg et Maal for Byens Latter!
Ret, som om jeg tvang min Datter,
Frit et hendes Nei og Ja.
Solgte jeg min stakkels Trine,
At belees med haanlig Mine,
Var, hvad jeg fortiente da.

Morten.

Jeg et Maal for Byens Latter!
Jeg nok ønskte mig din Datter,
Om hun gav mig selv sit Ja;
Hvis jeg vilde kiøbe Trine,
Alt belees med haanlig Mine,
Var, hvad jeg fortiente da.

Niende Optrin.

Trine. De Forrige.

Trine.

Hvad er her i Gjære?
Maa jeg ikke være
Deelagtig i Tingen,
Saa jeg kan lee med?

Jørgen.

Jo Pyt! nu leer ingen;
Nei nu er man vred.

Trine.

Hvad Snak med din Krebe!
Nys Latter og Glæde;
O jeb mig lee med!

Morten sagte til Anders.

Hvor vover! hvor vakker!
Hør Brev'et! hvis hun vilde,
Hvad kunde det stille,
Om Nabrene loe!

Anders sagte til Morten.

Med mig du kun snakker!
Søg hende at vinde.
Erhverv hendes Minde;
Mit har du alt jo.

Trine.

Den Taushed! den Mine!
Ja ja, stakkels Trine
Maa ikke lee med.

Jørgen.

Nu vel da, min Pige
Saa vil jeg dig sige — —

Anders til Jørgen.

Tie stille, til Morten. afsteb.

Morten.

Elskværdige Trine!
O dersom du vilde — —
I Aften — et Gilde — —
En kjerlig Forening — —
Du fatter min Mening.

Jørgen.

Visst taler han reent.

Trine.

Tilgavns jeg dog fatter
Knap, hvad De har meent.

Morten.

O hvor hun er vakker!

Trine.

Jeg takker, jeg takker.

Morten.

Jeg stammer, og snakker,
Saa selv jeg for Latter
Mig neppe kan bare,
Hvad kan hun vel svare!
Til Sligt? Ha ha ha!

Anders, Trine og Jørgen.

Han stammer, og snakker,
Saa selv han for Latter
Sig ikke kan bare,
Hvad skal {Jeg / Hun} vel svare?
Til Sligt? Ha ha ha!

Alle Fire.

Tiende Optrin.

Smeden. De Forrige.

Smeden.

Saa lystig! Hurra!
Ja det kan jeg lide.
Al Sorrig og Qvide
Maa sættes tilside.
Til Lykke, til Lykke!
Jeg glæder mig med.

Alle.

Velkommen, velkommen,
Min kjære Hans Smed!

Smeden.

Det bliver da Dommen:
Du giver din Datter,
Trods somme Folks Brommen,
Og andre Folks Latter,
Mod alle Folks Lykke,
I Aften — — — —

Anders.

I Aften?

Morten bedende.

I Aften!

Trine.

Jeg gifter i Aften
Min Fa'er! — og med hvem?

Smeden.

Hr. Doctor, med Dem.

Morten.

O bliver det Dommen?

Trine.

Min Fa'er! er det Dommen?

Alle.

Skal det være Dommen,
Trods somme Folks Brommen,
Og andre Folks Latter,
Mod alle Folks Lykke
At give sin Datter! — —
Hvem ønsker til Lykke
Med saadan en Dom?

Morten.

Afsig du nu Dommen!

O giv mig din Datter!
Glaae til, giv min Lykke!

Anders.

Nei! Nei!
Imod hendes Samtykke
Givtes hun ei.

Trine.

Min Fa'er vil min Lykke
Og uden mit Samtykke
Givtes jeg ei.

Alle.

Han vil hendes Lykke
Imod hendes Samtykke
Givtes hun ei.

Ellevte Optrin.

Degnen. De Forrige.

Degnen.

Næst at fremkomme med
Dybest Erkjendtlighed,
For at jeg med blev Gjæst
Ved denne Fest;
Skyldigst jeg stammer frem
Lykønskning over Dem,
Velagte Brudepar,
Og Brudens Fa'er,

Anders.

Tak! Tak! men du spilder
Din Tale, min Ven!

Degnen.

Jeg fattige Synder!
Man vrent mig forvilder!

Hvorledes begynder
Jeg Talen igjen?
Han mumler ester det forrige.
Næst at fremkomme med
Dybest Erkjendtlighed ꝛc.
Dydædle Jomfrue Brud!
Den lille Elskovs Gud,
Ser — som du selv nok veed —
Nys var mig vreed,
Om stigt min Bøn formaaer,
Din Vei, hvert Skridt du gaaer,
Med frugtbart Glædes Frø
Han skal bestrøe.

Jørgen.

Du spilder, du spilder
Din ziirlige Tale,
Høistærede Ven!

Degnen.

Men er de da gale?
Jeg fattige Synder!
Hvorledes begynder
Jeg Talen igjen?

Alle.

Du spilder, du spilder
Din ziirlige Tale,
Høistærede Ven.
I Aften her ingen
Bli'er givt; det er Tingen
Der blev intet af,
Der blev intet af.

Degnen.

Og al min Studering
Paa den Gratulering!

Der bli'er intet af!
Men fattige Taabe!
Du selv da tør haabe —
O brav, det er brav!

Degnen og strax ogsaa Morten.

Elskværdige Trine!
O dersom du vilde,
Endnu her blev Gilde,
Og jeg fik dit Ja.
Velan, men dog siden;
Det skeer nok med Tiden;
Haab har jeg endda.

Alle.

Saa lystig Hurra!
Al Sorrig og Qvide
Maa sættes tilside!
Thi aldrig til Lykke
Man uden frit Samtykke
Kan give Ja.

Andet Optog.

Første Optrin.

Jørgen. **Kirsten.**

Kirsten.

Hvor er' dog de at ynke,
Som stedse, stedse klynke,
Og sine intet andet,
End Kummer og Besvær!

Er Livets Fryd end blandet
Bestandig med lidt Møie,
Og denne la'er sig baie,
Naar kun man hiin er værd.
For os af Livets Dage
De bedste staae tilbage,
Og dog — den Dag vi endte,
Hvad klage vi paa den?
Hvor vi er' lykkelige,
Om efter ibel flige
Vi stedse kunne vente
En mere Fjon igjen!

Jørgen.

Du er en sød Pige, Kirsten!

Kirsten.

Du er en god Dreng, Jørgen

Jørgen.

Oh, men naar nu ogsaa min Fader giver os Lov til at gifte os med hinanden, saa — nei Kirsten! jeg troer ikke, jeg tør.

Kirsten.

Jørgen!

Jørgen.

Ja for tænk mig engang; naar jeg fik dig til Kone, saa maatte jo dog alle Mennesker, som bare har Øine og en lille bitte Smule Begreb, see, at ejg har faaet den kjønneste, og den tækkeligste, og den bedste, og den rareste Kone i hele Byen, ja i hele Verden.

Kirsten.

Hvor du dog kan snakke hen i Vaaget!

Jørgen.

Du troer nok, jeg er forliebt. Nei, aldrig en Smule. Der gaaer saa mange gamle og unge Narre, og ere, som de vare tosede, over hver anden af Pigerne her. De ere forliebte, for de ere blinde og gale, og finde kjønt og prægtigt, hvad der ikke er det. Jeg kan nok see, hvad der er kjønt og hæsligt, kan jeg, og hvordan Folk ere, naar de ikke ere vel forvarede. Men naar jeg holder af dig, Kirsten! saa er det, fordi jeg begriber, og seer, saa klart som Dagen, at jeg maatte være forrykt, naar jeg ikke holdt saaledes af dig.

Kirsten.

Snakker du da nu ikke ogsaa over dig, ligesom alle de andre?

Jørgen

Det vilde jeg selv fatte Tvivl om, naar jeg bare havde seet paa, hvordan du seer ud! men naar jeg ligesaameget har seet paa, hvordan du pleier dine gamle Forældre, og holder Huus for dem, og omgaaes med dem og med alle Mennesker, og — —

Kirsten.

O jeg gad ikke hørt paa al den Snak! kan man da gjøre det anderledes?

Jørgen.

Nei — jeg vil ikke have dig, troer jeg.

Kirsten.

Det er en smuk Beslutning.

Jørgen.

Alle Mennesker vilde og maatte jo misunde mig og misundte de mig ikke, saa burde de have Prygl, for saa vare de Fæe; og misundte de mig, og prækede baade for dig og mig, om, hvad sandt er, at jeg ikke fortiente dig, saa blev jeg ulykkelig.

Kirsten.

Al det kunde staae mig for Hovedet; men naar jeg da saae, du holdt af mig ligefuldt, saa var jeg alligevel den lykkeligste Kone paa Jorden.

Jørgen.

Nu! saa vil jeg kanskee dog vove det da.

Kirsten.

Vil du dog? og ingen Mammeluk være?

Jørgen.

Nei, for saa blev jeg endda visfere ulykkelig. — Men mon dog den Raadslaaen derinde ikke snart faaer Ende?

Kirsten

Hvad for en Raadslaaen?

Jørgen.

Jeg glemmer alting, naar jeg seer dig. Jeg sagde dig, at den gamle Smedde-Doctor, som er her

at frie til Trine, gav sig til Taals, endskjønt der, i det mindste denne Gang, intet blev af, og sidder nu med Fader og Degnen og Hans Smed inde, og gotter sig ved Kruset. Siden nu Fa'er havde faaet i Hovedet, at her skulde være Festegilde, og baade han og de andre vare i godt Lune, saa kaldte jeg ham ud for lidt siden, og bad ham, give sit Minde til, at jeg maatte faae dig; og reent Afslag gav han mig ikke, men vilde gaae ind, sagde han, for at overlægge det med sine gode Venner, sagde han; og saa gik jeg hen, og hentede dig.

— Kirsten.

Altsaa nu raadslaae de om det?

Jørgen.

Men hvad de beslutte eller ikke, saa er du dog min Kirsten!

Kirsten.

Der kommer nogen.

Andet Optrin.

Anton. De Forrige.

Anton.

God Aften, Jørgen.

Jørgen.

Er det dig Kammerat? God Aften! Til Trine. Vi tale om forliebte Folk; der er en, som er det tilgavns. Spørg ham engang om min Søster Trine,

saa skal du høre, man skulde tro, det var dig, han mente.

Kirsten.

Har han da Uret i at elske ret inderlig den bedste og kjønneste Pige, der er til?

Anton.

Det er altsaa din Kirsten, gode Jørgen. Jeg ønsker dig til Lykke. — Men har du ikke fundet Leilighed til at tale med Trine? skulde jeg — — —

Jørgen.

Endnu ikke. Hun har saa meget at gjøre med sine Fremmede. Naar de ere borte. —

Anton.

O var de alt borte! Det er skade. Hun hører gjerne min Skuite. Jeg har taget den med.

Jørgen.

Nu gaae de Fremmede. Bort saalænge. — Maatte Beraadslagningen være falden vel ud!

Tredie Optrin.

Anders. Morten. Smeden. Degnen. Trine. Jørgen.

Smeden.

Jeg bliver ved min Mening: giv dem med hinanden, som holde af hinanden, jo før jo heller; og er mit Raad.

Jørgen for sig selv.

Du taler, som en brav Mand, Hans Smed.

Degnen.

Jeg er af samme ringe Tanker; før, som jeg før har bemærket, Kjerlighed er næsten Hovedstykket udi Ægteskabet, og der staaer skrevet — — —

Morten.

Jeg veed nok, hvad der staaer skrevet, ligesaa godt som han, Hr. Degn; og jeg veed ogsaa, hvad der burde staae skrevet, om det endogsaa ikke staaer der: Kjerlighed er en Feber. Unge Mennesker have den for heftig til, at man kan lade to saadanne Febricitanter være saa nær sammen. En Aldrende og en Ung; det er, og bliver min Stemme.

Degnen.

Fuldkommen rigtig! fuldkommen rigtig! jeg er af samme ganske ringe Tanker.

Anders.

Mig synes, han paa den Maade har to Meninger, min gode Hr. Degn!

Degnen.

Tol bevare mig vel, min kjære Anders! jeg er af Mening med alle Mennesker: at sige med alle fornuftige Mennesker. Om de kan have mere end een Mening, see det er ikke min Skyld, men jeg vil ingen Splid forvolde.

Anders.

Men saa hjelper jeres Raad mig til ingen Ting. Men siden vi nu har raadslaaet saalænge, med saa megen Fornuft, besangaaende, og vi nu er saa nær færdige at skilles ad, uden at komme tilgavns ud af det, saa — —

Jørgen.

Dersom Stemmerne skal tælles, saa maa jeg dog give min Stemme med?

Anders

Du i din egen Sag! gaae du ind, og tag os Misden og Bægerne; et Glas endnu for Stød og Fald.

Jørgen gaaer at hente Misden og Glassene.

Degnen.

Det var ikke ueffent, thi Misden er god. Men Sagen anlangende, saa er jeg, hvad Trine angaaer, af sine Aarsager ganske af Mening med Hr. Morten; derimod, hvad Jørgen betræffer, saa kunde der siges meget for begge Meninger. Kirsten er en god og en forstandig Pige.

Anders.

Er da ikke Trine det samme?

Degnen.

Bevare mig vel, jeg siger kun —

Anders.

For at gjøre Ende herpaa, saa — vi havde vi nu Birkedommeren her, at han kunde affatte det til

en ordentlig Dom; det burde det dog være; vi har jo voteret, som andre Stokkemænd. Jeg er imidlertid ikke selv saa ukyndig i Formaliteten, saa jeg jo nok kunde i Nødsfald være Procurator, end sige Birkedommer. Altsaa kjendes for Ret: Saasom Degnen har anført, at Kirsten er en fornuftig Pige, men det ikke er sagt om Jørgen, saa skal han i det mindste bie saalænge, til det bliver oplyst, at han ogsaa er det; og bortfalder saaledes indtil videre hans Paastand og Irettesættelse.

Jørgen,

som imidlertid er kommen tilbage med, hvad han skulde hente.

Kun indtil videre altsaa! til jeg beviser, at jeg er fornuftig — om jeg nu beviser det i Morgen — eller strax?

Anders.

Strax gaae vi til Ro. Du er saa ung og vild endnu. Giv Tid, Kammerat!

Jørgen.

Jeg skal skynde mig, og blive sat og gammel nok.

Anders.

Som sagt, derom en anden Gang. Nu paa en god rolig Nat. Veed I hvad, godt Folk! uagtet denne Dag har ikke været nogen af os saa udmærket lykkelig fremfor alle andre Dage; ja endog somme af os ikke har faaer det frem, som vi helst vilde, saa har vi dog efter en glad og fornøiet Arbeidsdag havt

en glad og forvirret Aften. Altsaa vor gamle Afskedssang ved Enden af godt Lag.

Alle.

Mangen Dag vi saae henrinde
Glad som den, der nu randt hen,
O men gid, o gid vi finde
Mangen Dag saa glad igjen!
Gid hver Mand paa Jordens Klode,
Saa oprigtig, vel til Mode,
Nu sin Naboes Haand tog fat,
Og ham bød, god rolig Nat!
God rolig Nat!

Fjerde Optrin.

Anders. Morten. Trine. Anton. Jørgen Kirsten. ubemerkede af dine bag paa Skuepladsen.

Anders.

Nu skulde vi andre ogsaa til Ro. Det er langt ud paa Aftenen. Stakkels Trine faaer nu nok efter Sædvane ingen Ro for det fortrædelige Menneske, som gaaer her, og spiller paa Fløite for hende om Natten.

Morten.

Ja det er sandt. Men tilpas for hende, for jeg hviskede hende for lidt siden noget om det Middel, [illegible]nde udtænkt, for at kaffe hende at vide, hvem [illegible]en — —

Trine.

Nu, just da man ikke veed, hvem det er. Kjender jeg ham, naar jeg taler med ham, saa behoves jo den Sværten ikke; og kjender jeg ham ikke, saa kunde det jo være en af dem, man læser om i Krønikerne, som gaaer for at passe en stakkels Pige op, og at han vips foer afsted med mig

Anders.

Ja men saa var' vi jo lige ved Haanden.

Morten.

Og vi skulde dog vel være i Stand til at skaffe dig los igjen. Imidlertid gav du ham en lille Smøre om Næsen af denne Flaske, saa kjendte man ham i Morgen.

Trine tager Flasken.

Jeg er rigtignok selv meget nysgjerrig efter at vide hvem det er. Ved denne Flaske kunde jeg da — —

Morten.

Ah! Proppen er los. Nu har du vist faaet noget paa Fingrene. Men det skader intet. Jeg har her en anden Spiritus, som strax tager den af.

Han sætter imidlertid den første Flaske hen ved Bænken udenfor Huset.

Anders.

Han vil selv neppe mærke det, førend i Morgen: og saa hjelper man ham til at vaske det af igjen; det er alt.

Trine.

Min Fader vil det vgsaa. Det kunde være artigt nok. — Men om det nu er en, som spiller her bare for at fornøie sig og os med!

Morten.

Hvad skader det ham da ogsaa vibere?

Trine.

Ja men det var jo dog at gjøre Nar af ham! en Smule Bedrageri!

Morten sagte til Anders.

Mærker du? — høit. Ja i sig selv har hun ret. Det duer heller ikke; det synes kun at være et uskyldigt Pudseri; men — sagte til Anders. De er Forstaaelse mellem dem. Men jeg har et andet Raad.

Anders sagte til Morten.

Oh Snak! hvad er da det?

Morten sagte til Anders.

Lad mig raade. Faae hende kun til at synge, saa han bliver troskyldig, og kommer frem. høit. Det varer længe, inden han kommer i Aften. Jeg gad dog gjerne hørt ham engang.

Anders.

Jeg ogsaa. Trine ogsaa?

Trine.

Jeg hører ham gjerne.

Anders.

Vi maae slukke Lysene der henne indenfor Vinduerne; ellers mærker han, vi er' ikke til Engs.

Morten.

Ret! sagte til Anders. Naar hun saa har afsjunget, saa bring hende ind; men ikke i denne Stue.

Trine.

Fader og Hr. Morten har at tale med hinanden, troer jeg. Skal jeg gaae?

Morten.

Vist ikke; jeg siger kun, jeg begynder at blive søvnig. Jeg troer, jeg maa lade den Fornøielse fare, at høre paa Fløitespilleren i Aften.

Anders.

Ja saa, god Nat, min Broder! jeg vil saamen høre paa ham, vil jeg.

Morten.

God Nat da, lille Trine! god Nat, Broer Anders! sagte til Anders. Lad hende synge for at faae ham frem; jeg skal nok passe paa. Jeg har en Flaske Sværte endnu. høit God Nat, god Nat.

Femte Optrin.

Anders. Trine. Bag paa Skuepladsen, Anton. Jørgen. Kirsten.

Anders.

Nu, siden du ikke vil, saa faaer han være, hvem han er. Men jeg kan dog ikke bare mig for at bie, og høre paa ham. Du maae synge lidt, saa han hører, du er her.

Trine.

Jeg sagde ikke saa reent nei; jeg er selv meget nysgjerrig.

Anders.

Nu, det finder sig nok. Lad os sætte os her ganske stille, og lytte lidt. Lysene ere jo slukte oppe i Vindverne.

Jørgen bag paa Skuepladsen.

Nu er det stille. Jeg hører ingen mere; noget er her paa Færde, hvad det saa er.

Anton.

O, men Trine hører gjerne paa min Fløite, jeg spiller alligevel.

Anders.

Jeg hører noget, synes mig! Kommer han maaskee i Aften uden at spille?

Trine.

Det kan jeg ikke troe.

Jørgen.

Jeg hører, synes mig, min Faders Stemme. Tilside altsaa.

Anders.

Nu, syng nu; saa spiller han nok.

Trine.

Ja hvad vil min Fader helst, jeg skal synge?

Anders.

Syng den, du lærte af den unge Grevinde oppe paa Gaarden forleden.

Trine.

Saa godt, jeg kan. Kunde jeg kun erindre den. Der troer jeg alt, han lader sig høre uden min Sang.

Anders.

Syng du alligevel; saa bli'er han ved.

Trine.

Var det Slag af Nattergalen?
Hvad? eller var det ham?
Endnu et Slag — det er dem begge.
Hør! Nattergalen lytter paa hans Fløite,
Som for af ham at lære nye Toner;
Og selv den sagte Vind i hine Buske
Harmonisk sødt sin stille Hvislen blander
I begges Trylleslag.
De tie — o tør Lyden af min Stemme
Med hines Qvad sig blande!
Fra Skov og Mark, i blide Toner,
Mod høien Sky, sig Millioner
Af glade, glade Stemmer høve.
Ved Morgenrødens første Smiil.

Hvis ingen Uveirsky forbunkler
Den glade sanginbviede Himmel,
Og intet Lyn den gjennemfunkler,
End Alt er glade Sanges Brimmel;
De fylde Alt, de hvirvle, bæve
Endnu i stille Aftens Smil;
Thi Glæde var det, Sangens Toner
Bestemtes af Naturen til.
Kun Mismod er det, som opbager,
At Nattergalens Qvad er Klager,
Og Duens Kurren, Sorgens Lyd;
Hver Stemmes Sang, selv Bækkens Risling,
Og sagte Vindes stille Hvisling,
Og alt, hvad toner, toner Fryd.

Anders.

Da Morten er kommen ud, og ubemærkt af Trine, har listet sig til at give Anders et Wink; Halv sagte til Trine.

Godt min Pige! tak for din Sang; nu kan vi vel ogsaa lade Fløitespilleren være i Ro for i Aften, og gaae op. Skulde han blive ved, kan vi høre paa ham oppe i det Vindve. — høit Tak for i Aften, du kjere ubekjendte Fløitespiller, som har moeret os.

Sjette Optrin.

De Forrige. Morten.

Trine gaaer foran ind. Naar Faderen siden efter er gaaen, seer man dem begge, kort efter, oppe i Vindvet i Qvisten

Morten i det Trine er gaaet ind.

Pst!

Anders.

Nu, hvordan vil du nu bære dig ad?

Morten.

Fær Trine ovenpaa i Qvistkammeret, saa hun ikke forstyrrer os.

Anders.

Og hvad skal da fødes?

Morten,

lukker Stuevindvet op, hvor man seer en udklædt Figur med noget af Trines Tøi paa.

Seer du her? Det er mørkt, han kan ikke kjende saa grant, hvad det er. Jeg lukker Vindvet paa Klem. — Gaar, hun lytter paa os. Resten falder af sig selv.

Morten,

for sig selv i det underste Vindve, hvor Figuren er.

Kunde nu min Stemme pines
Til at efterligne Trines,
Jeg ei blot ham mærke skulde,
Men jeg kunde da tilfulde
Forske ud, om Fyren ej
Alt har forekommet mig.

Trine,

i Vindvet ovenpaa, sagte til Anders.

Der mig synes noget brommer;

Anders hos Trine.

St! det bare saadan lod.

Morten endnu sagte.

Men hvorfor mon han ej kommer?
Jeg maa give Fyren Mod.
efteraber Trines Stemmme
Lille søde Fløitespiller?

Vil han bare der ſlaae Triller?
Hvorfor kysse saa i Skjul?

Trine sagte til Anders.

Men hvad er det, man har fore?

Anders.

Morten sig kun lidt vil more,
Ha ha ha, den Karl er huul.

Anton,

som med Jørgen er kommen frem, bag paa Skuepladsen. Jørgen har været lidt længer fremme, at undersøge, hvem det er, der taler.

Hvad er dette dog!

Jørgen.

Tilside!
Jeg dig det ſkal lade vide,
Naar det er betids for dig.

Morten ligesom før.

Men min kjelne Fløiteſpiller,
Hvor du dog din Pige driller!
Hvor hun længes inderlig!

Jørgen med forvendt Stemme.

Min tilbedelige Smukke!
At endnu med mine Sukke
Du saa gruſom ſpotte kan!

Morten.

Spotte! jeg!

Jørgen.

At ſom du pleier.
Spot ej meer, men frygt min Seier!
Du ej meer ſkal holde Stand.

Morten for ſig ſelv.

Altſaa før hun ham afviſte!

Anders.

O jeg leer, saa jeg maa briste.

Trine og Anton.

Jeg gad vidst, hvor det bær hen.

Morten som oven.

Gjør dog Ende paa din Klage!
Jeg dig viser ej tilbage
Fra min Barm, min kjelmske Ven!

Jørgen.

Nu! her er jeg; — men jeg fører
Dig med Seier bort herfra.
tager ham fat, som for at føre ham bort.

Morten.

Vogt dig, du ej Næsen smører,
Søde Hyrde! smører ham om Næsen ha ha ha!

Alle.

Lystig lystig! arme Beiler,
Hvor han dog sit Maal forfeiler!
Den forelskede Krabat!
Hvor han ej var vis i Sagen,
Og blev dog ved Næsen tagen,
Arme Fyr! Jo jo — god Nat!

Syvende Optrin.

Trine. Anton. Jørgen. Kirsten.

Jørgen.

Trine!

Trine.

Hvem er der? dig Jørgen!

Jørgen.

Og Kirsten, og endnu een. Kom ud, jeg har laa meget at sige dig.

Anton.

Men hvor blev' de af med det samme?

Jørgen.

Jeg begriber det ikke selv. Som jeg stod i Begreb med at føre ham bort, som han ikke lod saa uvilsig til, saa tagede han mig med den ene Haand om Næsen, og saa gav han sig til at lee. Forklar os lidt, Trine, hvordan det har sig med denne Hurlumhei.

Trine.

Det maa du selv bedst vide; det var jo, synes mig, dig, som, istedenfor den Ubekjendte, var fremme at bortføre Hr. Morten.

Jørgen.

Jeg mærkede, han vilde have Spøg, og da jeg var ved Haanden, og jeg just ikke syntes om, han skulde treffe sin Søn her —

Trine.

Sin Søn? den Anton, som han har talt saa meget om?

Jørgen.

Her har du ham; det er ham, som har været her at spille for dig.

Anton.

Elskværdigste Pige! —

Jørgen.

At lade ham nu komme til Ordе, det nytter intet, for han behøvede vel et halvt Aars Tid til at fremstamme dig noget om sin Forlibelse, som dog ingen blev klog af. Jeg vil sige dig det med faa Ord. Han har seet dig, og er bleven forrykt i Hovedet. Du har saa hørt, det er en løierlig Fyr: Faderen lod ham opdrage til at være en fornem og fiin Herre, men saa er han alligevel selv af frit Valg gaaet hen, og vil være Smed, som Faderen var. Efterat han har seet dig, har han ingen Ro, førend han faaer dig. Han kommer her, og der hænger dog endnu saa meget af den forrige Fiinhed ved ham, at han ikke tør ligefrem byde sig til, men bær sig ad, som om det var i et Eventyr. Han har gaaet her en Tid lang, og dog ikke aabenbaret sig for mig engang førend i Aften. Jeg maatte love ham, at føre Ordet for ham, uagtet jeg sagde ham, det hialp ikke.

Trine.

Du kunde have spart dig Umagen, min Broder! Det er ikke smukt, at bringe sin Søster saadan i en Sammenkomst om Natten med en ubekiendt forvildet een.

Kirsten.

Du kunde dog nok tale med ham, gode Trine!

Trine.

Du ogsaa Kirsten!

Jørgen.

Jeg siger dig, at jeg forestilte ham, det nyttede intet; for, sagde jeg ham, uagtet du ikke var bestemt bort, og nok ikke tog nogen af de mange, der gaae her og feie'til dig, saa havde jeg dog mærket, at du havde saadan fæstet Øie paa den ene af de nye Karle, vi havde faaet her i denne Tid, den Poul, som, jeg har mærket, du bliver saa rød ved at see paa.

Trine.

Hvad er nu det for en Snak?

Kirsten.

Nu for os behøver du ikke at skiule det, at du synes godt om Poul, og at du selv sagde mig det forleden, da vi snakkede om dem, der friede til dig.

Trine.

Men blandt dem er jo ikke engang han; om man nu ogsaa, uden at tænke paa det, kunde have ladt et Ord falde — — Det synes en skikkelig Karl!

Kirsten.

Og en god Karl.

Trine.

Nu ja.

Jørgen.

Og en kiøn Karl, og saa beskeden.

Anton.

Sødeste Trine!

Trine.

Min Herre! De er en Søn af min Faders gamle Ven; De stöler maaskee paa, at min Fader, naar Deres tillod det, vilde ikke blot give Deres Ønske sit Samtykke, men maaskee endogsaa bruge sin Myndighed for at afvinge mig mit; men jeg siger Dem, jeg synes saa lidt om dette, at jeg tusinde Gange heller selv erklærer mig for den beskedne Bondekarl, som han taler om.

Anton.

Du vil aldrig kunne tilgive mig, at jeg ikke kunde see dig, uden at elske dig?

Trine.

Tilgive! Det vil formodentligen være Dem ligegyldigt; men elske Dem igien, vil jeg aldrig kunne. For ganske at afvise Dem, tilstaaer jeg Dem reent ud, jeg finder denne Poul meget elskværdig, og saa tækkelig, at jeg aldrig vil kunne lide Dem.

Jørgen.

Brav, Brav! gode Trine. Det er just ham selv, det er ham selv.

Kirsten.

Til Lykke; til Lykke, min Trine!

Trine.

Ham! Det er et oplagt Raab. De har sammensvoret sig, for at drille mig.

Anton.

Tag ikke dit Ord tilbage, bedſte Pige! O troe ikke om mig, at jeg kunde være i Stand til at formaae din Fader eller min, til, uden dit frie Minde, at give mig din Haand. Tilgiv mig!

Trine.

Det er Rænker; lad mig gaae.

Jørgen.

Holdt lidt; først maae du ſige mig, hvad det var for noget, ſom Morten og din Fader her havde for? hvorfor blev de med eet ſaa lyſtige?

Trine.

Du fortiente ikke, at jeg ſagde dig det. Min Fader vilde gierne vide, hvem den Hr. Flittespiller var. Han ſagde det til Morten. Morten havde nogen Sværte i en Flaſke, ſom ikke gaaer af, hvor den kommer paa Huden; den vilde han tage, og naar Eventyrs-Perſonen kom, ſmøre ham paa Næſen dermed, ſaa man i Morgen kunde kjende ham. Nu gik du i Herrens Sted. Det er ſaa mørkt, ſaa man ikke eet kan ſee; men — jo det er rigtig nok.

Kirſten.

Hvad vilde du ogſaa der? Jørgen!

Jørgen.

Ligeſom du derfor leed mig mindre. Nu gaaer jeg altſaa her med en ſort Næſe. Hvordan bli'er jeg

af med det igjen? Naar jeg i Morgen kommer, og seer saadan ud, saa bli'er der et Spektakel.

Anton.

Og saa troer de maaske min Trine til, at hun har været med at bedrage dem. Jeg vil sværte mig med. Saa treffer i det mindste Sværten alligevel den rette.

Jørgen.

Og hvad kunde det hielpe? Der falder mig noget ind. Kunde vi saa faae fat paa hans Sværte?

Trine,

Jeg troer, her staaer endnu en Flaske med noget i.

Jørgen tager den.

Godt! O det vil blive tusinde Løier. God Nat, Børn! Kom Kirsten! lad de Elskende allene, saa skal jeg desuden fortælle dig noget. Gaaer alligevel ikke bort! Vi er her strax igjen.

Ottende Scene.

Trine. Anton.

Anton.

Du kunde lide Poul, sagde du!

Trine.

Det sagde jeg, for at ærgre Dem.

Anton.

Hvorfor det stygge De til mig?

Trine.

Forhi De er ikke Bondekarlen Poul, men en styg fornem Herre, med fornem Adfærd, ligesom i Kronikerne de, der vil besnære uskyldige Piger.

Anton.

Det vil jeg ikke. Hvad kan jeg til, at min Fader har Penge, og havde sat sig for, at jeg ikke skulde blive en agtværdig simpel Mand, Haandværksmand eller Bonde, men givte mig betydelig Formue til? Det vilde jeg allerede ikke, førend jeg saae dig; jeg fik dig at see, og nu er jeg kun, hvad du vil have mig til.

Trine.

De har brugt List.

Anton.

Ingenlunde. Jeg saae dig, og elskede dig. Jeg havde ingen Ro, førend jeg lærte at kiende dig. Nu er jeg Bondekarl. Jeg har seet dig i det daglige Liv, og elsker dig mere end nogensinde. Jeg fik lidt omhyggeligere Opdragelse end de fleste Bønderkarle. Det har ogsaa din Fader og Grevinden her oppe skaffet dig. Du vilde giøre enhver Stand Ære. Jeg er fra dette Øieblik, hvad du ønsker, helst Bonde eller Haandværker, kun at jeg maa være din. O du kunde lide mig, som Poul. Du kan vist ikke have sagt, for at ærgre mig, hvad du ikke meente. Det kunde jeg ikke under nogen Betragtning.

Trine.

Det kan jeg ikke heller; men jeg sagde ogsaa, at jeg nu ikke kunde lide Deres Adfærd.

Anton.

Jeg er ingen De; Bondekarlen Poul er jeg. O foreſtil dig, at det ſtedſe er mit Navn; jeg vil gjerne beholde det. Jeg vil beholde alle de Egenſkaber, du yndede hos ham, kun ikke ſtedſe aldeles den Frygtſomhed, ſom gjorde, at han aldrig vovede at tale til dig.

Trine.

Jeg foreſtiller mig intet ſaadant; den, jeg ſkal vælge, ſkal være virkelig, hvad han giver ſig ud for.

Anton.

Er jeg andet? jeg giver mig ud for intet uden en, ſom elſker dig, bedſte Trine. Den har jeg været fra det første, jeg ſaae dig; den ſkal jeg blive til mit ſidſte Aandedræt.

Trine.

Men jeg kjender Dem jo ikke engang.

Anton.

Nu — al Forſtillelſe tilſide! Du kjender mig ikke; og dog — nok, for at jeg ikke er dig ligegyldig. Du ſagde mig det ſelv. Strax tidlig i Morgen viſer jeg mig for din Fader under mit rette Navn, og for min egen. Forbyder du mig det, bedſte Trine?

Trine.

Men!

Anton.

Intet Men!

Trine.

I Blinde!

Anton.

O lad dit Hjerte vinde;
Det talte nys for mig.

Trine.

Men du besnæred mig.
Den, jeg min Haand skal give,
Maa ikke kjende Svig.

Anton.

Til Døden min du blive;
Jeg evig elsker dig.

Trine.

Men hvad betrygger mig?

Anton.

Hvad dig kan betrygge,
Min Elskte, for mig?
Dit Hjerte, min Pige,
Spørg det, det vil sige:
Dig tro, som din Skygge,
Jeg aldrig kan bryde,
Som aldrig fortrybe,
Min Troskab mod dig.

Trine.

Mit Hjerte — det hilder,
Forvirrer, forvilder
Din tryllende Smiger.
Beængstet det slaaer.

Anton.

Mistyd ej for Smiger
Hvad Elskov dig siger!
O Held jeg mig spaaer!

Trine.

Men!

Anton.

Intet Men!

Trine.

I Blinde!

Anton.

O lad dit Hierte vinde!
Det taler dog for mig.

Trine.

Ak du besnærer mig.

Niende Optrin.

De Forrige. Jørgen. Kirsten.

Jørgen.

Saa! nu er jeg færdig med mit. Er I andre to ikke ogsaa færdige?

Trine.

Hvormed?

Jørgen.

Jeg havde bragt det saadan i Gang for min gode Søster, saa jeg kunde troe, der behoves ikke mere, end at Anton skulde sige: Vil du have mig? for at hun kunde svare: jeg takker, og modtager min beskedne Elskers Haand. Ja man veed nok, der skal skabbres lidt

mere; men I sig selv betyder det dog ikke andet end det samme. Ikke sandt, lille Trine!

Trine.

O du er en fortrædelig Slabberhank.

Jørgen.

Sagde jeg det ikke? De Ord, som de Elskende sige ved slig Leilighed, skal man nu aldrig bryde sig om; Tonen kuns. Til Lykke, min Pige!

Kirsten.

Til Lykke, ret meget til Lykke, Anton!

Anton.

Tør jeg modtage saa kjær en Lykønskning? kjæreste Trine!

Jørgen.

Er det nu at spørge om? det skulde I have afgjort, medens Kirsten og jeg var henne — Ja der skulde I vide, hvad Mirakler vi har gjort.

Trine.

Nu!

Kirsten.

Jeg holdt kun Lygten uden for, medens — —

Jørgen.

Medens — det maae vi ikke fortælle dem. Det er tidsnok i Morgen. Det er nok, at de ved, vi har gjort Anstalt for, at alle Mennesker i Morgen skal le, og være lystige.

Trine.

Hvad er saa det igjen for Pudsemagerier, og hvad bliver deraf?

Jørgen.

Hvad der bliver af? — De lee, og naar Folk lee, kan man faae det med dem, som man vil. De skal desuden see, at jeg ikke er saa enfoldig, som de sagde.

Trine.

Men!

Anton.

Endnu Men!

Jørgen.

O! hvad Men! hvad vilde du ellers mentionere, som Birkedommeren siger?

Trine.

Jeg vilde kun sige: den leer best, som leer sidst. — I Morgen!

Jørgen.

Rot. I Morgen, om du vil — men du vil nok ikke? — bli'er du af med alle dine andre Frier, og faaer din Anton; og jeg faaer min Faders Samtykke til, at min Kirsten maa blive min. Lad os nu kappes om, hvem der kan lee sidst og gladest; i det vi nu gaae hen og lægge os, og krap i Morgen begynde igien, og saaledes blive ved. — O! Kirsten og jeg have giort den Aftale med hinanden, at vi vilde lee, og lade være Spog og Munterhed alt, det vi kan, af vores hele Liv, og

ikke see suurt ad nogen Ting, uden vi høilig blive nødte dertil. Vi skulde vel ogsaa ængste os? See, som vi gjør!

Jørgen og Kirsten, siden alle Fire.

Bort med Griller! lad os forsøge,
Om vi kan, at lee og spøge
Taabelig Mismods Luner hid,
Mørknes end stundom enkelte Dage,
Daare, som derfor vil forsage!
Haab har man altid, altid tilbage;
Lystig! det snart vil klares igjen.

Tredie Optog.

(Morgen.)

Første Optrin.

Anders. Morten.

Anders.

God Morgen, Morten! Allerede saa tidlig paa Benene?

Morten.

Ja, men du selv! Du har heller ikke sovet over dig. Vi maae nok begge to være nysgjerrige efter, at faae see, hvem de Elsker er, som vi har mærket i Aftes.

Anders.

Du er en Pokkers Fyr! Det vidste jeg alt for [illegible]

erligt, den Gang, han kom, og vilde ordentlig føre dig bort.

Morten.

Jā, seer du, saaledes er det, at have studeret; saa kan man baade opfinde og udføre.

Anders.

Saa er det paa at gjøre Pudserier, I studere, I, som lægge Hovedet i Vogen! Men jeg, som nu ikke er saa lærd, jeg har ligget i Nat, og spekuleret paa dette her.

Morten.

Og hvad har du da udfundet?

Anders.

For det første, at Trine slet ikke vil have dig.

Morten.

Det er slemt, om saa er. For, hvor gjerne jeg rigtig nok gik hendes, saa vilde jeg dog ikke, hun skulde tvinges.

Anders.

Og jeg vil, som du veed, ikke tvinge hende. Efter alt, hvad jeg kan mærke, saa, om hun ikke just staaer i nogen afgjort Forstaaelse med Fløitespilleren, har dog hans Fløiten, eller det, som mere er, den galante og fine Maade, som han melder sig paa, staaet hende saaledes an, at hun ikke ugjerne saae, han blev Manden.

Morten.

Og naar saa er, saa skulde du strax være rede, til at give din Datter til ham, hvem han for Resten maatte være?

Anders.

Ikke det just; men naar jeg fandt, at han stod hende an, og der for Resten var intet, at udsætte paa ham. For alt om alt, saa er det jo dog hende, der skal have ham. Jeg er selv kjed af den evige Frien. Var du tjent med en Kone, som heller vilde have en anden, og kunde falde paa, at ønske, du vilde kynde dig lidt med at gjøre den Reise i den første Portechaise, for at give en anden Plads? Nu, Trine vilde blive en god Kone, hvem hun fik, men dog nok bedre, naar hun fik een, som hun kjed.

Morten.

Du er en kjæk Mand, men du taler dog ikke saa raabelig.

Anders.

Jeg har en Gaard til hende, fomoden den, min Søn skal tiltræde. Hun holder af mig. Om muligt vilde hun det endnu mere, naar jeg viiste mig saa skielig mod hende, som muligt. Ogsaa dig vilde hun holde meget af, naar du nu ogsaa, af Godhed for hende, frivillig afstod den Frierads, som der dog intet kommer ud af; hun vilde da elske dig, som sin anden Fader;

du vilde i hendes Huus være saa velkommen, og kunde passiare med hende, og see dig mæt paa hende, saa meget, du lyste; og du er dog nu, saavelsom jeg, et godt Stykke over de tre Snese Aar.

Morten.

Jo mere jeg tænker paa det, jo mere finder jeg, du har Ret. Kjærlighed er en Feber. Jeg vil ingen Febricitant være. Lad hende faae ham, lad hende faae ham! Maatte det være een, som fortjente hende!

Anders.

Ubantvivl er det dog ingen anden, end en af de to fremmede Karle her. Det er, saavidt jeg har kundet fornemme, begge to meget fikkelige og flinke Knøse, dueligе og hyggeli; deres Dont; især er den ene saadan alvorlig Patront ham kan jeg grumme godt lide. Den anden ogsaa, skjøndt han er en Galning.

Morten.

Slaae til, slaae til! maatte vi snart komme efter, hvem Personen var! Oho! der er den sorte Næse.

Anders.

Det er Jens, det er, som jeg tænkte, den ene af vore fremmede Karle; dog ikke den alvorlige Patron.

Andet Optrin.

De Forrige. Jens.

Morten.

Ha ha ha! God Morgen, Kammerat! Tak for i Aftes!

Jens.

God Morgen igjen! intet at takke for. Jeg er for Resten ikke Feberen, Hr. Doctor! Jeg formoder, siden De kalder mig Kammerat, og bliver saa glad ved at see mig, at De i Aftes har villet bride en Feber ud af en af Deres Patienter, og glæder Dem nu, ved at troe, at finde den udbreven.

Morten til Anders.

Han vil holde Minter, han er nok ikke bleven vaer, at jeg mærkede ham; sidst vi talkes ved.

Anders.

Det er saa tidlig paa Morgenstunden, at du kanskee ikke endnu har faaet Tid at see dig i Speilet?

Jens.

Hosbond tager nok Feil af mig! jeg er hverken Trine eller Birte, jeg er Jens, og jeg gjør min Pynt for det meste uden Speil, undtagen naar jeg skal tage mit Skjæg af.

Anders.

Nu, min gode Jens; dersom du havde seet dig i Speilet.....

Jens.

Troer saa Hosbond, ligesom, det lader, Pigerne troe om dem selv, at jeg da var bleven kjennere?

Morten.

Nei! men saa havde du markert, at det nyttede ikke at bølge, at det var dig, som vi snakkede med her i Aftes, efterat det var bleven markt.

Jens.

Med mig! i Aftes — ? jeg er ingen Varulv.

Anders.

Hvor har du gjort af din Fløite? vil du ikke spille os et lille Stykke endnu i Dag?

Jens.

Paa Fløite? Nei, det forstaaer jeg ikke; lidt kan jeg spille paa Munnharpe, og paa Rebekam ikke saa ilde endda.

Anders.

Kom kun du med Fløiten; spil os lidt af det fra i Aftes!

Jens.

Jeg vil synge den Vise, jeg sang i Aftes, mens de andre dandsede henne paa Skovbakken.

Naar somme grine ilde,
Hu hu!
Forbi, saa galt de vilde,
Ei alting gaaer endnu;
Saa er jeg glad, at jeg kan lee,
Og er jeg fuldt saa viis som de.

Naar andre Tosker glæde,
Ha! Ha!
Og troe al Verdens Glæde
Mod den, de savne, kun;
Saa er jeg glad, at jeg kan lee,
Og er ej saadan Nar, som de.

Naar andre gaae af Skindet,
Fy fy!
For hun, som dem forblinded',
Anstiller sig lidt fy!
Saa er jeg glad, at jeg kan lee,
Og er ej saadan Nar, som de.

Men naar Folk, vel tilmode,
Hurra!
Troe nydе Livets Gode,
Og lee ad alt, o da —
Da er jeg glad, jeg med kan lee,
Og andre glade om mig see.

Worden.

Du kan godt forvende din Stemme, Kammerat!

Anders.

Og det behøver du jeg ikke. Veed du vel, jeg kan ret godt lide dig?

Jens.

Tak, Fader Anders! Jeg kan ogsaa ret godt lide jer.

Anders.

Og for, at din Pige ikke skal anstille sig fy, som du sang, tænker jeg, du selv har sørget?

Jens.

Det har jeg; i det mindste har hun ikke givet mig nogen Anledning til at gaae af Stedet.

Anders.

Vil hun have dig, saa har jeg intet derimod.

Jens.

Jeg takker mangfoldig. Om hun vil have mig, det er der nok for Resten ingen Tvivl om.

Morten.

Men hvorfor lod hun da i Aftes, som hun ikke vidste af dig at sige.

Jens.

I Aftes — Nu om hun just ikke saa lige gav sig tilkjende for alle Folks Øine.

Anders.

Nu; jeg fortænker hende i sig selv vel ikke saa meget; imidlertid — Dog lad nu den Fugl flyve. Det skal ikke derfor skorte i Medgiften.

Morten.

Ha ha ha! saa kan du gaae hen, og vaske din Næse reen igjen, min kjære Jens. See der har du en lille Flaske Spiritus, som tager det Sorte af i en Snup.

Jens.

Vaske min Næse!

Anders.

Trine! Kom herud, Kjæresten venter. Tag det lille Spell med dig.

Jens.

Trines Kiæreste! Vaske min Næse! — I Aftes! jeg skal spille paa Flöite! Hvordan Pokker hænger det sammen!

Tredie Optrin.

De Forrige. Trine med et Speil.

Anders.

Nu, der seer du, vi fik mærket ham dig foruden. Du vilde ikke ud med, at du kjendte ham. Du lod os løbe lidt med Liimstagen. Ligegodt! naar man er forelsket, og frygter, er det vel ikke anderledes. Det er en lystig Knøs, og en flink Karl. Du maa have ham.

Trine.

Hvem, min Fader?

Anders.

Hvem? seer du ham ikke?

Jens.

Skal jeg have Trine?

Anders.

Spørger du endnu? Har du glemt, hvad du tilstod i Øieblikket?

Jens.

Jeg er nok ikke opstaaet endnu! jeg ligger uden Tvivl i min Seng, og drømmer? — Skal jeg virkelig have jeres Trine der til Kone, Fader Anders?

Anders.

Jeg tvinger dig hende ikke paa, men mit Ord gav jeg dig. — Jeg troer, Glæden har forvirret ham Hovedet. Husker du ikke i Aftes?

Jens.

Jo, jeg synes.

Anders.

Nu, saa see dig der i Speilet. Men see der, endnu en sort Næse! Hvad Pokker vil det sige?

Fjerde Optrin.

De Forrige. Peer.

Morten og Anders.

Pudseerligt, der er en endnu!
Ha ha ha ha! Hvad siger du?

Alle efter hinanden.

Pudseerligt!

Peer.

Hvorfor mon man leer?
Hvad lystigt mon paa mig man seer?

Alle.

Pudseerligt!

Jens seer bestandig i Speilet.

Altsaa er min Lykke,
Ifald jeg vil, saa godt som giort!
Men hvem har havt den sære Rykke,
At gjøre mig min Næse sort?

Peer.

Ho ho! det er ad ham, de grine!

Alle.

Hvor det er narrisk!

Jens.

Smukke Trine!
Du seer, at man har mærket mig,
Og, sige de, til Mand for dig —
bliver Peer vaer;
Men Peer!

Peer.

Hvad jeg?

Jens.

See, der er Speilet.

Morten og Anders.

Vor Hensigt den Gang blev forfeilet;
Men Leier gav os dog den Fiks!

Peer.

Hvad Pokker er da det for Stads?

Alle.

Pudseerligt!

Femte Optrin.

Gaardens andre Karle efter hinanden.

De Forrige.

Morten og Anders.

Der er fleer endnu;
Ha ha! jeg Lungen leer itu!

Karlene efter hinanden.

Pudseerligt! hvorfor mon man leer?

En af dem.

Men særdeles Jens!

En anden.

Og Lars?

En anden.

Og Peer?

Alle efter hinanden.

Og du? hvor har du dog havt Næsen?

Speilet gaaer imidlertid om blandt dem.

Men jeg — hvad er dog det for Væsen?

Alle.

O Under over Under stort!
Hver Næse her er bleven sort.

Anders.

Imidlertid, hvorledes kjende vi nu den Fyr, vi have villet udmærke?

Morten.

Tager jeg ikke meget Feil, saa vil Trine nok kunne kjende ham.

Anders.

Men her er spillet os et Puds. Trine, Trine! vreed kan jeg vel ikke blive paa dig; men alligevel, hvor har du kunnet saaledes spille Gjøk med os? Ja, hvilk kan det være andet, end du var nødsaget for at tilstaae, at du havde indgaaet en hemmelig Forstaaelse. Men nu kan jeg sige dig, at du til Straf skal selv ud med Sandheden, og trække Fyren frem. Saa kommer det an paa, hvad det er for en af dem, om man kan samtykke, at du faaer ham.

Lars.

Hvorledes det er gaaet til, ved jeg just ikke; men

see engang nøie til, lille Trine, om det ikke skulde være mig, der har det rette Mærke.

Peer.

Jeg haaber, det bli'er mig.

De Andre.

Nei mig, nei mig! er det ganske vist.

(Alle Karlene omringe Trine, for at tilbyde sig.)

Sjette Optrin.

De Forrige. Jørgen.

Jørgen.

For at hun kan vælge mellem alle de sorte Næser, saa maa min være med.

Anders.

Du ogsaa, Krabat!

Jørgen.

Ja seer Fader! her er skeet en Forvirring, som ingen uden jeg godt kan løse op. Der foretog Fader Morten sig i Aftes at sværte min Næse. Jeg vidste ikke, hvad det skulde betyde; men da man sagde mig, at det skulde være Mærke paa een, der friede til Trine, og jeg jo ikke kunde gaae frem, som Frier til min Søster, men jeg ogsaa fandt det galt, at ingen skulde blive mærket, som hendes Frier, ligesom om der ingen vilde have hende, saa tog jeg mig for, at mærke saaledes alle Karlene her; og her seer man, at jeg ikke har anbragt Mærket saa urigtigt endda.

Anders.

Jo, du har hjulpet os godt til Oplysning, om det vi vilde vide.

Jørgen til Karlene.

Hør nu, Kammerater! det er mig, der har mærket jer her, som Trines Friere. Meer end een af jer kan hun ikke faae. Jeg skal nu fuldføre mit Arbeide, og skaffe een valgt. Gaae I kun ind saa længe til jeres Arbeide, saa skal jeg nok komme, og lade jer Resten vide, naar Tid er. Karlene gaae.

Syvende Optrin.

Anders. Morten. Trine. Jørgen.

Anders.

Nu da, min kloge Hr. Søn, lod os nu høre, hvad han har videre at berette.

Jørgen.

I Aftes sagde min Fader, at jeg maatte faae min Pige, naar jeg havde viist mig sindig og forstandig nok. Det, haaber jeg, nu at have viist.

Anders.

Ei! hvad siger han, og hvori bestaaer da det?

Jørgen.

Deri, at, da Fader Morten med al sin Klogskab ikke tænkte paa at mærke mere end een af Trines Bei-

lere, og endda tog Feil, saa har jeg mærket en halv Snees, og skaffet Fader og Hr. Morten en god Latter oven i Kiøbet. Kan der være noget klogere, end at opnaae ti Gange saa meget, som Hensigten var, og især endda at skaffe Folk en uskyldig god Latter?

Morten.

Jo! men hvem er da Trines rette Frier?

Jørgen.

Det skal jeg ogsaa nok skaffe for en Dag, naar Fader vil tilstaae mig den Forstand, han har forlangt, og lovet mig min Præmium.

Morten.

Giv ham sin Pige, Broer Anders; han er klog nok.

Anders.

Og en god Dreng, og Pigen er, som om jeg selv havde valgt ham hende. Nu — du maa faae din Kirsten.

Jørgen.

Hurra, jeg har min Faders Samtykke!
Hurra, hvad mangler der nu i min Lykke?
Min Kirsten, min Kirsten, o du er min Brud!
Dig skylder jeg Livet — o! men hvad er Livet?
O Fader! mod det, som du nu mig har givet,
Dets Held og Velsignelse, Kirsten til Brud?
Det lønne dig Gud, det lønne dig Gud!

Jørgen.

Tak, min Fader! evindelig Tak! O jeg maa hen at hente min Kirsten, og sige hende vor Lykke.

Anders.

Godt nok! men først den Oplysning, du skulde give os om Trines Frier.

Jørgen.

Det er sandt. Men hvor har jeg nu Tid til at tænke paa det? hvorfor gaaer du ikke selv at hente ham, Trine! du seer jo dog, vor Fader er ikke sindet til at ville andet, end vor Glæde og Lykke. — (Ragler ind.) Anton, Anton! og Kirsten, min Kirsten!

Morten.

Anton! skulde min Søn!.....

Ottende Optrin.

De Forrige. Anton. Kirsten.

Anton.

Min Fader!

Anders.

Det er Poul! min alvorlige fremmede Høstkarl.

Morten.

Min Hr. Søn! du her?

Anton.

Jeg saae Trine. Er det muligt at see hende

uden at elske hende? jeg saae hende, og kunde ikke leve lykkelig, uden jeg i det mindste lærde nøiere at kiende hende, og —

Jørgen.

Med to Ord: Fyren blev forliebt; han drømte om intet, uden om hende, og pintes af Forliebelse; han klædte sig i disse Klæder, gik ud, og tog Tjeneste her, og blev mere forliebt, og gjorde hende forliebt ogsaa. I Aftes, da Fader Morten havde smurt mig om Næsen, fik de første Gang Leilighed til at tale med hinanden, og dermed var Sagen klar.

Anton.

Bedste Hosbond, kiæreste Fader!

Trine.

Men, min Fader —

Morten.

Og det saa hemmelig og saa hurtig!

Jørgen.

O, men hvad er nu det at tale saa meget om! Trine er en prægtig Pige, hele Verden vil have Trine. At Antón er en brav Fyr, det veed min Fader ret vel, deels af det, han har lært at kiende til ham, som Poul, og deels af Hr. Mortens egen Mund. Der kan jo ingen Tvivl være om baade min Faders og Hr. Mortens

Samtykke til et saadant Giftermaal, da dog Hr. Morten nu selv har slaaet de Grillerne.

Morten.

Hvad siger du, Broer?

Anders.

Jeg har overladt Trine sin Frihed, naar hun valgte fornuftig.

Morten.

Kan jeg da have noget derimod?

Anton.

Bedste Fader! og jeg maa ogsaa kalde Trines min Fader? og Trine, som har Frihed til at vælge! hvad er nu hendes Valg?

Trine.

Min Broder! du er meget fremfusende —

Jørgen.

O bort med de Kredenser og den Snikfnak. Har jeg da Stunder til at gjøre megen pertentelig Stads for jer, nu, da min Fader har givet mig Kirsten, og vi har ikke engang faaet Tid at takke ham?

Anton.

Jeg læser i min Trines Øine, at hun tillader mig at takke, af mit Hjertes Inderste at takke hendes Fader og min, for deres Minde til, at jeg maa blive den lykkeligste Mand.

Trine.

Skulde jeg — kan jeg dølge, at den Gobhed Anton, som Poul, viiste for mig, inden han endnu havde givet sig tilkjende; den Opførsel, hvorfor min Fader allerede ukjendt elskede ham, tilligemed alt det, jeg havde hørt om Anton af hans Fader, har giort Indtryk paa mig? I det Haab, at han vil blive lige saa god en Mand, som min Fader er Fader —

Jørgen.

Oh vist vil han. Kan gode Folk være anderledes? O vor Fader, selv saa lykkelig, saa god en Mand, vil, at vi andre skal ogsaa være og blive lykkelige, og muntre og glade. Kom Kirsten, lad os ret takke denne Fader. O! I to med!

Anton til Anders.

Fader! til Morten. Ogsaa De, min Fader!

Morten.

Tak du kun ham! Det tilkommer ham i det ringeste først.

Anton. Trine. Jørgen. Kirsten.

Vor Tak du modtage!
Med dig at behage,
Din Alder at fryde,
Din Gobhed paaskionne,
Dit Vink at adlyde,
Dig pleie, dig lønne,
Held os! vore Dage

Skal dermed henflyde,
Saa blide, saa froe.

Med huuslige Glæder,
Med Retskafnes Hæder,
Med Børn, som dig ligne,
Skal Himlen velsigne
Vor nøisomme Bo.

Anders.

Til Lykke, Børn, ret af Hjertet til Lykke!

Morten.

Det ønsker jeg jer ogsaa! Bliv den Pige en god Mand, min Søn! og forsøg at fortjene hende!

Jørgen.

O vi veed det, vi veed, hvor meget godt de ønske os, og at det paaligger os, at gjøre hinanden lykkelige, og være gode. Det vil vi ogsaa. — Men hele Verden maa vide, at vi ere lykkelige, og de arme Syndere, som gaae der, og vente med deres sorte Næser, de maae ledes ud af Drømmen, og de maae herfrem, og lykønske os! Heida! Jens og Hans og Peter og Mads! — O! men der er' de alt, og Pigerne ogsaa, i Færde med nu at gaae ud i Marken.

Niende Optrin.

De Forrige. Pigerne. Karlene.

Jens.

Maatte vi nu ikke faae at vide, hvem af os der havde faaet det rigtige Mærke paa Næsen?

Jørgen.

Det skal jeg sige jer: det var mig. — Men er ikke der ogsaa vor Degn og Hans Smed!

Tiende Optrin.

Degnen. Smeden. De Forrige.

Smeden.

Rygtet.....

Degnen.

— — som stedse tidligen er paa Færde, og, haaber jeg, nu efter Sædvane lyver —

Smeden.

— havde alt fortalt Degnen noget om, at alle Næser var her i Nat bleven forte.....

Degnen.

— som Smedens pleier at være, ligesom hans Fingre.

Smeden.

Da jeg dog ingen har taget ved Næsen, saa er jeg bleven nysgjerrig, ligesom Degnen.

Jens.

Vi er' dog taget ved Næsen allesammen. Degnen selv er ikke gaaen fri.

Degnen.

Jeg med! Skulde jeg virkelig —

Anders.

Jørgen selv endog, som de seer, uagtet det var ham, som spærrede de andres. Imidlertid bar det dog fornemmelig viser Anton denne her. De have begge faaet deres Løn: Kirsten er nu Jørgens Brud; og denne løber af med Trine.

Jørgen.

De andre har vasket deres Næser af, og maa smøre sig om Munden med Taalmodighed. Vil De ikke ligesaa, Hr. Degn?

Degnen yderst bestyrtet.

Denne Fremmede? Fa'er Anders! Trine! — Er det Alvor?

Jørgen.

Sandhed er det; jeg er endnu saadan Ven af Spøg og Lystighed; saa jeg ikke godt engang kan lide det Ord „Alvor.“ Kan jeg, saa vil jeg spøge mit hele Liv igjennem. Jeg vil holde af min Pige, og af min Fader, og af alle gode Mennesker, og af alt, hvad der er Ret og Godt, bare for at have Ret og Lov til at være lystig, og glad, og spøge. Jeg har desuden mærket, at der aldrig er noget saa fornøieligt, som det

der er godt og ret; og at Misfornøielse er en underlig Ting, som holder sig altid til den, der gloer ilde ad den; men løber sin Vei, naar man leer den i Øinene.

Alle.

Til Lykke! til Lykke!

Chor.

Leve Munterhed, Latter og Lyster!
Leve alt, hvad den Gode fornøier!
Leve hver Glædens den værdige Ven,
Munter at nyde og meddele den!

Frokosten i Bellevue.

Comedie.

Personerne.

Agent Petri.

Hans Frue.

Capitain Rinke.

Julie, hans Broderdatter.

Sophie.

Karl, Petris Associé.

En Mand, der viser Vorbilleder.

En Opvarter.

Skuepladsen forestiller Haven ved Bellevue.

Første Optrin.

Agent Detri. Fru Detri. Julie. Sophie. En Betient.

De første Fire komme, klædte som til en Lystour om Sommeren.

Agenten

til Betienten, som følger dem ind.

Frokost, Thee, Chocolade, Liqueurer! hurtig! — Mere i Bredskab; vi blive siden flere.

hvisker desuden til Vertinden, som derpaa gaaer.

Fruen. Nu er' vi her. Faae vi nu ikke at vide, hvorfor vi saa bestemt skulde herud til Bellevue i Dag, og det saa tidlig?

Sophie. Tænk! være i Vognen allerede Kl. 5 uden at spørge, om vi ogsaa kunde blive færdige med vor Pynt!

Agenten. Jeg er en Mand af faa Ord, er jeg. Jeg betænker, og overveier, og overlægger, førend jeg taler, gjør jeg. Og deraf kommer, at jeg taler kun lidt, og ikke førend i den rette Tid, og ikke uden om det, der er at tale om. Ellers blev det kun Prat, og uden Betydning og Vigtighed — —

Fruen. Men sjondt du i Aftes ikke vilde sige

os, hvorfor du gav Ordre til, at vi saa bestemt skulde være her Kl. 7 i Dag, saa lovede du dog, naar vi kom, at sige os det.

Julie. Og nu er' vi her.

Sophie. Og et færdige at briste af Nysgierrighed. Lille gode Agent, spar nu brav paa Deres Ord, og sig os Hemmeligheden med to: hvorfor er' vi her nu?

Agenten. For det første, for at høre og tage til Hjerte, hvad jeg finder nu forelsbig fornødent, at lægge Jer paa Hjertet. — Man sætte sig; man være opmærksom. (Rømmer sig, og gior sig høitidelig.) Julie! De var et forladt faderløst og moderløst Barn, da Hr. Capitain Carl Rinke, en Broder af Deres salig Hr. Fader, kom til Serampour i Bengalen, for tolv Aar siden. Deres Faders Formue var tabt. Deres Fætter Capitain Rinke tog sig af Dem, blev Dem i Faders Sted, og bragte Dem herover med sig.

Julie. Jeg hører saa gierne om min Ven og Velgiører Capitain Rinke; men det, De der behager at sige, er, hvad vi alle veed saa godt —

Agenten. Man høre endog bekiendte Ting, for at lægge Dem paa Hjerte. Jeg vil, at De skal erindres om, hvad De skylder den gode adle Capitain Rinke. Han er nu kun 38 Aar gammel. Den Gang var han kun 26. Han blev Peberſvend, for at have Evne til at sørge for Deres Opdragelse og Vel. De

skylder ham alt, alt. — Da han nu havde været her hjemme i sex Aar —

Sophie. Saa var Julie kun tolv Aar gammel, og saa reiste han til Ostindien igjen, og er bleven der i hele sex Aar, og nu er hun atten Aar, og han remitterer Dem alt, hvad baade hun og jeg og Karl behøver; og Karl er en langt nde Beslægtet af ham, som han ogsaa har opdraget, og sat i Vei, saa han nu i sit 22de Aar er Associé i Deres Handel, og første Commis paa Deres Comptoir. Dt seer, jeg veed, hvad De vil sige, og kan hjelpe Dem. Men Kjære! kom nu til Maalet, og tilfredsstil vor Nysgjerrighed, ved at fortælle os det, vi ikke veed.

Agenten. I Kraft af den Authoritet og Myndighed, jeg har, og bør have, som den, der er committeret til at sørge for Dem begge i Capitain Rinkes, Deres Velgjørers, Sted, befaler jeg, at man hører mig med opmærksom Alvorlighed. — Da Capitain Rinke nu i to Aar havde været i Ostindien, saa havde han der gjort ogsaa Deres Bekjendtskab. De var knap fjorten Aar gammel. Ogsaa De var faderløs, uden Formue, Venner og Frænder; og han, den velgjørende Mand, skjøndt han var Dem fremmed, tog sig med samme Ømhed ogsaa af Dem.

Sophie. Enten jeg har Lov eller ikke, saa maa jeg hjelpe Dem, naar De er i Færd med at tale godt om min Velgjører. Men alvorlig og stille siddende paa

en Stund kan jeg det ikke. Jeg maa være glad, naar jeg tænker paa den gode glade Capitain Rinke. Jeg maa omfavne alle dem, der tale godt om ham, denne fortræffelige velsignede Mand. — O! men han pinte aldrig nogen saa, naar han havde noget at sige dem. Kom, nu til Sagen, og fortæl os, hvad vi skal her i Helsingør i Dag.

Agenten. De er en uregjerlig Vildkat, som jeg burde blive bred paa. Hvad lidet, jeg har kunnet komme til at sige, er kun en aldeles formøden Indledning til Hovedsagen. — Nu, denne gode retskafne Capitain Rinke skylde De begge alting. — Han reiste, som sagt, til Indien for fem Aar siden —

Julie. Og skulde kun blevet borte i to Aar.

Sophie. Og sendte mig her hjem, og har været nødt til at blive borte endnu i fire Aar, og er ikke at vente hjem førend ad Aare, og savnes af os begge med Længsel hver Dag; og nu har vi ikke hørt fra ham i mange, mange Maaneder.

Agenten. Alligevel, og mod vor Forventning er han — — —.

Julie og Sophie. Kommen hjem?

Agenten. I Gaar til Helsingør, han sendte mig en Estafette derfra ind til Byen i Aftes, og bad mig møde ham her med hans Familie i Dag tidlig.

Julie. Han selv?

Fruen. Virkelig, Capitain Rinke?

Sophie. Om De ogsaa kun hitter paa dette, for at forvise os et Øieblik med den glædelige Forventning, saa (kysser ham om Halsen.) velsigne vor Herre Dem derfor!

Agenten. Vi kan med Visshed vente ham! Vinden er god.

Sophie. Han kommer seilende, Julie hurtig, kom, ned til Stranden, eller op paa Salen; der kan vi see ham komme. O jeg skal kunne kjende ham en heel Mil borte. Det er fire Aar siden, jeg stak min Mund itu paa hans Skjæg. Det skal jeg i Dag igjen. Kom; kom. (De gaae.)

Andet Optrin.

Agenten. Fruen.

Fruen. Altsaa vor Ven, den kjære gode Capitain Rinke skal vi her møde. Men min Mand! det siger du ikke engang mig forend nu!

Agenten. Jeg taler lidt, aldrig i Utide; aldrig, hvor jeg ikke bør. Han vil være uventet. Jeg befandt dog, at Pigebørnene kunde faae i Sinde at løbe ud i Dyrehaven, komme i Slæng eller Selskab med Andre, eller ogsaa, naar de ganske uventet fik ham at see igien, endog bevime af Glæde,

Fruen. Men ikke mig engang, ikke før nu! man har ikke kunnet belave sig — — —

Agenten. Er jeg ikke belavet! hans Conto lige

ger afsluttet, opgivet til Gaars Datum; den udgior. — — —

Fruen. Din evige Conto! Det gaaer mig om i Hovedet. — Den Pakke Papirer, som Du tog frem i Aftes, og som laae paa Din Pult, da jeg sildig kom ind til Dig, havde til Opskrivt: Julies Midler angaaende. Hvad er det for Midler?

Agenten. Jeg taler aldrig til Unytte eller i Utide. Nu er der ingen Nødvendighed i, længer at sortie Dig det. Jeg vil sige Dig det, men: ogsaa kun Dig. Men Taushed! Taushed!

Fruen. Nu vel.

Agenten. Det er ikke noget om, at Julies Fader intet efterlod. Han efterlod over en Snees tusinde Rigsdaler, som Rinke bragte herover tilligemed hende. De ere i mine Hænder; og desuden paa der efter ham en Eiendom, som han maatte over for at skaffe hende indbreven, og for hvis Skyld, han er bleven der den lange Tid.

Fruen. Heller vel ingen Bagatel?

Agenten. Han bringer en Ladning med for Beløbet; han har sendt mig Factura, det er Sicca Rupier 87898.

Fruen. Sicca Rupier, hvad er det?

Agenten. Efter sidste Cours paa Calcutta gior det Pdsterl. 13025 4 Shilling 3½ Pences og dansk Courant en Treetindstyve Tusinde Fire Hundrede og Sytten.

Fruen. Og Rinkr har forbuden, at sige til nogen, at hun eiede denne Formue!

Agenten. Udtrykkelig. Han vidste, at der bliver saa gjort som aldrig noget af de unge Mennesker, der veed, at de har en klækkelig Capital, at stole paa, som gjør alle andre gode Egenskaber overflødige — især vidste han, at det gjelder de Pigebørn, som derved mene at kunne undvære al øvrig Elskværdighed.

Fruen. Og Hr. Agentens Skarpsindighed fandt ikke, at han kunde have nogen anden Bevæggrund?

Agenten. Hvilken ellers?

Fruen for sig selv. Der vil blive en Forvirring; o! en heel Roman.

Agenten. Forklar Dig.

Fruen. Indseer Du virkelig ikke?

Agenten. I Sandhed; jeg synes — — —

Fruen. Saa vil jeg tyde Dig det. Julie har over 80000 Rigsdaler.

Agenten. Circa Tre og Fir — — —

Fruen. Han er hendes Formynder. Begriber Du det endnu ikke?

Agenten. Han har sørget for, at — — —

Fruen. Har Du hørt, seet, eller læst om nogen Formynder, som har en rig Myndling, der ikke gjørde alt muligt, for at gjøre Myndlingens Midler til sine egne; og som, naar Myndlingen var en Pige, ikke betjente

ger afsluttet, opgjort til Gaars Datum; den udgjør. — — —

Fruen. Din evige Conto! Det gaaer mig om i Hovedet. — Den Pakke Papirer, som Du tog frem i Aftes, og som laae paa Din Pult, da jeg sildig kom ind til Dig, havde til Opskrivt: Julies Midler angaaende. Hvad er det for Midler?

Agenten. Jeg taler aldrig til Unytte eller i Utide. Nu er der ingen Nødvendighed i, længer at fortie Dig det. Jeg vil sige Dig det, men ogsaa kun Dig. Men Taushed! Taushed!

Fruen. Nu vel.

Agenten. Det er ikke noget om, at Julies Fader intet efterlod. Han efterlod over en Snees tusinde Rigsdaler, som Rinke bragte herover tilligemed hende. De ere i mine Hænder; og desuden var der efter ham en Eiendom, som han maatte over for at skaffe hende inddreven, og for hvis Skyld, han er bleven der den lange Tid.

Fruen. Heller vel ingen Bagatel?

Agenten. Han bringer en Ladning med for Beløbet; han har sendt mig Factura, det er Sicca Rupier 87898.

Fruen. Sicca Rupier, hvad er det?

Agenten. Efter sidste Cours paa Calcutta gjør det Pdsterl. 13025 4 Shilling 3½ Pences og dansk Courant en Tresindstyve Tusinde Fire Hundrede og Sytten.

Fruen. Og Rinke har forbuden, at sige til nogen, at hun eiede denne Formue!

Agenten. Utrykkelig. Han vidste, at der bliver saa gjort som aldrig noget af de unge Mennesker, der veed, at de har en klækkelig Capital, at stole paa, som gjør alle andre gode Egenskaber overflødige — især vidste han, at det gjelder de Pigebørn, som derved mene at kunne undvære al øvrig Elskværdighed.

Fruen. Og Hr. Agentens Skarpsindighed fandt ikke, at han kunde have nogen anden Bevæggrund?

Agenten. Hvilken ellers?

Fruen for sig selv. Der vil blive en Forvirring; o! en heel Roman.

Agenten. Forklar Dig.

Fruen. Indseer Du virkelig ikke?

Agenten. I Sandhed; jeg synes — — —

Fruen. Saa vil jeg tyde Dig det. Julie har over 80000 Rigsdaler.

Agenten. Circa Tre og Fir — — —

Fruen. Han er hendes Formynder. Begriber Du det endnu ikke?

Agenten. Han har sørget for, at — — —

Fruen. Har Du hørt, seet, eller læst om nogen Formynder, som har en rig Myndling, der ikke gjorde alt muligt, for at gjøre Myndlingens Ridder til sine egne; og som, naar Myndlingen var en Pige, ikke betjente

sig af alle mulige Konster, for at bringe dem i Sikkerhed, ved at gifte sig med Myndlingen?

Agenten. Du mener altsaa — —

Fruen. At siden Julie har været til Confirmation, saa gifter han sig med hende, saasnart han har faaet Kongebrevet løst.

Agenten. Ikke uden Sandsynlighed; især naar jeg erindrer den Ømhed, han viste hende i de yngre Aar, sammenholdt med visse Udtryk i hans sildigere Breve, hvor han udtrykkeligen anfører, at han er lyst af at være Pebersvend, og agter, om alting lykkes, at gifte sig, saasnart han kommer hjem. Og altid ere hans Breve fulde af hans Længsel efter begge hans Myndlinger.

Fruen. Det er soleklart.

Agenten. Klart! — ja, ja soleklart.

Fruen. Men har du da ikke mærket, at Karl og Julie elske hinanden?

Agenten. Du forfærder, Du forplumrer mig. Kone, Kone!

Fruen. Du har altsaa mærket det?

Agenten. Jeg — vist vist — jeg har mærket, for, seer Du, jeg lægger Mærke til alting; for der undgaaer ingen Ting min Opmærksomhed. Men, mener Du, der virkelig skulde være noget om? for, seer Du, i saa Fald, blev Capitain Rinke nok ikke i godt Humeur, og regnede os det nok ikke til det beste; og

var i Stand til at rykke ud af min Handel de Capitaler, som han der har staaende.

Fruen. Seer Du, at Du burde have været mere aabenhjertig mod Din Kone, og sagt hende før, at Julie havde Formue.

Agenten. Maa — ja men saa reent er det dog ikke. Det har endog forekommet mig, som om Rinke nok saa meget havde Øie paa den østindiske Vildkat, Sophie, som paa Cousinen, og det er falden mig ind, at han selv nok kunde have ønsket, at der blev et Par af Karl og Julie.

Fruen. Begriber Du ikke, at han ikke giftet sig med en stakkels Pige, som ingen Penge har, men med Grunkerne! Den anden var god nok for Karl. Det er reent, at det er hans Plan.

Agenten (efter at have grundet.) Det er reent, at det er hans Plan. Og en god Plan; i Sandhed en fornuftig Plan. For alting, den maae ikke forstyrres. For, Sophie er ogsaa en god Pige, hun fortjener en god Mand, som Karl er; og Karl havde saa ikke fæstet sine Tanker til Julie, dersom han havde vidst, at hun havde Penge, og at han der gik Onclen i Veien.

Fruen. Du bifalder hans Plan. Leve Cramer og Søren Matthiesen! men hvad gjør man nu?

Agenten. Ja, hvad gjør man nu?

Fruen. Hindrer det? ikke?

Agenten. Hindrer det? Ja ja hindrer det, det

forstaaer sig. Jeg gaaer strax hen til Julie og til Karl. Ja det er sandt, Karl er her ikke endnu. Han kommer ridende; han havde Affairer endnu paa vort Comptoir at besørge. Men Julie, ja ja, jeg siger til Julie —

Fruen. Hvad siger Du saa til Julie? —

Agenten. Ja, ja, jeg siger — nu ja, hvad, synes Du, jeg skal sige til Julie?

Fruen. Ingen Ting. Du er jo en Mand af faa Ord, og som taler kun der, hvor det behøves, og kan gjøre Nytte. Men gaa, kald paa Sophie, bed hende komme ned til mig.

Agenten. Ja, ja. Sandelig, jeg er dog lidt i Forlegenhed; for, om man stødte Capitain Rinke for Hovedet, og han saa drog sine Capitaler ud. Jeg veed nok, hvad jeg skal sige, og naar, og saa det gjør Effect, veed jeg; men Du kunde dog nok ogsaa sige mig, hvad, Du synes, jeg skal sige til Sophie.

Fruen. Intet. Kun at hun kommer herop.

Agenten (gaaer, men kommer tilbage.) Men naar saa Capitain Rinke kommer! hvad skal jeg saa sige til ham? han veed nok, jeg er en Mand af faa Ord, og som taler kun der, og saa, at det kan gjøre Effect; men — jeg er dog rigtig bange, at jeg ikke veed, hvad jeg skal sige, om han kommer i det samme.

Tredie Optrin.

Fru Petri alene.

Den arme Capitain, som gjør den lange Reise, for at faae en lang Næse og en Kurv; og en Kurv af sin egen Myndling! og den arme Julie! og den arme Karl, som skal være i den Angst, for at see al deres Lykkesalighed kastet overende! og den arme Sophie, som i det mindste ikke havde gjort Karl til sine Ønskers Maal! Og de arme Syndere tilsammen! — Der vil blive en Elendighed, og en Angst, og en Betuttelse, og hemmelige hjertebrækkende Breve, og en Rænkesmidden, og en Minering og Contraminering. Og med alt det — kan jeg ikke være bedrøvet, hvor gjerne jeg vilde. Det bliver en Roman, en virkelig ordentlig Roman; for, til Slutning faae dog de hinanden, som bør have hinanden. Hvor meget jeg endogsaa har ønsket det, har jeg dog aldrig oplevet at være Øienvidne til nogen af disse rørende, og ængstende, og bedrøvelige, og fornøielige Situationer, som der kunde skrives en allerkjæreste Bog om. — Det skal jeg da, Himlen skee Tak. Jeg skal spille en Rolle med. — Ja men hvilken! — Nu ledig skal jeg ikke være. Jeg skal ikke fordærve Legen. Jeg skal have Fingrene med i Spillet; og naar alting er paa det galeste, saa skal jeg mage det saa, at de allesammen skal blive lykkelige. — Og hvorledes det da? — Hvorledes! — (Grunder.)

— Nu, nu, det finder sig. Der er Sophie — Hun er ikke skikket til at være ret ulykkelig. Men hun hjelper til at gjøre de andre det, og siden at gjøre dem lykkelige igjen. O, det gaaer nok.

Fjerde Optrin.

Sophie. Frue Dettri.

Sophie. Nu, Himlen ske Tak, De seer dog lidt fornøiet ud. Der kommer den gode Agent, og efter at have labt os vide, at denne Dag skulde være os allesammen den lystige Glædes Dag, da vor kjære Capitain Rinke saa uventet kommer hjem, saa seer han ud, som om det var vor Frue Dag i Faste.

Fruen. Men Pige, det er ogsaa en meget ulykkelig, og med alt det en meget lykkelig, o ja ja, en lykkelig-ulykkelig Dag.

Sophie. Lykken synes at have havt en synderlig voldsom Virkning paa Dem og Agenten.

Fruen. Den synes at have gjort os forrykte, ikke saa?

Sophie. Siden De saa vil.

Fruen. Det vil være vor Skjebne alle tilsammen, naar jeg siger Dem et Ord.

Sophie. Ti med det Ord. Jeg vil gjerne være glad, men just ikke gjerne galere af Glæde, end jeg ellers er.

Fruen. Og dog maae De vide det. — Der vil

møde Jer allesammen stor Sorg, megen Bedrøvelse, mange Taarer.

Sophie. Men jeg møder det altsammen med en Rustning af godt Lune, og god Villie, og Latter.

Fruen. Den Latter vil hurtig forgaae Dem. Saasnart Capitainen nu kommer igjen, saa skal I givtes begge to.

Sophie. Nu det er bedrøveligt; men den Sorg pleier man dog at holde ud. I det mindste kommer det ikke gjerne saa strax.

Fruen. Ja, men Julie, som ikke vidste andet, end at hun var et fattigt Barn, opdages nu at eie store Midler.

Sophie. Virkelig! — dersom det er saa — ja vist, Penge skal være nogle farlige slemme Nogen, som gjør meget ondt i Verden; men ogsaa den Ulykke holder hun dog vel ud. Jeg er saa ondskabsfuld, at jeg vil hoppe af Glæde, om det er sandt.

Fruen. Det vil De ikke, naar jeg siger Dem, at de ulykkelige Penge har gjort, at Capitain Rinke har udseet hende til Brud for sig selv; og De veed, bedre om muligt, end jeg, at hun og Karl elske hinanden, og blive meget ulykkelige, dersom de rives fra hinanden.

Sophie. Det, De der siger, Frue! — — o men nei, det er der ikke — det kan der ikke være noget om.

Fruen. Min Mand har selv en stor Deel af hendes Formue i sine Hænder. Capitainen, som af hendes Fader var sat hende til Formynder, har selv overgivet ham den, inden han reiste, men under Vilkaar, aldrig at tale til noget Menneske derom. Det har han heller ikke, førend jeg uforvarende er kommen over det.

Sophie. Nu vel. Jeg har selv havt nogen Anledning til at formode, hun ikke var saa bar. Men —

Fruen. Han vil givte sig med hende og hendes Penge, siger jeg Dem — De kjender min Mands Taushed. Capitainen har selv skrevet ham det til. Men mere endnu. Han har et andet Parti for Karl, for den arme Karl, den arme Julies Karl. Dem, Sophie, har han bestemt Karl for.

Sophie. Det er ikke sandt. Nei nei, det er ikke sandt. Og var det, saa har jeg ikke bestemt mig for det Parti. Men nei, det har ikke Capitain Rink, det har min ædelmodige Velgjører ikke kunnet. — Han, som anvendte den største Deel af, hvad der den Gang i Verden var hans, paa at redde min Fader i Indien fra de Ulykker, som han der uskyldig var bleven indviklet i; og derpaa, da min Fader strax efter døde, lovede ham paa hans yderste at være hans Datters Ven, som han havde været hendes Faders — han, som vi og alle kjende for den velgjørende Mand, der saa gjerne gjorde hele Verden lykkelig — nei han kan ikke saa-

ledes ville misbruge den Magt, hans Godhed havde givet ham over mig og Karl.

Fruen. Nu; men Karl er ved hans Godhed et godt Parti, og en brav ung Mand. Vogt Dem vel, at De ikke tager for afgjørende en Beslutning. Julie faaer ham saa ikke. — Der er Julie. Jeg overlader Dem, at underrette hende. Jeg maa tale et Par Ord med min Mand, førend Rinke kommer. — Nu godt Mod! Det gaaer nok godt. For alting lad ikke Rinke strax mærke, at man sætter sig med hans Planer. Lad see, De er fornuftig. (gaaer.)

Sophie (alene. Fornuftig! fy! skulde jeg her være fornuftig? det er skammeligt, det er afskyeligt, at være fornuftig, naar man seer saadant af dem, der skal gielde for at have Fornuft, ja endogsaa Ædelmodighed og Godhed. Jeg vil ikke være fornuftig; gal, splittergal vil jeg være.

Femte Optrin.

Julie. Sophie.

Sophie. Hør, Julie! Fru Detri fortalte mig noget, som endtes med, at hun bad mig være fornuftig.

Julie. Det torde behøves. Agenten — —

Sophie. Har sagt Dig, at Du eier, jeg veed ikke, hvor mange Penge —

Julie. Og har sagt det med en Alvorlighed —

Sophie. Saa Du ikke kan andet end troe det.

Jeg veed nu ikke, om det har gjort Dig mere eller mindre fornuftig, end Du var.

Julie. Vist mindre. Jeg er saa forvirret. — Han siger, han er en Mand af saa Ord. Jeg har imidlertid ikke kunnet fattet Meningen af det meget forskyrrede Tøi, som han begyndte paa.

Sophie. De have alle en Skrue los. Jeg vil ikke være klogere. Siden Du nu er bleven rig, vil Du da ikke være saa god, at laane mig alle Dine Penge — eller give mig dem?

Julie. For den Lykke, jeg skulde vente mig af dem, heller end gjerne. Hvortil ellers?

Sophie. Jeg vil betale Capitain Rinke alt det, jeg skylder ham. — Jeg veed ikke, hvor meget det egentlig er i Penge, for hvad min salig Fader og jeg selv har kostet ham; men til at betale ham den Glæde, som den Godhed, Velgjørenhed og Fortræffelighed, jeg troede at finde hos den Mand, har givet mig, der udfordres overmaade meget.

Julie. Jeg forstaaer Dig ikke. Den Godhed, Du troede at finde hos ham?

Sophie. Nu! Agenten har altsaa ikke sagt Dig alt. Ja troede. Troe Du, gode Pige, aldrig paa saadanne Chimærer, som Godhed og Velgjørenhed.

Julie. Din Lystighed ængster mig. Hvad vil Du sige?

Sophie. Som sagt, lad mig faae dine Penge.

Jeg betaler Rinke dem, og saa er jeg ham qvit, og Du med: for, saalænge Du har dem, maa Du ikke tænke paa Din Kat.

Julie. Agenten synes at slaae paa samme Streng.

Sophie. Dersom det ellers ikke er Løgn, saa har han lagt Dolgsmaal paa Din Formue, blot for at ingen skulde lægge an paa at stikke ham ud, siden han har bestemt dig og dine Penge for sig selv.

Julie. Det er jo lystigt. Men den Opdigtelse er ikke god. Den passer for lidt med hans Character, til at have mindste Skin af Sandhed.

Sophie. Det er heller ikke andet end Opdigtelse. Nei nei, det er vistnok, det er dumt, at bilde sig ind, at den Mand skulde — — — Imidlertid har han dog skult, at du havde Formue.

Julie. Og nu kommer han her — vi skal møde ham. O Sophie! at jeg skulde blive bange for at gaae ham i Møde; Thi, om det nu var sandt i om —

Sophie. Om det var! — O, men for dig er det jo dog ingen Sag. Naar man er riig, saa er man aldrig ulykkelig. Meer behøver du ikke. Men jeg som ikke er riig, hvorledes skal jeg bære mig ad, med at sige ham, at jeg, aldrig i Evighed, kan opfylde hans narriske Plan.

Julie. Hvilken Plan skulde da du opfylde?

Sophie. Det er sandt. Du veed det ikke,

O, men jeg maa ler ad mig selv. Det maa klæde mig artigt at spille Tragedie. Thi som sagt, dens hele Historie er blot naragtig. Dig skal Hr. Captainen selv have, men din Karl har han den Godhed at overlade mig.

Julie. Bedre og bedre. Det er altfaa den hele Sammenhæng. Men du spøger, kjæreste Sophie! hvorledes skal jeg forstaae dig? Han kommer. O, saa inderlig vi længtes efter ham, med hvad Anstigt skal vi dog nu modtage ham?

Sophie. Med det gladeste af Verden. Vi have jo besluttet, ikke at troe et Ord af, hvad man vil indbilde os.

Julie. Og naar han saa selv bringer os ud af Drømmen?

Sophie. Saa — Men jeg vil vide, hvad jeg skal ængstes for, førend jeg ængster mig. Min Velgjører var han, det er vist; derfor skylder jeg ham ubetinget Taknemmelighed, og den vil jeg vise ved at tage mod ham uden Mistro, med uforstilt Glæde. — Og skulde han — nu, men jeg har klogelig besluttet, at jeg ikke vil speculere, slet ikke være fornuftig, som de vil, vi skal. Troe mig, Fornuften er en Dosmer. Hjertets Drift vil vi følge. Den bør efter alt, hvad vi virkelig kiende til Captain Rinke, kun være Taknemmelighed, og glad Tillid til, at han ikke kan have lagt nederdrægtige Planer.

Julie. Et Hjerte som dit, gode Sophie, er sikkerlig ogsaa en bedre Veileder, end en Fornuft, som skal gaae frem efter saadanne Undersøgninger.

Sjette Optrin.

Agenten. Karl. De Forrige.

Karl. Nei, nei, Hr. Agent! af hende selv vil jeg vide min Skjæbne. Julie! Julie! Er det sandt, er det muligt, at du staaer i Tvivl, at du ikke vil bestemme dig, uden først at forsøge din Fornuft, som allerede skal være her, om han vil afstaae fra den Fordring, han skal gjøre paa din Haand?

Agent. Min Herre! Jeg er Kjøbmand, er jeg. Jeg taler ikke, uden hvad jeg veed, og hvad jeg bør, og naar jeg bør, og saadan, som jeg bør tale. Mit Ord er ogsaa saa godt, som rede Penge. Det veed alle gode Huse, og det er ogsaa noget, som hele Børsen veed, og tilstaaer. Derfor, seer han, er det en Fornærmelse, naar han vil tvivle om, det er sandt, hvad jeg siger. Tilmed er han vel min Associé, men han er dog ogsaa Commis paa mit Handels-Comptoir, er han. Og naar jeg nu siger, at Jomfru Julie eier en Capital af Ire og Firsindstyve Tusinde Firehundrede Rigsdaler i det mindste, saa skal han troe mig; og naar jeg siger, at Julie er en fornuftig Pige, som i Henseende til, hvad der kan være dem imellem, vil spørge hendes Formynder ad, og fondere hans Tanke-

maaske, helst siden han, Hr. Captain Rinke ligemlig selv har gode Tanker til Julie, saa skal han ogsaa troe mig, og dermed basta.

Karl. Hun eier en Capital, siger De — og det opdager man i det Øieblik, Captain Rinke kommer!

Agent. Fordi man ikke havde Tilladelse til, for at blæse det ud, og derved sammenblæse alle de unge Herrer, som intet har, og som behøve meget.

Karl. Vel, Hr. Agent! meget vel! meget forstigtigt. — Julie! Julie! o da det er Sammenhængen, saa har du Ret, ganske Ret. At der var en Pengesum med i Spillet, havde Hr. Agenten fortiet for mig, da han sagde mig, at du ikke vilde tale med mig, førend du først havde talt med din Formynder. Tak, Julie, for den Godhed, du vilde baaret for mig, dersom ikke denne Formue havde gjort en pludselig Ende paa vor Forbindelse.

Agent. Ja, ja! en Ende paa deres Forbindelse. Ja. Det vidste jeg nok; De er en fornuftig ung Mand, er De. Naar De bare faaer lidt Tid til at fatte Dem. Ja vist, ja. Det er smukt, at De saadan selv indseer det. See, nu er alting saa ligefrem, ligesom Deres fælles Ven og Velgjører, den kjære Captain Rinke, vil have det. See nu faaer han uden videre Omstændigheder Julie, og De, De faaer Jomfrue Sophie, ligesom han selv havde betænkt

det. Kom nu kjønt, og gaae med op paa Salen, for nu kommer han ret strax. Hører De, alleſammen!

Julie. I dette Øieblik, Hr. Agent, er ingen af os i Stand til at lade os ſee —

Agent. Kan ogſaa ſaa være — nu ja. Jeg tør ikke bie. Jeg maa være der for at tage imod ham. Jeg ſkal ſende, ſaaſnart han kommer.

Syvende Optrin.

Karl. Julie. Sophie.

Julie. Kjæreſte Karl! du ſeer ſaa vildt ud af Øine! det, Agenten der ſagde, om det ogſaa var ſandt — —

Karl. Vor vel fornøie mig? Ikke! du er bleven riig; det var jo ondſkabsfuldt af mig, om jeg ikke blev hiertеglad over Opdagelſen af din Lykke. Helſt ſiden jeg er Kjøbmand, kan det vel ikke feile, at jeg anſeer intet for Lykke, erkjender ingen anden Gud, end Penge.

Julie. Som om jeg ikke kjendte Dig. Har jeg engang yttret Tvivl om, at Du kunde have vidſt noget om den Formue, der ſkal være i Agentens Hænder, og høre mig til, ſiden Du er hans Aſſocié.

Karl. Skulde det allerede betyde en Smule Tvivl? —

Sophie. Da Agentens Godhed hdr omſider forberedt os paa Capitainens Tilbagekomſt, ved at be-

troe os hele denne herlige Plan, saa har vi, efter modent Overlæg, besluttet, at vi vil aldrig bruge mindste Smule Fornuft.

Karl. En god Beslutning.

Sophie. Men derfor behøver De just ikke og saa at være en Nar.

Karl. Og hvad siger da den Fornuft mig, som De ikke vil bruge?

Sophie. Lad see!

Karl. Siden jeg aldrig i mine Breve til min Velgjører, og vor fælles anden Fader, og heller ikke til nogen anden, før har talt om vor Forbindelse; men smigret mig med, at, naar han kom, skulde den blive hans eget Ønske og Forslag, saa er nu Fornuftens lydelige Bud til mig: vær en slet Karl, og gjæld i alles Øine for en slet Karl. Den Julie, som Du saae paa med Ligegyldighed, saalænge Du ikke vidste, at hun havde noget, skynd Dig, da Du nu veed, hvad hun veier, at fange hende. Den Mand, som Du skylder alting, som fra Din første Ungdom har overvældet Dig med Velgjerninger, troede at have erhvervet sig Ret til hendes Hjerte og hendes Haand. Da han har anvendt det meste af sit eget paa Velgjørenhed mod Dig og andre, saa vilde Julies Formue derfor været ham en fortjent og billig Erstatning. Røv den og al den Glæde fra den godhjertige Daare, og lee ad ham, om han veener sig derved.

Sophie. Det er overmaade fornuftigt.

Julie. Karl, Karl! hvad er det for Billeder, Din Phantasie der maler Dig for! og en Forbindelse, som vore Hjerter intet Øieblik bebreidede os, skulde den ikke kunne betragtes ogsaa fra en Synspunkt.....

Karl. Ganske vist. Den var uskyldig, bygget paa gjensidig Agt, vilde været bifaldt af alle, som kjendte os. Men det opdages, at den ikke kan bestaae, uden at jeg skal blive min ædle Velgjørers Røver, og hans Lykkes Mørder. Nu siger Fornuften ligesaa tydelig: siden den Pige, Du har sat Dit Hjerte til, befindes i den Forbrydelse at eie en Formue, som hverken hun eller nogen før vidste af, og som for hende intet Værd har, saa skynd Dig, forlad hende; overgiv hende til den Elendighed, at have mistet i Dig alt, hvad hun satte Pris paa, og den, at see sin Elsker at være troløs. Hele Verden vil foragte Dig som en troløs Skurk, og en dum Nar; men Du opfylder Din Pligt, og Julie hensørger sit Liv, i den Mands Arme, som hun evig skulde elske som Velgjører og Fader.

Julie. Karl! hvor ulykkelig Du end der maler vor Stilling, hvor hjelpeløs — for jeg seer heller ikke nogen Udvei; o Karl, saa har jeg dog aldrig elsket Dig saa inderlig; og mit Hjerte siger mig, vi skal alligevel begge to blive lykkelige, uden at behøve at blive utaknemmelige mod vor Velgjører.

Sophie. Sagde jeg ikke, at Fornuften er en

Erkedosmer! det er jo Pølsefnak alt det, den der har dicteret Dem. — Seer De, der staaer Julie, efter alt det, De saa klart har sat ud fra hinanden, forladt af Dem for bestandig; og endda synes hun ikke saa reent utrøstelig. De gjør mig ikke den Ære at huske paa, at siden De ikke maa faae Julie, har jeg jo efter Planen den Ære, at være Herrens Brud. Naar nu Julie trøster sig, og jeg erstatter Dem Deres Tab, ved at overlade Julie til Capitainen, saa er jo alting i Orden.

Karl. Gode Sophie. Som vi ikke vidste, at jeg — at ingen kunde erstatte Dem Deres Tab.

Sophie. Fornuftige Tosser! Som om gode Mennesker skulde kunne gjøre hinanden ulykkelige: eller som om vi ikke vidste, at Capitain Rinke er en ædel Mand!

Ottende Scene.

Fru Detri. De Forrige.

Fruen. Børn! Børn! Capitain Rinke er her. Han forlanger ganske vist strax at see Jer. Men det er, som jeg formodede. I har ikke faaet Tid endnu til at sætte Jeres Sind i Rolighed.

Julie. Bedste Fru Detri!

Fruen. Jeg seer det. Jeg begriber det. Arme gode Julie, og min brave Karl! O det lyser ham ud af Øinene, hvad han har for en Kamp at udstaae!

Men jeg har ogsaa allerede udtænkt en Intrigue. O! — det skal lykkes, det skal, siger jeg Jer; men det fordrer Tid, og jeg vil faae meget med Jer at gjøre; for der er meget for Jer at udstaae, o meget, meget! O jeg er saa glad; for det skal alligevel tilsidst falde godt ud. — Men nu, hurtig, pakker Jer af, Veien for det første, til I faae fattet Jer; for han er her lige paa Timen.

Sophie. O jeg vilde dog saa gjerne see ham, saa gjerne springe lige hen i hans Arme. — Men nei! jeg kan dog ikke strax sige ham, at jeg ikke vil have hans Julies Karl.

Fruen. Nu saa gaaer Jer Vei, hvis I ikke vil fordærve Alting. — Men i Nærheden, saa jeg kan faae Jer fat. (De gaae.)

Niende Optrin.

Fru Detri allene.

Fruen. Dersom de blev; dersom han seer dem og de ham, og de kommer til at tale med ham — saa var det ikke umueligt, at han fandt sig i alt, lod Karl faae Julie og alle hendes Penge, og saa var hele Eventyret ude. Ja hvem veed? — for i Grunden er det, vi antage for hans Plan, blot en rimelig Gjetning — maaskee lod han sig selv nøie med Sophie. Men det blev da alt for ligefrem. Det blev en flau Roman, ingen Ting at gjøre en Bog af. Nei de skal blive

lykkelige; men det bliver dog ingen tilgavns, uden først at have ret prøvet Gjenvordigheden. — Der er han.

Tiende Scene.

Fru Detri. Capitain Rinke. Agent Detri.

Rinke. De Laptasker! faae de mig ikke ordentlig til at løbe efter dem, det første jeg kommer ind ad Døren. Paa Salen var de ikke; jeg seer dem jo heller ikke her. — Nu, men saa finder jeg Dem igjen, gode gamle Veninde. Skulde jeg behøve at sige Dem, at jeg er glad, ret hjerteglad, ved at see Dem igien.

Fruen. Havde ikke min Mand været saa forsigtig, at give mig et lille Nys om dette kjære Møde, saa havde jeg i dette Øieblik vist ikke som nu været i Stand til at sige Dem et hjerteligt Velkommen. Jeg havde med et Skrig ligget afmægtig og maalløs imellem Deres Arme.

Rinke. Brav, brav! stødse den samme. Det havde blevet en lille Romanscene, som de, De lige fra Ungdomsdagene holdt saa forfærdelig af. Ja her har De mig igjen, den samme Klodrian, som jeg var, med Følelse for ingen Ting, uden at lee og see Glæden om mig; kold og plump, som Fanden; endnu den, der stødse farer buus til, uden at lide Omsvøb, og for alting ikke Romanvæsen. — Men her staaer Frokostbordet! siden jeg endnu ikke kan faae fat paa enten de kjære Jomfruer eller Sieur Karl engang, saa lad os

faae fat paa Frokosten. sætter sig, skænker, spiser. — De, min gamle Ven, er ogsaa den samme; bestandig Manden af faa Ord.

Agenten. I det ene Ord: Velkommen! som jeg har sagt, og som jeg af Hjertet gientager, indbefatter jeg meget, ret meget, overmaade meget, f. Ex. Taksigelse for alle Deres jevnlige, og ligesaa behagelige Breve, hvilke jeg stedse prompte, med Duplicater og Triplicater hver Gang har besvaret; ligeledes Tak for hvad De har tænkt paa os og paa gammelt Venskab og gamle Tider, hvor De siden har været — — —

Rinke. Godt godt, jeg forstaaer en heel Deel af, hvad der kan indbefattes i det ene Ord; men jeg forstaaer nu ikke at fatte mig saa umaneerlig kort. — Jeg springer heller reent over, hvad der forstaaer sig selv. — Seer De; hvad der har holdt mig i Indien i hele sex Aar, istedenfor eet eller to, veed De alt. Men det veed De vel ikke, at det kan hende, jeg reiser til Indien igien i Aften.

Fruen. I Aften?

Agenten. Til Indien igien i Aften? — ja ja — tilbage i Aften til Indien! det vil sige, tiltrædder en Tilbagereise ad Indien til! men det endnu denne Aften Mandagen den — — —

Rinke. Eller endog til Middag. — Seer De nu; min Myndlings Pengesager, og mine egne, ere i Deres Hænder. Jeg kiender Deres Nøiagtighed og

Virkelighed. For den Sags Skyld behøver jeg ikke at opholde mig noget Minut.

Agenten. Deres Conto er opgjort til Gaars Datum. Jeg har her en Copie; der er til Deres Faveur, Fem og tyve — —

Rinke. Godt, godt. Dersom jeg nu finder, hvad der for Resten skulde holde mig her, efter mine Ideer, saa bliver jeg; hvis ikke — hvad skulde jeg da her?

Fruen. Men strax! Hvad De forstaaer ved det, der for Resten skulde holde Dem her, ved jeg vel sagtens ikke. Men det være nu, hvad det vil, saa, om der skulde være noget i Veien, lod det sig vel jevne.

Rinke. Ja naar det det gjorde; men for det meste vil man i saa Fald, at man skal gjøre Omveie; og dem liber jeg nu ikke. — Altsaa ogsaa nu lige til Texten: De to Pigebørn er jo gode Piger? Indianerinden min lille Sophie kjender jeg bedst. Det er kun fire Aar siden jeg lod hende gaae hiem. Hun var vel kun 14-15 Aar, men jeg er vis paa, hun var, hvad hun bliver. Barn! o ja; men saadan, som jeg haaber til Gud, hun vil blive det til den anden Barndoms Dage.

Fruen. Og naar De lærer at kjende Deres Julie. Den Kones Character og Talenter, under hvis Bestyrelse hun blev opdraget der ude paa Landet i alt,

hvad der gjør et Fruentimmer elskværdigt, er Dem Borgen — — —

Agenten. Og siden hun døde, saa veed De, saa har min Kone i det sidste Aarstid selv givet Julie sin fuldkomne Uddannelse, og det en Uddannelse, saadan en Uddannelse, til at blive saaledes uddannet, at —

Rinke. Hvor de Tøse ogsaa blive af! Nu ja, de veed jo ikke, jeg er her; og i Grunden er det maaskee ret vel, at de endnu ikke er' her. — Karl, som ikke mindre ligger mig paa Hjertet, spørger jeg ikke om. Jeg har seet saa meget af hans Breve, og af hans Handlinger, og alle vore Handlende have sagt mig om saa meget, at jeg i Henseende til ham er fuldkommen rolig. Men Pigerne — — nu ja. Min Plan — jeg veed ikke, om jeg har i mine Breve udtrykt mig saa, at jeg skulde behøve, at forklare mig videre. Jeg kom ung i Vei, og har siden flakket om for det meste. Jeg er hidtil Pebersvend, vel ikke udlevet, men dog gammel nok til at høre med under den kjedsommelige Benævnelse, og til at finde det rimeligt, at en elskværdig ung Pige, som jeg gad valgt, slaaer Vrag paa mig. Jeg er ikke dum nok, til at kunne tage hende det ilde op; men — nu ja, De kan lee ad mig, det er ogsaa naturligt — jeg gad ikke gaae omkring decoreret med en Kurv. Kan jeg vente den, saa — Farvel! saa reiser jeg til Indien igjen, og skraber flere Penge sammen at remittere hertil Betaling for Kurven. Nu Frue, De

maa formodentlig bedst vide det; sig mig nu reent ud, er' de to gode Piger frie endnu? De seer, jeg er fattet paa Alt, og ingenlunde sindet at vilde tvinge nogens Tilbøielighed.

Fruen. Derpaa kan jeg have den Fornøielse at svare Dem, som jeg holder mig forvisset om, ganske efter Deres Ønske. Egentlig er' de begge frie. Ingen af dem har nogen Forbindelse, som er Deres Hensigter i Veien.

Agenten. Det kan De være vis paa, Hr. Capitain! for min Kone har havt Øie med dem; og jeg — for jeg lægger Mærke til alting — jeg siger Dem det samme —

Rinke. Egentlig, siger De. Det betyder da vel saa meget, som, egentligst har den ene af dem en Forbindelse.

Fruen. Nu, jeg siger Dem, Julie er frie. Om Karl skulde have gjort noget Indtryk paa Sophie, eller Sophie paa Karl — eller begge paa hinanden — saa veed vi, at det var ikke i det mindste med Deres Plan.

Agenten. Saaledes er det. Seer De, uagtet De skrev aldrig reent ud desangaaende, saa behøvedes der heller ikke; for naar man har Menneskekundskab, og lægger Mærke til det, der er at lægge Mærke til, det vil sige, naar man er opmærksom, saa, om en anden aldrig lader sig mærke med sin Mening, som dog

De gjorde, saa kommer man dog paa Spor, og saa paa den Maade, er det umuligt at komme paa et urigtigt Spor.

Rinke (som først blev kjendelig forvirret, fatter sig, og roser nu en ligesaa kjendelig paatagen Lystighed.) Jeg undrer mig kun over, at De ikke lee ad mig. Enhver Frier, og især en Pebersvend, der frier, er dog sikkerlig en nartisk Figur. (leer.) Jeg synes, det var saa ligefrem; og da det nu kommer til Stykket, og det som mere er, da — som De bemærker — alting synes at gaae netop efter mit Ønske, staaer jeg ikke da det, som en arm Synder!

Fruen. Jeg vædder det vil ogsaa blive Tilfældet med Deres Julie. Uagtet jeg veed vist, at hun elsker Dem, saa da hun vel ogsaa formoder —

Rinke. Skulde hun det — skulde hun ogsaa være forlegen? — Hør Frue! istedenfor, at jeg nylig længtes — i Grunden gjør jeg saa endnu, — efter de gode Børn, saa troer jeg nu, jeg løb min Vei, om de kom. Jeg beder Dem, gaae, søg dem op. Siig dem ingen Ting; men hold dem borte, til jeg faaer studeret mig lidt ind i Frierrollen.

Fruen. Evig den samme pudseerlige Patron. Men undseelig! bly som en Landsbypræstesøn, der er buden til Bords til Herremandens. En Frier bør dog egentlig være nøisvis som en Hofjunker. Men siden De saa vil —

Ellevte Optrin.

Agent Detri. Capitain Rinke.

Rinke. Førend jeg begyndte ret paa at frie, havde jeg ikke gjort mig det rigtige Begreb derom.

Agenten. Nei nei! det maa være vanskeligt nok; der skal tales, og handles ganske anderledes, end naar man for Exempel opgjør en Conto, eller forfatter et Certepartie og — —

Rinke. Jeg finder det saa vanskeligt, at forfatte Certepartiet til den Seilads —

Agenten. Til den Seilads! — ja ja den Seilads; ha ha ha — den til Brudeskammelen.

Rinke. At jeg begynder at frygte, jeg gjorde bedst i, ikke at indlade mig i den Handel.

Agenten. Ja, ja! den Handel! — Den lader sig rigtignok ikke assurere, gjør den ikke.

Rinke. De er en ærlig Mand.

Agenten. Nu ja! for er jeg ikke en ærlig Mand, saa var jeg jo en Skjelm.

Rinke. Og skjøndt det er ikke saa rigtigt med, at De er en Mand af saa Ord, som De siger — —

Agenten. Ikke det? det skulde De ikke sige, skulde De ikke. For havde jeg Tid, skulde jeg med tusinde Exempler bevise, at —

Rinke. Men saa er De rigtignok taus, holder

hemmeligt, hvad der bør holdes hemmeligt, og taler kun om det da, naar De har Lov dertil.

Agenten. Nu ja! men ikke en Mand af saa Ord!

Rinke. Hvad jeg nu siger Dem, maa De ikke tale om førend i Morgen.

Agenten. Ikke førend min Dødsdag, om det er Vilkaaret I vil sige; naar De bestemmer, og fordrer —

Rinke. Jeg reiser nok til Indien igjen i Aften.

Agenten. I Aften? at sige, tiltræder i Aften Tilbagereisen? Men —

Rinke. Vinden er gaaet om ad Sydost. Der ligger i Sundet en Ostindiefarer, som gaaer af i Aften; med den sætter jeg ud ad Bengalen igjen.

Agenten. Men er det Alvor? det, nei! det gaaer ikke an; det er umuligt. Hun kan ikke blive færdig.

Rinke. Hun skal heller ikke. Hør mig nu kun. De forstaae mig siden, naar De faaer Stunder at overlægge, hvad jeg siger; og da vil ogsaa De fatte at jeg har Ret. — Imidlertid har jeg en umodstaaelig Lyst til at see de kjære gode Børn. Tale med dem, det nytter til ingen Ting. Man har fattet et galt Begreb om mig. Det vil kun gjøre ondt, om jeg skulde tale med dem. Afskeed er ogsaa til ingen Nytte. Men see dem, uden at sees, uden at kjendes, maa De hjelpe mig til.

Agenten. Nu ja; det vil jeg gjerne, ja; men uden at sees! — for naar De skal see de unge Mennesker, saa maa jo dog de unge Mennesker kunne see Dem igjen.

Rinke. Det lod sig dog nok gjøre.

Agenten. Og uden at kjendes! O ho! veed De, hvad Sophie sagde for lidt siden, da jeg fortroede dem, at det kunde hænde sig, De kom, og hun troede, De kom til Sees herned.

Rinke. Nu!

Agenten. Hun vilde gaae op paa Salen, sagde hun — og det gjorde hun ogsaa, og det som en Vind — og saa skulde hun kjende Dem, sagde hun, en heel Miil borte.

Rinke. Det sagde hun? — De veed altsaa, jeg er her?

Agenten. De vente, De kommer maaskee; men til Sees.

Rinke. Da jeg kom, bragte en Omløber nogle paaklædte Vorsigurer herind, og vilde lokke mig til at see dem. Lad mig faae fat paa ham.

Agenten. Gjerne. Kun fatter jeg ikke.

Rinke. Nu; kun skaf mig ham fat, lad ham komme herned! Her, har Deres Kone lovet at sørge for, der ellers ingen skal komme.

Agenten. Vel vel. Siden De saa vil.

(gaaer.)

Tolvte Optrin.

Capitain Rinke allene.

Det var den første Gang i dit Liv, min gode Rinke, at du ikke gik buus paa, som Bukken paa Havresækken; hvorfor sagde du ikke ligefrem din Mening til den kjære Sophie? ligefrem: jeg vil have dig til Kone, for du holder af mig, og jeg af dig. Hvor man dog der har misforstaaet mig! hun ogsaa! Og saadan Tillid havde du til dig selv, at du reiser ligefra Bengalen til Bellevue, for at komme efter, at du er en Nar! Det er latterligt, ikke andet end latterligt. — Nu saa lee da gamle Dreng! — (pauſe.) Men hun bliver lykkelig; thi din Karl er jo en brav, en meget brav Dreng! og blive selv lykkelig ved at gjøre hende lykkelig, var dog jo alt det, du vilde. Det skal du — det skal hun blive. — Men reise to tusinde Mile for at faae en Kurv! — Lee dog, Peberſvend, af din Taabelighed! lee, men skynd dig bort, at ikke ogsaa hun skal lee ad dig! skynd dig, at de ikke skal blive i den Formening, at det var for dig selv, du bestemte Julie og hendes 80000 Rdlr. — den Julie, du troede at opbrage for din flinke Karl. — See dem maa jeg dog. Det var grusomt, om jeg nægtede mig selv at see dem, mit Hjerte saa meget hænger ved.

Trettende Optrin.

Capitain Rinke. Agent Detri. Manden, som viser Vorbilleder.

Agenten. Her er Manden.

Billedmanden. Der gnädige Herr befehlen. —

Rinke. At see hans Billeder. Er' de opsatte?

Billedm. Unterthänig aufzuwarten. In einer Minute werden sie die Bewunderung des gnädigen Herrn sich zuzuziehen das hohe Glück haben.

Rinke. Hvad bliver det da for noget, som jeg skal forundre mig saaban over?

Billedm. Unterthänig aufzuwarten. Nicht nur der äußern Form nach zur vollkommensten Aehnlichkeit, sondern indem eine vollendete Abspiegelung der körperlichen Züge eine völlige Vorstellung der Seele mit einschliesse, werde ich die Ehre haben Ew. Hochgebornen zur vollkommensten Identität alle die Kayser, Könige und sonstige allergnädigste Menschenbeherscher, welche die Völker der Erde jetzunder beglücken, oder je beglückt haben, alle die großen und göttlichen Schriftsteller oder sonstige Gelehrte, welche die Menschheit jetzunder aufklären, oder je aufgekläret haben; alle diejenigen, welche das Menschengeschlecht, von dessen bis vor wenig Jahren bestehenden Kindheit, zur der reiffen Mannheit, welche dasselbe in unserem glücklichen Alter auf einmal so völlig erreicht hat, auferziehen und bil-

den, oder auferzogen und gebildet haben, unterthänig vorzuzeigen; sonst aber alle bemerkenswerthe Individuen aller Zeitalter aller fünf Welttheile, und — —

Rinke. Godt, godt! nogle faa af disse slöste, hvem han vil; men med Forord; Kommer der, som der pleier, nogen Markatfigur, som han tillæger noget af de Navne, der ikke maae drives Gjæk med, saa slaaer jeg dem itu. — Kan han ikke stille dem op i det Lysthuus der henne?

Billedm. (efterat have undersøgt det.) Ein ganz vorzügliches Theater! — Ein Vorhang angebracht — Ist aber bereits da; auch eine verborgene Hinterthüre! Wie hiezu einzig und aufs vortreflichste eingerichtet.

Rinke. Skynd sig da, og bring det i Stand. Jeg hjelper selv til. Vil De ikke være med Hr. Agent?

(gaaer med Billedmanden.)

Agenten. Jeg! ja ja; jeg maa nødvendig være med. — Hvad skal jeg gjøre med? — Nu, han vil. — Ellers forstaaer jeg alting. Alting? ja ja, alting, som saadan er til at forstaae. Men hvad dette bæreer til — ja ja — det forstaaer jeg ikke. Jeg er bange, jeg er bange, det — rabler lidt for min gode Capitain.

(gaaer.)

Fjortende Optrin.

Fru Detri. Derpaa Julie. Sophie. Karl.

Fruen. Pst, Pst. — Borte er han. Jeg er dog hjertelig nysgjerrig efter at vide hvad den kjære Ca-

pitain har sagt til min Mand, hvad de nu vil have for, og — om de ikke snart lade de arme Pigebørn kalde. —

Sophie (kikker frem mellem Træerne.) De er borte?

Fruen. Kom kun Børn. Baade Capitainen og min Mand gik deres Vei.

Sophie. O, men endnu engang fortæl os, hvad sagde han? — hvordan saae han ud? det er en dum Have; her er ingen tætte Hækker, saa man kunde komme til lidt nær ved at bekikke ham. — Er han bleven noget mavet? Er han ligesaa munter, som før? Fortæl os dog!

Fruen. Hvilket af alle de Spørgsmaale skal jeg nu først svare paa?

Sophie. De er' vel gaaet op paa Salen?

Fruen. Formodentlig.

Sophie. Jeg kan ikke bare mig. Paa Døren til Værelset inde ved Siden er der sagtens en Sprække. Jeg maa dog see ham. Kanskee jeg ogsaa kan høre ham der. Jeg kan ikke begribe, at I andre to tragiske Billedstøtter har ikke saa meget Liv, at I engang er' nysgjærrige for at see den Mand, vi saa lang Tid døde af Længsel efter. (Løber.)

Fruen. Raser du, Pige? Jeg maa efter hende, ellers styrter hun ind til ham, og fordærver Alting.

Femtende Optrin.

Julie. Karl.

Karl. Julie!

Julie. Din Taushed, Karl! det, at jeg seer dit hele Væsen, ligesom forstenet, begynder at gjøre og saa mig modlos.

Karl. Hvad tør jeg, hvad kan jeg sige til Dem, efter den forandrede Stilling, vi to ere satte i til hinanden? Der forekommer mig kun et eeneste Ord, som det nu passer for mig at sige til Dem.

Julie. Saa fremmede er' vi alt blevne for hinanden, at jeg ikke maa hedde Du mere!

Karl. Passer det længer mellem os?

Julie. Men det eeneste Ord, hvad skulde det være for et?

Karl. O, et Ord, Julie, som jeg er saa inderlig bange for at udsige, som jeg alligevel maa sige Dem, men som da — haaber jeg — ønsker i det mindste — vil knuse mit Hjerte.

Julie. Jeg forstaaer Dig. Men nei, Karl! Du slipper mig ikke. Du kan ikke udsige, og jeg hverken kan eller vil modtage Dit Farvel.

Karl. Det, Fru Detri fortalte os, efter hans egen Mund, har da endnu ikke hævet al Mulighed til at tvivle!

Julie. Nu, hun sagde os, at den gode Capitain Rinkevel har i Sinde at gifte sig, — men ogsaa, at han finder det naturligt, at han faaer Kurven.

Karl. Men skulde han faae den for den Søsterens Skyld, som ogsaa i Julies Øine maatte blive

Mod! For at I ikke skal kjede jer, for, naar han nu skulde blive for længe der over den Conto, som der er meget at see paa, der ikke vil kjede ham, men ikke kan more jer, siden det er ham, som har den for sig, ikke I — —

Sophie. For altsaa at more os — ?

Agenten. Ja ja, for at more jer, saa har jeg bestilt Voxmanden, som nu skal til at lade foe der henne ved Kilden alle de Voxbilleder — o der er mange fortreffelige iblandt dem og en Mængde —

Fruen. Og dem?

Agenten. Dem har jeg bestilt ham — for han er her; her er han taget ind, saalænge til han bliver færdig der henne ved Kilden med sit Theater — dem har jeg bestilt ham til at forevise Jer. Og der kommer han; nu er han færdig; ja ja ja, for at more Jer — og for, at I ikke skal kjede Jer.

Sophie (gabende.) O det vil blive overmaade fornøieligt.

Attende Optrin.

De Forrige. Billedmanden, siden Capitain Rinke.

Billedm. Meine gnädigste Damen und Herren. Nur ein kleine Probe von der Anzahl der größsten Kunstwerke, der ersten und berühmtesten Artisten in diesem Fache und zwar nur —

Agenten. Uden Forkale, min Ven! uden videre Forkale. Jeg er selv en Mand af faa Ord, og jeg lider ikke heller dem, som snakker alt for meget.

Billedm. Nach Deroselben gnädigen Befehle. (trækker Dækket op for Lysthuset. Figurerne ere der opstillede.) Vorläufig erbitte ich überhaupt gnädigst zu bemerken, daß so wie das Costume der gesamten Personen dasselbe ist, welches solche selbst in dero Leben getragen, aus dero eigenen Garderobe aber herbeigeschaft worden; so ist auch die für Aehnlichkeit dadurch aufs unträglichste gesorgt, daß die Physiognomien in Gibsgüssen über die wirklichen Gesichter der respectiven vorgestelten Personen im Leben abgeformt ist.

Agenten. Jeg forstaaer, jeg forstaaer! — Det er meget — ja ja, interessant er det.

Billedm. Solchergestalt werden Sie völlig wie im Leben die Landesmutter des glückseligen Eilandes Otahiti zu sehen belieben. Ihr am Seite stelt sich der tapfere Fürst von Ovieho.

Kruen (efter hvidskende at være underrettet, eller gjort opmærksom af Agenten.) Men Børn! det er næsten ikke værdt at vise Jer noget rart. Hvad synes I vel? I maae dog gjøre min Mand den Ære at see paa det, han har besørget for at more Jer.

Sophie (der hidtil ligesaalidt som Julie og Karl har seet paa Billederne.) O hvor det er deiligt! (i det hun seer derhen.) Men den i Tyrkedragten der; hvem skal det være?

Billedm. Unterthänig aufzuwarten. Ist keine Türkentracht; ist die lebendige Darstellung des im letzten ostindischen Kriege unglücklich getödteten Fürsten und Helden, des fürchterlichen grausamen und blutigen Tippo Saibs, dessen durch Gewalt und Betrug zusammen gehäufte überaus grossen Schätze zuletzt dem siegreichen Feinde zur Beute wurden.

Sophie. Men det er fortreffeligt, det er, som det levede. Men grusom og blodig! nei, min gode Mand, det har den Mand ikke været.

Billedm. Der wahren Geschichte nach —

Sophie. Nei, men Julie! Karl! — Det er ham selv lys levende — o som han gik her. Nei see dog —

(Julie og Karl fare sammen, i det de kaste Øinene paa ham.)

Julie. En ganske forunderlig Ligheb. De samme gode, blide, muntre Træk. Og det Ansigt skulde tilhøre en grusom Mand, som tilranede sig Penge med Vold og Bedrag! Aldrig! —

Sophie. Det er ham saa ligt, saa jeg ikke ret tør see paa det, og kan dog ikke asse det.

Agenten (fører Billedmanden først tilside.) Seer I, Børn! seer I, jeg vidste at finde paa at more Jer, vidste jeg. — Nu! I var saa bange, var I, for at komme frem for ham. Forestiller Jer nu, det var ham selv. Hvad vilde I saa sige til ham? De, Karl! hvad vilde De vel sige?

Karl. Jeg! jeg vilde ligesaa lidt see op, som jeg nu gad seet paa Gøgleri.

Sophie. Men De maa.

Karl. Nu saa vilde jeg sige, tænke i det mindste: ædle Mand! Lev lykkelig med min Julie! giør hende lykkelig, som jeg aldrig bliver mere; saa vil jeg elske dig meer, om muligt, end for alt det Gode, du har viist mig.

Julie. Og jeg — vilde kysse hans Haand, og sige: Tak, min anden Fader, for al din Faderlighed for mig. Men den Plan havde jeg ikke tilkrævet dig. Behold den Formue, jeg skulde have din Omhu at takke for; men vil du have min Haand med, saa kan jeg ikke lade Hjertet følge med Haanden.

Sophie. Men jeg — jeg kunde ikke sige nogen Ting. Jeg løb ham kun lige i Armene; og det Hjerte, som jeg da trykte op til mit, kunde ikke give mig Anvisning paa en andens.

Rinke træder frem. Det kan det ikke, min Sophie. — Børn! —

(Sophie hænger ved hans Bryst.)

Julie. Karl. Det er ham selv.

Rinke omfavner dem. Lys levende. Og I kunde misforstaae mig, Børn! gjøre mig den Uret, at troe, at jeg med Julies Formue vilde ladet mig betale for den Omhu, jeg drog for hende, og Jer alle, og som I alle lønne mig saa rigelig for!

Agenten. Jeg vidste nok, at den spøgfulde Rink havde Leier for. Han sagde mig kun lidt om det, men jeg forstod, jeg forstod Resten. Dog at det skulde blive Udfaldet — det forstod jeg ikke. For jeg seer nok nu, hvad Udfaldet vil blive, og hvorden Sammenhængen var, det gjør jeg; men jeg tier; for jeg er en Mand af faa Ord. — —

Fruen. Den Roman fik mig vel tidlig Ende; ingen Intrigue — ingen — imidlertid. —

Rinke. Nu Børn! I staae vel ved, hvad I sagde til Tippo Saïb. Jeg udfører min Plan. Sophie! dig siger jeg intet til. Jeg har dig ved mit Hjerte. — Behold din Formue, Julie. Det var mit Ønske, at du vil dele den med min kjære Karl. Det skeer. Mit Ønske er opfyldt.

Julie. Hvad er Penge? Nu vel! Man behøver dem i Livet. Jeg takker Dem ogsaa for Pengene. Men hvor ganske ere ikke de det ringeste! — At yndes af ædle Mennesker, og føle hos sig selv, at man i det mindste ved sin gode Villie fortjener det, det er Lykkalighed. Tak ædle Mand! — Tak, o Tak alle I, som lade mig nyde denne Lykkalighed.

Fortællinger og Facetier.

Climene,

eller

Fruentimmer-Forsigtighed.

Forsigtighed blandt andre Dyder
Er een, som ingen Mand forttyder;
Sandt, uden den man gierne kan
Adlyde gammel Slendrian;
Sandt, tusinde Exempler lære,
Man reent kan denne Dyd undvære,
Og endda blive gift, og riig,
Fornem, og feed, og lykkelig;
Man mig imidlertid maa vise
En talrig Hær af dem, som prise
En ubekymret tolig Slum,
Som Middelet, hvorved de kom
Til Rigdom, Værdighed, og Lykke,
Og bleve store, rige, tykke;
Jeg bliver dog bestandig ved,
At holde paa Forsigtighed.
En Præst, man veed (maaskee og flere)

Der fandtes som til den Vee,
Ham vaagen vist var rendt forbi,
At blive Provst i sit Provsti,
Ja Bisp endog, vil somme meene.
Men sligt ei som Beviis kan tiene,
Sligt lod en Konge engang skee,
Til kongelig Fornøielse;
Men saadant saare sielden hænder.
Man vel og fleer Exempler kiender,
At Skjebnens underlige Gunst
Har gjort Forsigtighed omsonst.
Døv for sin Datters kiælne Sukke
Acrisius saaes at tillukke
For yndig Fange Kobber-Døer.
Blev hun da mere tryg end før?
Sligt skielmske Zeus kan ei afskrække;
Han trængte giennem trange Sprække,
Til Guldregn han forvandled sig.
Og blev trods Vagten lykkelig.
Man herimod veed mange flere,
Som fandt, Forsigtighed at være
Langt tryggere, helst da man seer,
At her ei meer Mirakler skeer.
Min Paastand jeg til Verdens Bedste
Med et Exempel vil stadfæste,
Som, meener jeg, skal holde Stand
Mod alt, hvad forevendes kan.

Et Steds, jeg troer i Spanien,
Der levede i gamle Dage
En Mand, af Lykken valgt til Ven,
Og altsaa fri fra Armods Plage;
Thi jeg tilstaaer, jeg ikke fatter,
At man med Grund lykkalig skatter
Den Mand, som, hvordan det end gaaer,
Dog sukker under trange Kaar.
Nu denne Mand var altsaa riig,
Og altsaa saavidt lykkelig,
Men er end Guld til jordisk Lykke
En vigtig Sag (hvori enhver
Med mig, de facto, eenig er,)
Saa er der, efter Andres Tykke,
Foruden Guld endeel, der kan
Oplive en lykkalig Mand;
Ja, som jeg troer, kan vel forsøbe,
Hvad Ondt end Skjebnen lod ham møde.
Det falden var i dennes Lod,
At være Fader til en Pige,
Som snart det hele Land tilstod,
I Skjønhed havde ingen Lige;
Climene (saa jeg hende kalder)
Har netop fyldt de femten Aar,
(I Spanien en kritisk Alder,
Blandt os den lidt for liden falder.)
Og Stadens Ungdom alt attraaer

I Kap, Climenes Bryst at røre.
En maadelig Cithar-Musik
Hver Aftenstund sig lader høre
Paa Gaden, efter fordums Skik,
Ved Huset, hvor den gamle Fader
Sin dyre Skat bevogte lader.
Alt slutter han, af visse Grunde,
At snart den Tid vil nu tilstunde,
Ja vel, at den forhaanden er,
Da, forend nogen det betænker,
Han fængslet i Hr. Amors Lænker
Sin elskede Climene seer,
En Morgenstund han hende kalder,
Og faderlig tiltaler saa:
"Mit Barn! jeg har betænkt Din Alder,
"Dit Vel er al min Sjels Attraa.
"Mig Lykken gavmild skiænket haver
"Af dens tilbudte gyldne Gaver,
"Saa tør jeg haabe, at Du trygt
"Forkaste kan den tunge Frygt,
"Der andre Pigers Bryst anfægter,
"Som Lykken vred sin Yndest nægter.
"Du nu kan vente Dag for Dag,
"At hele Stadens Ungdom kapper
"Om Fortrin i Dit Velbehag.
"Men lad mig see, Du staaer Dig tapper.
"Jil ikke med Dit Hjertes Valg;

"Jeg vente vil, Du mig, som Fader,
"Din Velfærd rolig overlader;
"Jeg trolig derfor sørge skal.
"En værdig Mand, i gode Kaar,
"Ei alt for ung, jeg Dig vil give;
"Med ham Du lykkelig skal blive,
"Og det vist før i Dag et Aar."
Omtrent saa vare Mandens Ord;
Det er, som uanmærkt, man fatter,
At Manden dannе vil sin Datter,
Som ogsaa Fædre her i Nord,
Han ønskte hende lykkelig,
Men kun de mægtige og Rige
Maa regnes blandt de Lykkelige;
Og hun maae ei indbilde sig,
At Hjerter, skabte for hinanden,
Just samles skal i Ægtestanden.
Det var forsigtigt talt af Manden.
Men Dyden i den Ædles Bryst,
Ei venter paa bedaget Alder.
Fornuftens lydelige Røst
Tit den umodne Yndling kalder.
Og før den gamle Lisimon,
Saa hedde min Climenes Fader,
Om Ægteskab og Elskovs Baand
Sit Hjerte faderlig oplader,
Har hun betænkt den Sag langt bedre.

End den betænkes kan af Fædre.
Hun greb ind i sin egen Barm,
Fandt, at den Ild, som der alt brændte,
Ei megen Næring kunde vente
Af den, der selv ei meer var varm.
Og vil man Ilden ei ernære,
Saa maa den snart sig selv fortære
Og tage af, og slukkes ud.
Men stigt veed usle Elskovs Gud.
En Aftenstund han derfor sendte,
En Yngling til Climenes Trøst,
Hvis Luer i det mindste brandte
Saa stærkt og hedt, som de, han tændte
I vor Climenes unge Bryst.
Han skabte selv en Leilighed,
Hvordan, jeg veed ei at berette,
For Gusman (saa den unge hedd'),
Til om den Elskovs-Qval, han led,
Hans Elskede at underrette.
Saasnart hun hørte Gusmans Sukke,
Hun føler, Elskovs hede Piil
I hendes Bryst har tændt en Ild,
Som ingen Ting formaaer at slukke.
Med andre Ord; hun mærker snart,
At hun er Pigen, han er Manden,
Som ere skabte for hinanden;
Og i en Hast er dette klart.

Men saadant, det anmærkes maae,
Alt aftalt var til begges Lykke,
For Lisimon sig lod forstaae,
Med hvad han vil i dette Stykke.
At nu Forsigtighed just er
Climenes Hoved-Caracter,
Det seer jo tydelig enhver.
Hun føler alt det aabne Hjerte
Bestemt og skabt for Kjerlighed,
Og veed, hvad alle Piger veed,
At Kjerlighed kun bringer Smerte,
Ifald den ødsles paa en Mand,
Som den ei ret gjengjelde kan.
Og Gusman er den rette Mand.
Men Skjebnen, som man tidt nok seer,
Har nægtet Gusman, i sin Vrede
Den Gunst, som saa nødvendig er
For den, der vover at tilbede
En Arving til en Tønde Guld.
En Spanier med Kassen fuld
Af skjønne mexicanske Piaster,
Sin Dotter ei i Støvet kaster;
Saaledes lyder Reglen der,
Og næsten ligeledes her.
Don Gusman ingen Ahner eier,
Hans Pung tidt meer end Silken veier.
Forsigtig har Climene valgt,

Den eeneſte blandt dødelige,
Som gjøre kan den ſtakkels Pige
Ret lykkelig i eet og alt;
Thi da hun nokſom forudſaae,
At Liſimon faldt neppe paa,
Juſt den til Svigerſøn at tage,
Som eene hende kan behage,
Saa ſeer enhver, hvor viſelig
Hun ſelv en Mand udvalgte ſig.
Hun har betænkt, end ydermere,
At Elſkovs-Lyſt i Livets Vaar
Kun nydes kan; at Aar fra Aar
Den falder, til den reent forgaaer,
Som tuſinde Exempler lære.
Hun vilde altſaa ei hendrage
Med Overlæg og Lapperi
De faa, de lykkelige Dage,
Som ſkjndte ſig saa ſøet forbi.
Og hurtig havde de havt Ende,
Om ei hun med Forſigtighed
Til Fordeel havde vidſt at vende
En Ting, ſom mangen Bitterhed
Saa ofte saaes at foraarſage.
Spar kun, o Skiebne! din Umage,
Naar du anfalde vil dens Fred,
Som ſtaaer mod alle Ting bereed!
Ei løb der mange Uger hen,

Før gamle Liſimon igien
En Morgenſtund ved Toilettet
Ind til ſin Datter ſaaes at gaae.
Jeg troer, enhver vil falde paa,
Hvorhen hans Tale nu blev rettet,
"Du loved' mig forleden Dag,
(Saa Talen faldt,) at ville følge
Din Faders Forſlag i en Sag,
Som, jeg det ikke vil forbalge,
Nu halv er alt tilendebragt."
— "Det loved jeg, Papa" — "Som ſagt
Du ei Dit Løvte ſkal fortryde,
Ifald Du det ei nu vil bryde.
Dog det gaaer ei engang meer an,
Du har ſaa godt ſom alt en Mand."
— "Jeg har ham alt!" — og lønlig Glæde
Saaes nu ſit Purpur at udbrede
I den bedragne Piges Kind.
"Ja, vedblev Liſimon, jeg tænker,
At jeg en Mand min Datter ſkienker,
Som bliver efter hendes Sind."
"O ganſke viſt, jeg ſkal ei tage
Mit eengang givne Ord tilbage."
"Vel! det mig glæder inderlig,
At jeg ſaa villig finder Dig.
Thi Manden er, ſom Du let ſkjønner,
Een af de ſjeldne Svigerſønner,

En værdig Mand, min gamle Ven;
En Mand, som kan sin Brud forsørge,
En ædel Grand af Spanien."
"En Grand! hans Navn, om jeg maa spørge?"
"Alonzo!" "Ham?" "Du er vog klog,
Og vakler ei?" Ak! men, min Fader,
En saadan Sag udfordrer dog,
At man Betænkning mig tillader."
"Kun til i Morgen. Jeg vil haabe,
Du viser, Du er ingen Taabe."
Og derpaa gik vor Lismon.
At nu Climene ei besvimer,
Skjøndt inden fir og tyve Timer
Hun saa bortgive skal sin Haand,
Sligt uden Tvivl utroligt falder,
Helst naar jeg melder Mandens Alder,
Som var halvfierdsindstyve Aar,
Ja vel lidt meer; og denne Mage
Hun skal en Elskter foredrage
Paa knap en Snees — Men Sandhed skaer,
Den følger jeg, hvor det end gaaer.
Istedenfor Vapeurs og Taarer
Et bedre Middel hun udkaarer:
Hun ved en lille sød Billet
(Dedlige ere stedse søde)
Bestemmer Gudman til et Møde
Til næste Aften — Klokken ett.

Om nogen Ting var her til Hinder,
Om han sig pynktlig her indfinder.
Sligt alt en Læser forud veed,
Som sætter sig i Gusmans Sted.
Men at man sligt kan foretage,
Og derfor ei sin Dyd forsage,
Vil synes snart urimeligt
For dem, der føle som en Pligt,
At de bør ikke vove sligt.
Jeg hver, som tvivler, vil anvise
Hin Philosophs ny Heloise.
Han altsaa kom. Med kjerlig Smerte,
(Ei blot for Rimets Skyld fremdragt)
Udtommer hun det fulde Hjerte,
Og det, som Lisimon har sagt.
Blier stakkels Gusman forbragt.
Han bryder ud i heftig Klage;
Han taler om, at Livet er
Ham efter sligt kun til Besvær;
Strax vil han ende sine Dage.
Nu kommer vi til Hovedsagen.
Hyorudi den Forsigtighed,
Climene sig udmærker ved,
Saa tydelig blev lagt for Dagen.
Sin Gusmans bitre Qval hun seer;
Men kjerlig vil hun den forlindre.
"Kun daarligt, siger hun, det er,

Hvis man ſtandhaftig ikke bær
Et Vanheld, ſom man ei kan hindre.
Men, blev hun ved, mig ſynes ikke,
At der behøves meget Mod,
For nogenlunde os at ſikke
I vor ei ganſke blide Lod.
Thi hvad! vi veed jo længe ſiden,
At man, vor Kjerlighed til trods,
Viſt ingen Tid foreener os.
Men ſaadant maae forſt ſkee meb Tiden.
Den gamle Drakenberg opleveb'
Syv ſneſe Aar, ja meer endda;
Men ellers ſo Naturen kræveb'
Sin Told langt for; og Pebagra,
Og Gigt, og Viin, og vorne Sønner,
Og manges idelige Bønner,
Tillade viſt Alonzo ei,
Saa gammel forſt, at gaae ſin Vei.
Imidlertid — hvad jeg vil ſige —
Imidlertid vil Deres Pige
Erſtatte Dem, hvad Skjebnens Had
Har nægtet Dem — Lev vel, og glad
Og lykkelig — De ſkal fornemme,
Jeg ei en gammel Ven ſkal glemme."
Min Autor ei berettet har
Hvorledes Gusman, da Climene
I Stuen ham forlob allene,

Sin alt for tunge Skiebne bar.
Den siger kortelig kun dette,
Som uden dem man vilde gjette,
At, inden Ugen er fuldendt,
Har Hymen sine Fakler tændt,
Og lykkelig tiltrukket Knuden,
Skjondt uden Hjelp af Elskovsguden.
Men overalt han fatter sig
Herefter ganske kortelig.
Maaskee der var kun lidt at sige
Om Fruen og den ædle Grand;
Maaskee han snygtede tillige
En Feil, som jeg bør og undvige,
At gjøre Talen alt for lang.
Dog melder han, at Gusman er
For hældige Talenter bleven
Hans Excellences Secretair,
Høit i hans høie Gunst opskreven,
At denne veed, hans Værd at hædre
Med mange Slags Bekiendtgjørelser,
Snart med et Embed, snart et bedre,
Hvert med behørig Karacteer.
Man seer af saadant hos Climene,
Som uden Tvivl har Planen lagt,
At Dyden sjelden kommer eene,
Som man om Lykken før har sagt,
Forsigtighed i hendes Hjerte,

Foreenet med Erkjendtlighed,
Belønner Gusman for den Smerte,
Som, for Climenes brudte Eed
Og hendes Hjertes Tab, han leed.
At Granden og hans fromme Mage
Lykfalige for Resten drog
Den søde Hymens kiere Aag,
Som smukke Folk i vore Dage,
Har ei Forfatteren forglemt.
En Flok af Slottet er bestemt
For Fruen selv, som det sig sømmer,
Den anden hun sin Grand indrømmer.
Men eet Bevis skal meer end alt
Stadfæste, hvad jeg har fortalt
Om den Forsigtighed, som pryder
Climenes andre mange Dyder.
Da Don Alonzo trende Aar
Har med sin ædle Gemalinde
Smagt Ægtestandens søde Kaar,
Saa faaer hans Æskulap i Sinde.
En Podagra, som i hans Fod
I tyve Vintre tryg har boed,
Despotisk af sit Værn at jage;
Og rasende den vandrer hen,
Men ved sin Vortgang kalder den
En Vatterfot med tifold Plage,
Dens øde Bolig at indtage.

Som naar vort Nordens Storme bruse,
Og alting true grumt at knuse,
Og knust at rive alting bort;
Men pludselig er Stormen stille,
Naar Tordenskyen tyk og sort
Nedkuer den i rødsom Hvile;
Nu bristet den, og overskyller
Fortabte Land, som Strek indhyller —
Saa gik hin Pobagra forbi;
Men Døden en Hydropisie
Med syvfold Rasenhed udsender,
Og hurtig den hans Liv fuldender.
Dog, førend han de sidste Sukke
Har offret Smertens grumme Vold,
Han byder Fruen, at oplukke
Et lang Tid uoplabt Chatok;
Et Pergament er der henlagt
Ved Siden af hans Ægtepagt,
Hvorved, trods trende Sønners Klage,
Hans Piastre, stort er deres Tal,
Hans Guld, hans Godser, ene skal
Tilhøre hans tilbedte Mage.
Hun kaldes til det Leie hen,
Hvor Døden inden faa Minuter
Hans dyrebare Liv beslutter;
"Min Elskte! stammer han, een Ven
Gav Himlen mig; und mig den Glæde,

Før jeg skal ned i Graven tvende,
Lov, at han skal erstatte Dig
Mit Tab, saa dør jeg lykkelig."
"O! svarte hun, o fromme Sjel!
Hvor smukt betænker Du mit Vel.
Just, som Du mig saa kjærlig kaldte,
Vi med hinanden derom talte."
Saa svarte hun; vel at forstaae,
Ei just med Ord hun svarte saa.
Man gietter kun, hvad Hjertet talte,
Mens søde Veemod Stemmen kvalte,
Og derpaa sov Alonzo hen.
Men da Ulykken ikke saarer
Dem, som berede vente den,
Saa spildtes her ei mange Taarer.
Men at hun følte Troskabs Pligt
Imod den elskte Herres Minde,
Det vil enhver unægteligt
Af hendes Troskabs-Offer finde.
Sin Helligdom St. Anton har
I Staden, hvor Climene boede.
Alonzos Støv man der henbar,
Og til sin Hvile det betroede.
Af Eeg udhugget Diævlen der,
Barsk, som han stiger af Afgrunden,
I dunkle Afkrog lænkebunden,
Forfærdelig afbildet er.

Et Vorlys, efter Spaniers Tro,
Hun for St. Anton lod antænde,
Og bad, det evig der at brænde,
Sig og Gemal til Sjelero.
Og Moloch selv hun kom ihu
Andægtig med en lille Gave.
Hans Lys skal brænde der endnu:
Saa from saaes endnu ingen Pave,
"Thi, sagde hun — fortæller man —
Hvo veed, hvorhen man komme kan?
Ved ingen Frygt har den at blegne,
Som finder Venner allevegne."
Med Gusman snart et Helligt Bannd,
Den saa forsigtige Climene,
Alt bundet for ved Elskovs-Haand,
Hvitidelig saaes at foreene.
Alonzos Skat ei graves ned,
Men anvendt til sit Diemed,
Den snart, som fort med Ørnens Vinger,
Sig vidt til fjerne Land bortsvinger.
Hvor vellystfuld, og fod og glad
Er ei den Moie, de anvende,
De Dynger Guld at splitte ad.
Og snart sit denne Moie Ende.
Fra Dantes Tid man vel ei har
Et sikkert Bud fra Mørkets Rige;
For vist man altsaa ei kan sige,

Om Molochs Lyd forgjæves var.
Og meer min Autor vi beretter,
Som (troe mig eil) jeg overſætter.
Men Reſten, ſom jeg melde ſkal,
Er af mig ſelv, originak.
Tilſidſt vil nemlig jeg, ſom ſkeere,
Mit Værk en Smule recenſere.
Jeg finder altſaa, reent bekjendt,
Fortællingen heel excellent.
Maaſkee et ſlaut didactiſk Hoved
Anſeer min Fabel trivial;
"Hvad har den vel af det, den loved',
For ſtort frappant? Hvad til Moral?
Det, her er ſagt, er, Ord til andet,
Jo hvad vi alle daglig ſee
I hver en Vraa i hele Landet.
Mutato tantum nomine.
Af Vademecum har man limet
Den heel bekjendte Slutning til;
Og dette, maadeligen rimet,
Er i en lumpen hverdags Stiil."
Ret, Læſer, ret! Men jeg tør mene:
Det Fortrin, nogen Sandhed har
For bundet Digt, har min Climene
For alt, hvad forhen rimet var.
Du ſvage Aand, du lille bitte!
Hvis dunkle Die ei kan hitte

Det ædle, sande, simple i
Min herlige Allegorie
Om Offret, hvorved Gusmans Kone
Med Sathana sig vil forsone,
Og seer ei heller Spor til Fiil
I min med Flid saa jevne Stiil;
Viid, det er ei for dig vi rime,
Du har ei Tact for det Sublime o. s. v.

Alasman eller Skatten.

Første Sang.

Du, som i landlig stille Ro
Hendrager Livets Foraarshage;
Befæstet i den rene Tro,
At Elskov kun er Synd og Plage,
Der kan paa ingen Maade boe
Hos værdig Mand og hos hans Mage!
Dig, Præstedatter! denne Gang
Tilegnet være skal min Sang.

Thi just, hvad Faster dig indprenter,
At Elskov kun paa Sorg er riig,
At andet nu forgjæves venter
Af den, end Kuffet Haab og Sviig,
Og meer, hvormed man lidt tjent er,

Min Bog skal grundig vise dig.....
Selv Faster villig skal tillade
Dig denne Bog at gjennemblade.

Og underviist af den, du skal
Bestyrket afslaae Amors Ränker;
Med Provsten i hint fede Kald
Du skal, saa fri for Elskovs Lænker,
Henvandre Livets Jammerdal,
Snart rigest mellem Stiftets Enker,
At tryg for Sorg og Elskovs Tant,
Du Mænd nok faaer at vælge blandt.

Dit Strikketøi du altsaa tage,
Og Bogen lægge paa dit Skjød;
Dog forudsat, at Lofts om Kage,
Og Sprudt, og Crem, og Rødegrød,
For dens Skyld ei blir sat tilbage;
Den først, saa Faster selv jo bød;
Saa selv mit Bud og Raad skal være,
Lær saa, hvad du af mig kan lære.

En Elskerinde uden Feil;
En evig trofast om Tilbeder,
Der fares om for fulde Seil,
Og efter, hvad han eier, leder;
Et underligt fortryllet Speil,
Og Dynger Guld, og Qvad, og Glæder.

Kort sagt, fuldkommen Opera! —
Men har Prologen Ende? — Ja.

Et Slag var holdt. I store Bække
Randt Blod af begge Hæres Mænd,
Som døde eller faldne dække
Den fæle Valplads. Marken hen
Lød Skrig, som syntes kunne vække
Til Liv og Nødsel Stok og Steen.
Det gik, som det i saa Fald pleier:
Een Hær tog Flugten, een vandt Seier.

Den seirende forfulgte den,
Som slagen redded' sig med Flugten;
Den hasted', for af Seieren
Med vældig Fynd at høste Frugten;
Man plyndred', Leir og alt, et steen.
Det var en rædsom Syndsens Tugten.
Man rased', myrded', hasted', kreeg,
Til Mørket afbrød denne Leeg.

Hvad af den slagne Krigshæres Mandskab
Tilbage var — kun lidt var det —
Var rundtom i det hele Landskab
Til alle Sider vidt adspredt,
Af al Elendigheds Forvandskab
Omgivne, sunde nu med eet

De fleste flygtende sig ene,
Da Natten endte denne Scene.

Blandt dem, som spredte vanke der
Forladt og ene om i Mørket,
Er den, som af den hele Hær
Snart som en Guddom nys var dyrket;
Hvis Mod, mens Striden stod, enhver,
Som kun ham saae, til Kjækhed styrked';
Men ak! Troløshed vandt, forladt
Han vanker om i eensom Nat.

Først da han saae til Fienden flygte
De bedste Tropper af hans Land;
Og da ham bragtes rædsomt Rygte,
At det var dem, som faldt ham an;
Da, end for modig til at frygte,
Befoel den klarke Alasman:
"Flyer, mine Mænd, den grumme Hæder,
"I Landsmænds Blod at bade Eder.

"O seer, det er Balsoras Mænd,
"Hvis Vanner sig mod Eder vender;
"Ei Krigere, Mordere kun, er den,
"Som Drab mod Landsmænds Barm udsender.
"Flyer! kaster Eders Vaaben hen,
"Besmitter ikke Fyldfrie Hænder.

"Med Landsmænds Blod — Flyer, flyer, som jeg;
"Kun Flugten her er Ærens Vei."

Nys meer man forekom, end lyd'de
Hans' blotte Vink, da Striid det gjaldt.
Nu syntes det, som man mistyd'de
Hans klare Bud. Skjøndt Sværdet faldt
Enhver af Haanden, ingen flyede,
Før atter han har Flugt befalt,
Men dermed vared' dog den Dvælen,
Til Fienden kom dem tæt i Hælen.

Man iler hen til Alasman,
For ham paa Flugten at beskytte;
Thi langsomt bagerst rider han,
Urokket, skjøndt til ingen Nytte.
Rundt om ham nogle hundred' Mænd
Ved oprørsk Staal blev Dødens Bytte.
Han eene staaer tilsidst igjen
I talrig Kreds af fiendske Mænd.

Hans Ganger faldt. Sit Sværd han kasted',
Da egne Folk han mod sig saae;
Oprørske Hovedmand formasted'
Sig mod ham værgeløs at gaae
Med løftet Sværd — men uantastet
Af Frygt sin Konge seer han staae —
Og angstfuld han tilbage blegned',
Og Sværdet ham af Haanden segned'.

Saa gik han rolig Marken hen.
Hans Hær var flygtet eller fældet;
Hans Krone — hvad hans Ret til den
Skal gjelde, har den nok alt gjeldet;
Dog har han end sig selv igjen,
Af Sorg han ei var overvældet,
Hvis ei han forud savned' alt,
Hvad meer for ham end Tronen gjalt.

Han vandred' tensom fra den Slette,
Hvor saa hans Herlighed forsvandt;
Hans Gang var tung, og ikke lette
De Tanker, i hans Barm oprandt;
Med Sind og Legem lige trætte
Han netop er ved Markens Kant,
Hvor Kovklædt Fjeldork Skjul ham byder;
Da Natten frem i Østen bryder.

End klingrer enkelt fælt Skriig
Af Dræbende, og dem, som dræbes;
End kom han fra de sprædte Liig,
Som, for at plyndres, der omslæbes;
Om muligt, dobbelt gyselig
Paa hans Indbildning alting klæbes
Ved Mattens Hjelp, som skjuler nu,
Dog kun for Øiet, Dagens Gru.

Ved Roden af en gammel Ceder,
Som Aar og Storm vandt Bugten med,

Hvis hule Stamme kun bereder,
For Egnens Rovdyr Tilflugtsted,
Hvis brudte Top er Uglers Reder,
Omsider han sig kaster ned.
Vild hen ad dunkle Mark han stirrer;
Hvor alt kun meer hans Sjæl forvirrer.

I mørke Hvirvler Strøm paa Strøm
Af Tanker gjennem Heltens Hoved
Fremboltrer, liig en ængstlig Drøm,
Om hvad han tabte, hvad han voved'.
Hvad forestaaer — og tung, men om
Erindring om, hvad han sig loved' —
Kun liden Rede var der i
Den hele sorte Phantasie.

Dog troer han klart nok at opdage,
At Skjæbnen neppe efterdags
Har meget Godt for ham tilbage;
Og mæt af Held af saadant Slags,
Som den i Dag ham gav at smage,
Det faldt ham ind at ende strax
Et Liv, som selv ved Jertegn kunde
Knap blive kun saa nogenlunde.

"Ja, raabte han, var Mirza skabt
"Til din, o Alasman! at være;
"O da var intet, intet tabt,
"O da var alting let at bære!

"Dog var hun din? — hvad har du tabt?
"Som om Balsoras stolte Herre
"Har havt endog kun Haab om Naar,
"Hvis Tab var værd at grændmes for!"

Han finder, at han intet eied',
At altsaa Tabet intet er;
Og at saa godt, som før, han pleied',
Han sagtens og kan leve her;
At, Sagen rigtig overveiet,
Han her er nok saa vel som der;
Til alting her i Hast faaer Ende,
Hver Tanke dog kan offres hende!

Og træt og med udmattet Sind,
Med Sorgen, som man seer, fortrolig,
Ei smigret ved det mindste Skin
Af Haab om bedre, gik han rolig
I hule Ebers Aabning ind,
Der ellers var en Tigers Bolig.
Der lagde han sig ned — begrov
Sin Sjæl i Mirzas Skjød — og sov.

Og sødere, end nogensinde,
Er Blund og Hvile Kongen her;
I blinde Drømmes Leeg forsvinde
De overstandne Rædseler
Ved meer end Mirzas blotte Minde,
Thi drømmende han hende seer;

Ei blot før nægtet Haab hum frydet,
Selv blideſt Haab han opfyldt nyder.

Sin Mirza ſaae han, favned' han,
Og al hans Sorg og Kummer tomte.
For Reſten gik det Alasman,
Med hvad han om ſin Mirza drømte,
Som det gik før en kronet Mand:
Hukommelſen ſin Pligt forſømte.
Han vaagned', hviſt til Glæde ſtemt,
Men ak! den glade Drøm var glemt.

Og, ſkjøndt han blev af Søvnen vækket
Ved en ſaa ræbſom Tordens Skrald,
Som om vor Klodes Axel knækket,
Forkyndte briſtende dens Fald;
Saa netop vaagnet, ei forſkrækket,
Skjøndt Tordnen vedblev Knald i Knald,
Sin hele Sjæl han kun anſpændte
Paa flygtet Drøm igjen at hente.

Men fleiten er den — Kalde frem
Sit Riges Viſe, ſom ſtaaer ſkrevet
Om hiin Monark, og faae af dem
Sin Drøm at vide, vilde blevet
Lidt ſeent. Imidlertid nu hjem
Blev Skovens Udyrs Vrimmel drevet
Af Tordenveiret, ſom blev ved
Fordobblet i ſin Ræbſomhed.

Skjøndt deres vilde Skrig bebude
Med rædsom Lyd blandt Veirets Brag,
Hvor nødig de ei blev' derude
Paa Marken, hvor det holdte Slag
Dem havde givet Gjæstebude,
Der vare efter deres Smag;
Selv deres Skrig han ei kan høre,
For det er lige ved hans Øre.

Til Held for ham var Tigeren,
(Hvis Sandser ingen Mirza svækked')
Da den fra Marken kom igjen,
Ved Veirets Rasen saa forskrækket,
At ikkun ved sin Brølen den
Sin Fremmede af Dvalen vækked'.
Saa Alasman tilsidst fornam,
At her ei meer var Sted for ham.

Og styrket ved sin Mirzas Billed',
Med meget mere lettet Sind,
Han nu gaaer ud, end da forvildet
Han krøb i Tigerhulen ind.
Endnu er Veiret ikke stillet,
End raser Torden, Regn og Vind.
Han agter ei derpaa; forvoven
Han sorgløs vandrer ind i Skoven.

Mørkommelig den Vandring er
Paa disse ubeboede Steder,

Hvor ei den mangleb' sit Besvær
Selv med den bedst bekjendte Leder;
Blandt Aaer, Træer, Krat og Kjær,
Fjeldbrinker, alt hvad Uvei hedder,
De svage Glimt af gustne Lyn,
Fremvise lutter Rædsels-Syn.

Som sagt, han Moien lidet ændser,
Men vandrer, klavrer, kryber frem;
Den glemte Drøm har qvalt hans Sandser,
Han her og bedst undværer dem.
Først da Uveiret lidet standser,
Begynde de at komme hjem,
Da nær han synes at fornemme
En Lyd af menneskelig Stemme.

Han lytter lidt, og nærmer sig
Did, hvorfra Lyden syntes kommen;
Alt meer og meer — og lydelig
Han hører nu ei blot en Brommen;
Men, Alasman! at over dig
To hule Røster fælde Dommen,
Taus sætter han paa vaade Jord
Sig ned, og hører disse Ord:

"Fordømt! du kan endnu forsvare
En saadan uhørt Raasenhed,
Først som en Galning frem at fare,
For uden Grund at bryde Fred,

Skjøndt deres vilde Skrig bebude
Med rædsom Lyd blandt Veirets Brag,
Hvor nødig de ei blev' derude
Paa Marken, hvor det holdte Slag
Dem havde givet Gjæstebude,
Der vare efter deres Smag;
Selv deres Skrig han ei kan høre,
For det er lige ved hans Øre.

Til Held for ham var Tigeren,
(Hvis Sandser ingen Mirza svækked')
Da den fra Marken kom igjen,
Ved Veirets Raasen saa forskrækket,
At ikkun ved sin Brølen den
Sin Fremmede af Dvalen vækked'.
Saa Alasman tilsidst fornam,
At her ei meer var Sted for ham.

Og styrket ved sin Mirzas Billed',
Med meget mere lettet Sind,
Han nu gaaer ud, end da forvildet
Han krøb i Tigerhulen ind.
Endnu er Veiret ikke stillet,
End raser Torden, Regn og Vind.
Han agter ei derpaa; forvoven
Han sorgløs vandrer ind i Skoven.

Meisommelig den Vandring er
Paa disse ubeboede Steder,

Hvor ei den mangled' sit Besvær
Selv med den bedst bekjendte Leder;
Blandt Aaer, Træer, Krat og Kjær,
Fjeldbrinker, alt hvad Uvei hedder,
De svage Glimt af gustne Lyn,
Fremvise lutter Rædsels-Syn.

Som sagt, han Meien libet endser,
Men vandrer, klavrer, kryber frem;
Den glemte Drøm har qvalt hans Sandser,
Han her og bedst undværer dem.
Først da Uveiret libet standser,
Begynde de at komme hjem,
Da nær han synes at fornemme
En Lyd af menneskelig Stemme.

Han lytter lidt, og nærmer sig
Did, hvorfra Lyden synes kommen;
Alt meer og meer — og lydelig
Han hører nu ei blot en Brommen;
Men, Alasman! ât over dig
To hule Røster fælde Dommen,
Taus sætter han paa vaade Jord
Sig ned, og hører disse Ord:

"Fordømt! du kan endnu forsvare
En saadan uhørt Raasenhed,
Først som en Galning frem at fare,
For uden Grund at bryde Fred,

Og ingen Undersaat at spare
For Jammer og Elendighed;
Og derpaa midt i Striden drage
Fra Seieren sin Hær tilbage!"

"Ja, roes kun brav vor Alasman,
At jeg kan lære ret at fatte,
Hvor stor han er. Først ødsled' han
Sin gamle Faders store Skatte;
Det gik gevindt, og nu sit Land
Han i en vakker Tilstand satte.
Jo sikkerlig, Gud bedre os!
Fortjener han tilgavns vor Roes."

"O, svarede den anden Stemme,
Vort Slag blev tabt; nu lide vi;
Han lider med; men kan du glemme,
At han er ikke Skyld deri?
Thi stod det vel til ham at hemme
Oprørerens Fortæderi?
Du veed ei Sagen; lad mig lede
Dig ud af denne Vilderede."

"Godt! sagde hiin. Nei, siden dog
Os Regnen nøder her at dvæle,
Og siden vi det rene Sprog
Behøve her ei meer at qvæle,
Vil jeg, som kjender Sagen og,
Men ei fra Sandhed veed at stjæle,

I Korthed nu fortælle dig,
Hvorledes det forholder sig.

Den gamle Konge var en Gnier,
Som Gud og hele Verden veed;
Han skrabed sammen, saa det svier
Til os og vores Afkom med.
Nu ventede Landet sin Befrier,
Da Sønnen kom i Fad'rens Sted.
Halvfjerdstyve Aar den Gamle
Anvendte paa en Skat at samle.

Vor unge Helt omsider faaer
Den Gamles kjære Skat i Hænde;
Han viser rask, at han forstaaer,
Paa alting op og ned at vende;
Og knapt det, troer jeg, er et Aar,
Saa har den Gamles Grunker Ende;
Og nu er man saa lykkelig,
At faae Anledning til en Krig."

"Holdt, brød den anden ind, en Smule!
Du gjør Historien for kort.
Jeg veed ei just, hvorfor vi skulle
Afmale Alasman saa fort;
Vi for os selv dog ei kan skjule,
Han saare meget Godt har gjort.
See nu vort Land; betænk, hvor ede
Var alting, da den Gamle døde.

Og ingen Underſaat at ſpare
For Jammer og Elendighed;
Og derpaa midt i Striden drage
Fra Seieren ſin Hær tilbage!"

"Ja, roes kun brav vor Alasman,
At jeg kan lære ret at ſatte,
Hvor ſtor han er. Først udſled' han
Sin gamle Faders ſtore Skatte;
Det gik geſvindt, og nu ſit Land
Han i en vakker Tilſtand ſatte.
Jo ſikkerlig, Gud bedre os!
Fortjener han tilgavns vor Roes."

"O, ſvarede den anden Stemme,
Vort Slag blev tabt; nu lide vi;
Han lider med; men kan du glemme,
At han er ikke Skyld deri?
Thi ſtod det vel til ham at hemme
Oprørerens Fortæderi?
Du veed ei Sagen; lad mig lede
Dig ud af denne Vildrede."

"Godt! ſagde hiin. Nei, ſiden dog
Os Regnen nøder her at dvæle,
Og ſiden vi det rene Sprog
Behøve her ei meer at qvæle,
Vil jeg, ſom kjender Sagen og,
Men ei fra Sandhed veed at ſtjæle,

I Korthed nu fortælle dig,
Hvorledes det forholder sig.

Den gamle Konge var en Gnier,
Som Gud og hele Verden veed;
Han krabed sammen, saa det svier
Til os og vores Afkom med.
Nu ventede Landet sin Befrier,
Da Sønnen kom i Fad'rens Sted.
Halvfjerdsindstyve Aar den Gamle
Anvendte paa en Skat at samle.

Vor unge Helt omsider faaer
Den Gamles kjære Skat i Hænde;
Han viser rask, at han forstaaer,
Paa alting op og ned at vende;
Og knapt det, troer jeg, er et Aar,
Saa har den Gamles Grunker Ende;
Og nu er man saa lykkelig,
At faae Anledning til en Krig."

"Holdt, brød den anden ind, en Smule!
Du gjør Historien for kort.
Jeg veed ei just, hvorfor vi skulle
Afmale Alasman saa fort;
Vi for os selv dog ei kan skjule,
Han saare meget Godt har gjort.
See nu vort Land; betænk, hvor ode
Var alting, da den Gamle døde.

Betænk" — "Betænk? gav hiin til Svar;
Jeg har betænkt, at Fad'rens Laster
Var' ikke de, som Sønnen har,
Hvis Gavmildhed bestandig haster
For stærkt — og at det er en Nar,
Som Penge reent paa Gaden kaster.
Imidlertid tilstaaer du mig,
At han fik viklet os i Krig."

"Nok, at vi fik en Krig, var Svaret;
Men ei, at han er Skyld deri.
Han ellers vist os havde sparet
For Kaar, som" — hiin afbrød ham: "Bi!
Du skal paa Timen faae forklaret
Den hele Sag; men hør og ti!
Fra Roden af jeg Sagen kjender,
Min Broer er Slottets Stegevender.

Det nu omtrent kan være saa
En sytten atten Aar tilbage,
Da Kongen, gammel alt og graa,
Og, som han sagde, mæt af Dage,
Faldt endelig omsider paa,
At ville have sig en Mage.
Man meldte snart fra hver en Kant
Prindsesser nok, at vælge blandt.

Man derved vælbig Prøve sætter
Paa Mandens Smag, der vælge skal;

Thi mellem alle de Portrætter,
Som der kom ind i Sneefetal,
Hvert uden Lige skjønt, du gjætter,
Det ei var let at gjøre Valg.
Men let slap han; den gamle Gnier
Anſaae dem blot som Malerier.

Han lod Viziren komme frem,
Der gav ham Anſlag paa tree ſire,
Hvis Medgivt havde ypperſt Klem;
Man fandt Prindſeſſen fra Dſcheſire
Den bedſt doterede blandt dem;
Og altſaa blev hans Brud Zemire.
Hun kom, og var det ſkjønneſte,
Balſora noaentid ſik ſee.

Vel kom med hende og det Rygte,
At Kongen hende lidt ſtod an,
Og at han havde Grund at frygte
En vis Kalaf fra Samarkan.
Men Kongen, ſom ſlet ikke ſpøgte,
Lod ſee, han vilde være Mand.
Og altſaa hun indmuret ſukker,
Bevogtet af en Snees Eunucher.

"God rolig Nat! bred hiin ham af.
Jeg ſover; Reſten kan du ſpare.
Fortællingen er ellers krav;
Kun frygter jeg, den maatte vare,

Til vi var' begge i vor Grav,
Om saadan frem du vilde fare."
"Sov kun, var Svaret, hvis du kan.
Jeg kommer nu til Alasman.

Om jeg fortæller efter Regler,
Er det, jeg ingenlunde veed;
Men vel, at vores gamle Veiler,
Som søgte til sin Herlighed
En Arving, intet meer, forfeiler
Ei dette vilde Mismod,
Skjøndt kun i hine første Dage
Han saae og favned' skjønne Mage.

Før Aaret endtes, hører man,
Der høit fra Slottets Tinde lyder
Befaling til det hele Land,
At ufortøvet man sig fryder
For nyfødt Kronprinds Alasman;
Og, det forstaaer sig, strax frembryder
Et Skvig af Alt hvad Kvige kan:
Hei! Hurra! leve Alasman!

Han blev især sin Moders Glæde,
Og smuk, som hun, fra Taa til Top!
Hun derfor vil og kun tilstæde
Sig selv at amme Barnet op;
Og snart hun glemmer tidt at græde
Ved hans ufkyldige Spilop.

Da hun for Resten lidet andet
End Sorg har fundet her i Landet.

Lidt hiftet atter hiin hug ind,
Og for meddeelt Oplysning kjændte;
Forsikkrende, han Trin for Trin
Alt, hvad fortaltes, forud kjendte,
Taus og med meer opmærksom Sind
End vel Fortællingen fortjente,
Laae Kongen, og blev dog ei kjed
Af det, han hørde. Hiin blev ved:

Nu, da jeg seer, du ikke hover
Omstændelig Nøiagtighed,
Jeg mange Ting vil springe over,
Som egentlig dog hørte med;
Og vil i Kortheb, før du sover,
Kun melde, hvad du neppe veed;
Thi neppe veed du dog saa lige,
At Krigens Aarsag er — en Pige!

Den anden studsed' — "Nu fortæl."
Og hiin blev ved: "Ja, som jeg siger,
En Pige, ingen Bagatel,
Har gjort Kong Alasman til Kriger;
Thi hun, begriber du dog vel,
Er Kronen over alle Piger. —
Dog — du maa først tillade mig,
At gjøre Sagen fattelig,

Du veed, at Arib var hans Lærer,
Den sære udenlandske Mand,
Hvis Viisdom hele Verden ærer,
Der Penge har, som Havet Sand,
Og som sin Riigdoms Frugt fortærer
Saa glædelig, som bedst han kan,
Ja vijs han er; og leve længe
Enhver, der har, og bruger Penge!

Al Arib eier ikke blot
En Hoben Snurrepiberier,
Et smukt og stort og prægtigt Slot,
Bibliothek og Malerier,
Og hvad der til at leve godt
Behoves, naar man ei er Gnier:
Men, at forbigaae meer Detail —
Er meget vel besat Serail.

Han har Dusiner, vil man sige,
Af saadan Skjønhed hver især,
At ingen i det hele Rige
Bær Vand imod den sidste der.
Tænk da, hvordan den lille Pige,
Som overgaaer al Resten, er.
Men for at undgaae eet og andet
Han holder dem i Skjul paa Landet.

Saa hemmelig han der dem har,
At neppe nogen i Valsore

Foruden mig, hvor smu man bor,
Hvor gridst paa alt, hvad kun kan more,
Dog til en Skat, saa skjon og ren,
Det ringeste har kunnet spore;
Undtagen to, og disse var'
Vor Alasman og nok en Nar.

Som Barn var Prindsen god af Hjertet,
Smuk som hans Moder, tegned' brav;
Men nu man alt udbasunerte,
Saa hele Landet Gjenlyd gav;
Hvor i en Snup han gandske lærte
Al Arib at hans Visdom af;
Thi saadan lyder altid Sproget,
Naar det Slags Folk ei gaa'r i Taaget.

Da han er nu saa saare viis,
Han vist ei meer vil gaae i Blinde!
Og hvis engang paa glatte Jis
Han kom, han selv til Land vil finde.
Hans Lærers Visdom Tak og Priis.
Al Arib altsaa faaer i Sinde,
Vor viise Prinds at tage med,
Da engang han paa Landet reed.

Man reed tolv ferten Parasanger,
Hvor aldrig man har redet før:
Til Slottet, hvor de smukke Fanger,
Indsluttede' boe, man Touren gjor,

Og henved Aftenstid man længer
Derhen — Jo Viisdom prøves bør!
Den stakkels Alasmans blev prøvet
Lidt stærk; thi den blev snart bedøvet.

Dog en var med, hvis Viisdom fik
Et vel saa mægtigt Saar i Striden;
Det var den unge Alaschik,
Hans Kammerat fra Barndomstiden,
Som, hvor han var, og stod, og gik,
Bestandig fulgte ham ved Siden;
En Viis, som han, paa atten Aar,
Nu Last og Brast med ham han staaer.

At male dig, hvorledes Høien,
Som dette Slot er bygget paa,
Er langt fra hele Verdens Stoien,
Dybt i en Skovs umærkte Vraa,
Som andre Dødeliges Øien
Vel sjelden eller aldrig saae;
Hvorledes der en Hoben Bække
Forstikke sig blandt Blomsterhække;

Hvorban de Bække gior en Ring
Om Skov og Alt, med evig Murren,
Blandt Frøers Qvækken rundt omkring,
Og Turteldueres kiælne Kurren;
Alt dette, seer du vel, er Ting,
Jeg lidt forstaaer; men al den Surren

Gior ſtrax ſin Virkning, maae du troe,
Paa vore unge Viſe to.

Al Arib ingen Umag ſparte
Paa at opnaae ſit Diemeed,
At ſee, hvordan hans Prinds vil arte
Sig under ſlig Omſtændighed.
Man gik til Bords, lod ſig opvarte
Af Nympher, let og artig klædd' —
Og Primanymphen, kan man vide,
Man giver Plads ved Prindſens Side.

Man ſpiſte, ſpøgte, drak og ſang,
(Den Prima ſynger ikke ilde)
Og var det end den første Gang,
Vor Prinds var med til ſaadan Gilde,
Saa blev ham Tiden ikke lang,
Skjøndt man holdt ved til meget ſilde,
Dog man den hele Tid fornam
Ei allermindſte Ord af ham.

Hvor langt man Aft'nen end udhaler,
Han ſtedſe ubevægelig
Kun ſidder ſtiv ſom for en Maler,
Om ikke heller, ſom et Liig;
Kun naar engang hans Donna taler,
Han prøver paa at fatte ſig;
Vil tale, men kan bare ſtamme;
Er om et Øieblik den ſamme.

Om, hvad der siden foregik
Jeg intet rigtig har erfaret,
Men vel, at Pascha Alaschik
Slet ikke bedre var forvaret
End Prindsen selv; den Skjønnes Blik
Dem begge lige lidt har sparet.
Om Morg'nen Prindsen og hans Ven
Reed' med Al Arib hjem igjen.

Man knap i Staden er tilbage,
For Rygtet allevegne lod,
At Kongen, træt af Livets Plage,
Vil søge Ro i Gravens Skjød,
Det er: har alt begyndt at drage,
Om vi er allerede død.
Til Slottet iiler man. Han lever;
Men Døden om hans Leie svæver.

End har han dog lidt Sands igjen,
Skjøndt ogsaa den at flye begyndte;
Og kaldede, hans Divans Mænd
Hen til hans Seng sig samtlig fyndte.
Did kaldes ogsaa Sønnen hen;
Og døende han nu forkyndte:
At man, saasnart han er ei meer,
I ham Balsoras Konge seer.

Søn, sagde han, du snart bestiger
Den Trone, jeg dig efterlod!

Sid der, som jeg, vær ingen Tiger!
Vær viis, retfærdig, flink og god!
Bliv aldrig, uden Nød, en Krieger!
Krig gaaer dog ud paa Vold og Blod.
Bliv derved elsket, frygtet, æret,
Og lykkelig, som jeg har været.

Med Selvroes blandet han gjentog
Tidt før gjentagne Hverdagslære:
Hvordan forsigtig, sparsom, klog,
Han skal i al sin Vandel være;
Just simpel Viisdoms rene Sprog,
Som derfor er i ingen Ære.
Man seer, Moral af dette Slags
Let fattet, haanet, glemmes strax.

Ei Alasman saa let forglemmer,
Hvad derpaa fulgte; han fremtog
Et Knippe Nøgler til hans Gjemmer,
For Sønnen dem at give — dog
Han kan ei — Suk hans Tale hemmer —
Han stirrer; førend Hjertet slog
Det sidste Slag, han ei vil slippe
Det kjære kjære Nøgleknippe.

Tag disse! han tilsidst udbrød
Med vilde pinefulde Ladeer;
Men faaer du nogentid forød
Den Smule, som din arme Fader

Har samlet paa, og ved sin Død
Nu dig allene efterlader,
Da vee dig! Ulykksalighed
Skal følge alle dine Fjed!

Og vil du, jeg fra Dødens Rige
Skal ei opsende Pest og Krig,
Og stundom selv ved Midnat stige
Af Graven, at hjemsøge dig;
Da vælg til Mage ingen Pige,
Hvem hun end er, hvor skjøn, hvor riig,
Undtagen — knæl, og ræk mig Haanden —
Prindsesse — — Her opgav han Aanden.

Hvem? raabte Alasman — for seent!
Den Gamle, død, kan ei forklare,
Hvad for Prindsesse han har meent.
Hver spørger — ingen veed at svare.
Men alle finde det heel reent,
At ei han uden største Fare
For Spøgelser og Pest og Krig
Blier ugivt, eller giver sig.

Hvad enten nu kujonsk han ærer
Den salig Herres dunkle Bud;
Hvad heller han sin gamle Lærer
Ei gad bekuppe for en Brud;
Saa seer man, ham en Sorg fortærer,
Som ei kan længe holdes ud.

Han troer, han finder aldrig Lige
Til sin omtalte lille Pige.

Men om saa er, da er dog hun
Ei den Prindsesse, han skal finde;
Han veed, hun er, desværre! kun
Al Aribs smukke — Herskerinde.
Men hun er smuk; af Hjertens Grund
Vor unge Hersker saaer i Sinde,
At hun, i hans Prindsesses Sted,
Blier den, han deler Tronen med.

Til Alaschik, og ingen anden,
Betroer den gode Alasman
Sit Anslag. Han er og just Manden,
At tale med om denne Plan,
Da han er lobet fra Forstanden
Ved samme Leilighed, som han.
Men Alaschik er huul, desværre!
Og ei oprigtig som hans Herre.

Og under Paaskud, hemmelig
Sin Konges Sendebud at være,
Han finder Leilighed, for sig
I egen Sag at mediere;
Dog lonnes ikkun slet hans Svig.
En dobbelt Kurv han har den Ære
At bringe hiem; thi een til han,
Den anden var for Alasman.

Sin egen Kurv han fjulte varlig,
Men bragte Kongen rigtig fin.
Nu først blev dennes Sygdom farlig,
Hans Reft af Samling reent gik ind,
Og Lægerne erfore klarlig,
At han behøved' Medicin.
Men ak! de Midler, de forskrive,
Kun liden Helbred, Sindet give.

Den forteste Hypokondrie
Den arme Konges Sjæl betager;
De Præster med Ceremonie,
Med Offre, Bønner, Messer, Klager,
Forsøge ivrig at befrie
Hans Majestæt for disse Plager.
Han derved ingen Hjelp fornam;
Men disse dog beleire ham.

Med Andagt nu, som dg ham raade,
Han prøver paa at hente Fred.
Han faster, beder uden Maade;
De faste ei, men bede med.
Vel voxer kun hans Qval og Vaade,
Men ogsaa deres Nidkjærhed;
Han derfor giver fine Stater
En Hær velsignede Prælater.

Saa gaaer en Tid med Andagt hen.
Forgjæves man til Himlen stiger;

Men da man mærker klarligen,
At Sorgen ei for saadant viger,
Beslutter man, at trodse den
Ved Lystighed, og Viin, og Piger.
Strax hænger intet Hoved meer,
Men alting sjaser, springer, leer.

Fra alle Verdens fire Kanter
Alt smukt og Kostbart man frembær;
Af al Slags Lystigheds Drabanter,
Der vrimler nu i talrig Hær;
Og idel Grinere og Fjanter
Fra nu af komme Kongen nær.
Man bandser, jager, sviver, stoier,
Og mener ret, man sig fornoier.

Læg her hertil, fra Circassien
Der kom en saadan Skjønheds-Skare,
At der er neppe meer igjen
At sende bort af denne Vare;
Kort, for at jage Sorgen hen,
Det sees, man ingen Ting vil spare.
Men, trods den hele Stoi, man dog
Seer Kongen stedse lige klog.

Thi uberørt, at han forsømmer,
Hvad der er Kongepligtens Krav,
Han midt i Svælmen evig drømmer
Om hende, som ham Kurven gav.

Sin egen Kurv han skjulte varlig,
Men bragte Kongen rigtig sin.
Nu først blev dennes Sygdom farlig,
Hans Rest af Samling reent gik ind,
Og Lægerne erfore klarlig,
At han behøved' Medicin.
Men ak! de Midler, de forskrive,
Kun liden Helbred, Sindet give.

Den forteste Hypokondrie
Den arme Konges Sjæl betager;
De Præster med Ceremonie,
Med Offre, Bønner, Messer, Klager,
Forsøge ivrig at befrie
Hans Majestæt for disse Plager.
Han derved ingen Hjelp fornam;
Men disse dog beleire ham.

Med Andagt nu, som de ham raade,
Han prøver paa at hente Fred.
Han faster, beder uden Maade;
De faste ei, men bede med.
Vel vorer kun hans Qval og Vaade,
Men ogsaa deres Nidkjærheb;
Han derfor giver sine Stater
En Hær velsignede Prælater.

Saa gaaer en Tid med Andagt hen.
Forgjæves man til Himlen skriger;

Men da man mærker klarligen,
At Sorgen ei for saadant viger,
Beslutter man, at trodse den
Ved Lystighed, og Viin, og Piger.
Strax hænger intet Hoved meer,
Men alting fjaser, springer, leer.

Fra alle Verdens fire Kanter
Alt smukt og Kostbart man frembær;
Af al Slags Lystigheds Drabanter,
Der vrimler nu i talrig Hær;
Og idel Grinere og Fjanter
Fra nu af komme Kongen nær.
Man dandser, jager, svirer, stoier,
Og mener ret, man sig fornoier.

Læg her hertil, fra Circassien
Der kom en saadan Skjønheds-Skare,
At der er neppe meer igjen
At sende bort af denne Vare;
Kort, for at jage Sorgen hen,
Det sees, man ingen Ting vil spare.
Men, trods den hele Stoi, man dog
Seer Kongen stedse lige klog.

Thi uberørt, at han forsømmer,
Hvad der er Kongepligtens Krav,
Han midt i Sværmen evig drømmer
Om hende, som ham Kurven gav.

Imidlertid han raft udtommer
Af Fad'rens Skat, som ſvinder brav.
Han ſnart, det vared' ei ret længe,
Har hverken Glæde eller Penge.

Hans gode Ven, Hr. Alaſchik,
Sit ſidſte ſlette Held vagtet,
Troer, Kurven ſidſt han ikkun fik,
Mod ſaadan en Rival foragtet;
Nu griber han det Øieblik,
Hvortil han har en tidlang tragtet,
Og foreſtiller nu en Krig,
Som ganſke uafvendelig.

I Ruf man ſig til Strid bereder;
Vi Omans Hær maa falde an,
Paa det den nedrige Forræder
Os midt i Seiren møde kan,
Slaae os, erobre Land og Stæder,
Snart krones ſelv; det er hans Plan.
Saa gaaer det Konge, Land, og Rige,
Og det for blot en ſaadan Pige."

Opmærkſom hører Alasman,
Saa længe kun man ham forringer;
Men nu ei meer han taale kan;
Det, blot en ſaadan Pige, klinger
For haardt; han er ei meer i Stand
At tvinge ſig, men op han ſpringer:

Skurk! skreg han, saa det eene Ord
Lig Torden over Fjeldet foer.

Endnu var hele Egnen dækket
Med Nattens meget tykke Flor,
Fortælleren, ei lidt forskrækket,
Sprang ogsaa op, vil flye, men hvor?
Den anden, nu af Søvne vækket,
Forvirret og i Veiret foer.
Thi da lidt langt den første talte,
Sig denne Søvnen anbefalte.

De vil i Angsten flye; hvad skeer?
Omkuld de strax hinanden støde:
De tør ei, kan ei flygte meer,
De blive liggende som døde,
Lidt tover Kongen; snart han seer
Ved Glimt af blide Morgenrøde
En mægtig Virkning af hans Ord,
To Liig; til Liv der ei er Spor.

Han nærmer sig, og snart han mærker,
Hans Røst ei fuldt har virket Mord;
Men da han dog alt Underværker
Saa nær har gjort ved blot et Ord,
Saa atter han sin Røst forstærker;
Høit atter samme Lyd udfoer,
Og, som han voved' at formode,
Strax begge Liig til Liv opstode.

Saasnart de hjendte Alasman,
De vare færdige til atter
At blive Liig som før, til han
Ei meer kan holde sig for Latter;
Men derved dog omsider man
Lidt mere Mod i Brystet fatter.
Paa Knæ krøb Biographen frem,
Bad Alasman tilgive dem.

Det holdt ei haardt. "Din Snak var blandet,
"Var Kongens Svar, med noget Sandt;
"Fortællingen var lang og vandet,
"Der var endogsaa Løgn iblandt;
"Men dog, imellem, eet og andet
"Mig forhen ubekjendt jeg fandt.
"For det, du lærde mig, jeg takker;
"Og Resten pardoneert, min Snakker!

"Da derimod jeg nu har lært,
"Hvad I om mig i Hjertet mene,
"Saa følger, om I troe det værdt,
"Fremdeles under mig at tjene;
"Det knap er vore Venner kjært,
"Om længe her vi blev allene."
Han gaaer; med glad Hengivenhed
De følge begge Kongens Fjed.

Najaderne

efterlignet af Dalins Original.

To Kilders Nymphер trættedes om Rangen.
Den ene flød i jevne Mag;
Den anden ei saa spag i Gangen,
Fremskyllede sit Vand med Sus og Brag.
Man hørde denne buldrende foragte
Sin stille Søster, der foer mere sagte.
I tidlig Vaar, med brisligt Fald
Ned af et Bjerg sig denne Kilde vælted;
Den spredtes ad med dygtigt Skrald,
Dens Vand sig ud i Slettens Leerbund ælted,
Lidt samlet kun, i liden Bæk
Krøb lumsk i dyndfuld Rende væk;
Og naar i Somrens blide Dage
Der var et meer af Jis og Snee tilbage,
Hvis Forraad gjorde den, skjøndt kort, saa vild,
Saa blev man neppe vaer, at den var til.
Hin derimod, som jevn og uden Pralen
Fra Bjergets Fod udgjød sig taus i Dalen,
Forvandled' sig, nær skjulte rige Væld,
Til vide Sø, sin Egn til Fryd og Held.
I en af hin den Raskes tørre Dage
Keeg dens Najade krumpen af sit Dynd,
Og angrede sin tomme Stolthеds Synd
Udstønned Ruelsens den spilde Klage.

Omsonst! — Hun maa — retfærdig Skjæbne bød —
(Sligt maa saatidt en forhen kjephoi Kryster)
Med Kryben tye til nys foragtet Søster,
Og søge Skjul i hendes Skjød.
Saa Elskovs Brusen jevne Venskab haaner;
Men Elskovs Strøm, trods al nasonisk Kunst,
Adspredes, bliver Dynd, gaaer op i Dunst,
Om ei i Venskabs Skjød den Tilflugt laaner.[1]
Saa er din Vuldren, kaade stolte Vid!
Stolt vover du vel tidt i Blinde
At haane jevn Forstand, upralerst Flid;
Usavnet skal du dog i Hast forsvinde,
Om ei hos disse du kan Redning finde.
Saa er din Stoien, unge vilde Slægt,
Som tumler frem af Udspring i det Høie!
Hvad er du, og hvor længe skal du støie,
Om ei for jevne Mand du dig vil bøie,
Og i hans Skjød faae Skjul og Varetægt?

Den fangne Amor

En Fortælling

i Anledning af en Vens Bryllup.

En Mand, som af Erfaring veed,
At der er Mennesket ei givet

En Ting, som uden Kjerlighed,
Fortjener Navn af Fryd i Livet;
Men som tillige veed, og seer,
At den endog har ingen Glæde,
For den er lagt i Hymens Kiede,
Lykønskning for en Ven frembær.
Og denne samme Mand er en,
Som nævner ei sit Navn, men vilde,
Den skjønne Leilighed ei spilde,
Da Festens Brudgom er hans Ven.
Men siden disse Bryllups Sange
Maae efter Brugen være lange,
Saa er det ikke nok af mig,
Herr Brudgom! at lykønske dig.
Jeg vil fortælle i min Sang,
Hvorledes Elskovs Gud engang,
Da Gratierne ham fik bunden,
I deres Baand sig har befunden;
Forventende, at du, min Ven,
Vil gjøre selv Anvendelsen.
De fandt ham engang i en Eng;
Han laae, og sov; de kom at dandse
Udpyntede med Blomster-Krandse;
Der fik de see den stakkels Dreng.
"See Søster, sagde en af dem,
"See Skalken med de hvasse Pile!
"Kom, lad os løbe, lad os ile,

"Hvad, om han drog sit Rogger frem!
"Han sover, var den andens Svar;
"Han tit vor Ro forstyrret har.
"O hvis vi torde, Søstre, skulle
"Vi ikke straffe ham en Smule?
Den tredie tog en Rosen-Qvist.
Og vilde takket ham for sidst,
Som Mødre deres muntre Sønner.
Den første syntes det var brav,
Den anden svarte; "Denne Straf
"Den Fare og Umag ei lønner.
"Nei, sagde hun, om i en Hast
"Vi sik Krabaten bunden fast,
"Fra Haand til Fod i Blomster-Kjeder!"
Det Anslag stod dem alle an,
Og i et Øieblik var han
Indsluttet der, som en Misdæder.
Han vaagner op, de let ham ud;
Vil reise sig, men er i Lænker.
Enhver kan tænke, hvor det krænker
Den før saa raske Elskovs Gud;
Først blev han vred, tog til at true,
Om grusom med sin Pil og Bue
At hævne saadan uhørt Skam;
Omsonst — Nu lover han, at ville
Ei røre dem med sine Pile,
Ifald de vilde løse ham.

Der hjelper intet, de bele
Den arme Fyrs Fortvivlelse.
Men Amor er en snorrig en,
Han vænner sig til, hvad man lyster.
Om end man spotter ham, saa trøster
Han sig dog gandske let igjen.
Han saae, at Vreden hjalp ham ikke,
Af Graad og Bøn han snart blev kjed;
Han from sig maa i Skjebnen skikke,
De lee ham ud, og han leer med.
Kort, han sig snart ret vel befinder
Blandt sine smukke Tyraninder.
De er ei meer for Amor bange,
Han kaster al Bekymring hen,
De spøge med den lille Fange,
Han ligesaa med dem igjen.
De ham i deres Arme dysse,
Han finder sig ret godt deri.
Han lar sig tumle, stjæler Kysse,
Og glemmer, at han ei er fri.
Men midt i denne Lystighed,
Hvor jeg gad ogsaa været med,
Maa Hændelsen hans Moder bringe
Herhen, hvor Gratier omringe
Den lille bundne Elskovs Gud.
Hvor blev den smukke Venus bange?
Ret moderlig hun bryder ud

Og Danmark Tydske Vers vil læse.
En sildig Fremtids Nyerup skal
Mit Existens for sin Tids Verden mælde;
Opdage, lærd, mit Navn, mit Værd, min Alde,
Og mine Bøgers Siders Tal.

Fra Romerrigets Grændse-A
Hen over Dannerkongens Ri
Hvor Bog-Catalogusser gaae,
Mit Navn hver Hindring overstiger,
Og lærer alle Nordens Mænd
De Evner, ringe Skrivers Bryst besiæle! —
Kom Sorgens Musa! dette Mod at qvæle,
Bring til Comptoiret mig igien!